SAS

Bătălia pentru rachetele S-300 2

Vânătoare feroce !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 179
Son Altesse Sérénissime
Bătălia pentru Rachetele S-300 Vol. 2
La Bataille des S-300: 2, 2009
V 1.0

Capitolul I

Oleg Kazenin îşi simţi pulsul crescând vertiginos. *Pervîi Kanal,* televiziunea celor de la ORI, tocmai întrerupsese un serial pentru a transmite o ştire de ultimă oră. În spatele unui reporter cu microfonul în mână, se observau în mod clar două cadavre acoperite, întinse pe trotuar.

Încordat, oligarhul dădu sunetul mai tare pentru a auzi comentariul. Foarte repede, înţelese esenţialul: era vorba despre o crimă dublă, comisă cu două ore în urmă, pe strada Precistenka, în cartierul şic Ostojenka. Un criminal necunoscut, folosind un pistol prevăzut cu amortizor, omorâse doi cetăţeni americani, angajaţi la ambasada din Moscova.

O femeie şi un bărbat care aveau statutul de diplomaţi, dar care în realitate erau agenţi secreţi. Bărbatul escorta un VIP al cărui nume nu fusese precizat, dar care nu păţise nimic.

Bineînţeles, asasinul reuşise să scape folosind metroul.

Oleg Kazenin se sufoca! Nu putea fi vorba decât despre agentul CIA care îl urmărea îndeaproape şi de care Vadim Stoletovo se jurase să-l scape. Şi de

data asta, reuşise să se salveze.

Cuprins de un acces de furie oarbă, oligarhul sări din fotoliul său, prinse ecranul plat aşezat pe un suport în faţa biroului şi îl azvârli cu toată forţa prin fereastra ce dădea către strada Nikolopetkovski, o străduţă perpendiculară pe bulevardul Novâi Arbat unde se aflau birourile firmei sale, Kurganmashzavod, care ocupa tot etajul opt de la nr. 12.

Televizorul dispăru în gol spărgând fereastra, dar acest lucru nu-l calmă pe Oleg Kazenin. O oglindă agăţată pe perete, pe care o folosea ca să-şi verifice ţinuta când primea vreun vizitator, reflecta imaginea unui nebun cu ochii ieşiţi din orbite. De furie, fără să gândească, dădu un cap oglinzii nevinovate, care zbură în bucăţi.

Ceva mai calm, îşi trecu mâna peste frunte. Din fericire avea craniul tare: în tinereţe, practica des lovitura cu capul... Se grăbi spre mica sală de baie care dădea spre biroul său, pentru a evalua daunele: doar o mică tăietură care nu sângera prea tare. Revenit în biroul său, apăsă pe interfon şi strigă:

— Maşa!

Secretara sa particulară, o fată din Rostov pe Don, timidă şi fermecătoare, cu o codiţă blondă pe spate. Treizeci de secunde mai târziu, ea împinse uşa, mai intimidată ca niciodată. Oleg Kazenin îşi decorase biroul astfel încât să semene cu Biroul Oval al preşedintelui Statelor Unite, iar ea era foarte impresionată.

— Ce doriţi, domnule? întrebă ea cu vocea firavă.

Oleg Kazenin îi aruncă o privire întunecată. De

obicei, când o striga astfel, fără un motiv anume, prima lui propoziţie era „dă-ţi jos chiloţii”.

Acum, se mulţumi doar să mormăie:

— Du-te şi caută-mi un leucoplast!

— *Boje moi!* Sunteţi rănit! exclamă secretara.

Ea îşi dădu seama că televizorul dispăruse şi văzu fereastra spartă, dar nu întrebă nimic. Oleg Kazenin ura acest lucru… Cinci minute mai târziu, îi aplică un leucoplast pe frunte. În timpul operaţiei, el nu-i băgă nici măcar mâna sub fustă şi nu-i pipăi sânii.

Nu-i era bine deloc.

— Spune-i lui Dimitri că plecăm în zece minute! zise el, pe când ea se retrăgea.

Dimitri era şoferul său şi şeful gărzilor de corp, o bestie adusă din Siberia, fost luptător.

Cât bău un gât de Ţarskaia, îşi dădu o dată cu pieptenele prin păr şi porni grăbit spre lift. Ajuns pe impozantul Novîi Arbat, se îndreptă direct spre Maybach-ul parcat de-a lungul trotuarului, încadrat de două maşini de teren Nissan Patrol, fără să arunce măcar o privire la minunata biserică restaurată de primarul Liukov. Observându-l, patru bărbaţi în costume negre, cu părul ras, faţa ascunsă în spatele unor ochelari negri şi cu căşti în urechi, ţâşniră din maşinile de teren şi veniră să-l încadreze pentru a parcurge cei câţiva metri până la Maybach.

Oleg Kazenin se afundă în perne şi îi zise lui Dimitri:

— Mergem la Vadim!

Conducătorul Nissanului din faţă montă un girofar albastru şi demară de pe trotuar. Bineînţeles, Oleg Kazenin nu avea acest drept, dar niciun poliţist n-ar fi îndrăznit să-l oprească. Un tip în Maybach nu

putea fi decât intangibil…

Oligarhul continuă să-şi rumege furia când sună unul dintre telefoanele sale mobile. Unul dintre cele ale căror numere le deţineau puţine persoane.

— *Gospodin* Kazenin? întrebă o voce suavă de femeie.

— *Da.*

— Preşedintele Vladimir Ivanov ar dori să vă vorbească. Aşteptaţi.

Oligarhul îşi înăbuşi un ţipăt de fericire. Încă de sâmbătă, încerca să dea de Vladimir Ivanov, acest „*krişa*”[1] al său, întors din Japonia vineri seară. Aşteptă cu nerăbdare.

— Oleg Nikolaievici! Ştiu că ai încercat să mă contactezi! Dar mai întâi am dormit, şi de dimineaţă am fost extrem de ocupat! Totul e bine?

— S-ar putea şi mai bine, recunoscu Oleg Kazenin. Aş dori să ne întâlnim.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vladimir Ivanov dintr-odată, îngrijorat.

— E-n legătură cu proiectul nostru. Am impresia că cineva încearcă să ne spioneze.

— Pe tine?

— Nu. Pe prietenul nostru al cărui nume începe cu L.

— Nicio problemă! îl asigură Vladimir Ivanov, preşedintele holdingului Alma-Antai, care grupa o reţea vastă de fabrici de armament, mă ocup eu de asta. Şi, de îndată ce am un pic de timp, ne vedem.

Oleg Kazenin nu mai avu timp să zică nimic. Prietenul său închisese.

În depărtare, privea turnurile masive ale clădirii

1 Protector.

Visotca, o fabrică de pâine stalinistă monstruoasă, plantată la marginea Moscovei. Va putea să-şi regleze conturile cu Vadim Stoletovo.

*

De îndată ce termină conversaţia cu Oleg Kazenin, Vladimir Ivanov îşi luă „vatruşca”, un fel de telefon interministerial care îi permitea să-i contacteze direct pe membrii cei mai importanţi ai regimului.

În mod normal, nu avea acest drept, dar graţie relaţiilor sale de la Kremlin reuşise să fie racordat la această reţea.

De îndată ce interlocutorul său ridică receptorul, nu mai pierdu vremea.

— Alexandr, am o mică problemă. Sunt sigur că mă poţi ajuta.

Îi prezentă pe scurt ceea ce dorea, iar interlocutorul său nu ezită nici măcar o secundă.

— Dau ordine numaidecât, îl asigură acesta.

— *Spasiba,* spuse simplu Vladimir Ivanov.

— *Pajalusta.*

*

În biroul lui Tom Polgar, şeful filialei CIA de la Moscova, acesta ţinea o şedinţă de criză, împreună cu şeful analiştilor şi cu adjunctul său, Bob Redmond, cât şi cu reprezentantul FBI la Moscova, Jim Milbum.

O tensiune ca de plumb căzuse peste ambasadă, de la moartea, cu câteva ore mai devreme, a Cyntiei Fisher şi a „baby-sitter”-ului Jim Malone. Ambasadorul trimisese deja o telegramă lungă către

Departamentul de Stat şi ceruse o audienţă ministrului rus al Afacerilor Externe pentru a-i transmite un protest oficial, ca urmare a uciderii a doi cetăţeni americani.

Alexandr Bortnikov, noul şef al FSB, îl sunase personal pe Tom Polgar pentru a-i da asigurări că se va face totul pentru a descoperi asasinul.

Între timp, în ciuda întristării, responsabilii CIA îşi impuseseră să-şi continue ancheta. Directorul CIA trimisese un mesaj criptat, amintind că afacerea rachetelor S-300 era o prioritate pentru Agenţie şi că nimic nu trebuia să oprească investigaţiile.

Din acel moment, cercetările puteau să se concentreze asupra unui singur om: Oleg Kazenin, al cărui pedigri, cules din toate sursele, Tom Polgar tocmai îl citea.

Malko o luase oarecum razna. Şansa de a scăpa de la moarte fusese înlocuită cu tristeţea deplângerii celor două victime.

— Oleg Kazenin este un „mic” oligarh, citi Tom Polgar. Cu un an în urmă, revista *Forbes* îi atribuia o avere de 1,2 miliarde de dolari. Cu mult, foarte mult în urma lui Abramovici, Fridman sau Deripaska.

— Cum a făcut atâţia bani? întrebă Malko.

— Ca toată lumea, între 1992 şi 1993. Oleg Kazenin, originar din Perm, a urmat una dintre şcolile de economie ale KGB-ului şi a fost pus la conducerea unei societăţi aparţinând Partidului Comunist al URSS: ANI. Societate specializată în exportul de fier vechi.

— Fier vechi? întrebă Malko uimit.

Tom Polgar rectifică numaidecât.

— Agenţia cunoştea această structură care exista

din anii optzeci. În realitate, era vorba despre un paravan pentru spălarea de bani în contul Partidului Comunist şi scoaterea lor din Rusia. Evident, această activitate a încetat o dată cu căderea Uniunii Sovietice. Cel puţin oficial.

— Şi, în 1992, în timpul marelui „val” de privatizări, Oleg Kazenin a cumpărat-o cu mai nimic. Şi s-a lansat într-o nouă activitate.

— Credem că fierul vechi pe care continuă să-l exporte, încă din 1992, este compus în principal din material de război „fără comision”, cu participarea Ministerului Apărării şi vândut de noul stat rus la valoarea fierului vechi către ANI.

— Acest aspect aminteşte de rachetele S-300... remarcă Malko.

— Bineînţeles, dar Oleg Kazenin nu s-a băgat niciodată în afaceri cu armament strategic. Mai degrabă în cel de bază, tancuri, muniţie, armament uşor pentru ţări precum Coasta de Fildeş, China, Egipt. Ceea ce i-a permis totuşi să câştige mulţi bani...

Un înger, purtând bombe pe aripi, traversă încăperea, fără însă a destinde atmosfera lugubră...

— Este o coincidenţă prea mare, sublinie Malko. Acest oligarh care s-a ocupat de arme are întâlnire cu un anume Leonid Kaminski, care şi el navighează în aceleaşi ape şi ar putea avea o legătură cu rachetele S-300.

Tom Polgar dădu din cap.

— Aveţi dreptate, dar aceasta va fi o anchetă extrem de dificilă dacă lăsăm autorităţile ruse în afara ecuaţiei.

— Şi ce se va întâmpla dacă vă adresaţi

omologilor dumneavoastră de la FSB? întrebă Malko.

— Dacă acest oligarh este implicat în afacerea rachetelor S-300, explică Tom Polgar, atunci are cu siguranţă un *krişa.* De la primul semn al unei anchete oficiale, îşi va băga la înaintare protecţia şi totul se va linişti. Aşa decurg lucrurile pe aici.

Va trebui să-l identificăm pe acest *krişa.* Până atunci, cum zicea Mao, să nu contăm decât pe propriile forţe.

— Avem două piste, rezumă Malko. Mai întâi Leonid Kaminski. Supravegherea sa poate da rezultate. Şi, bineînţeles, Oleg Kazenin.

— Vedeţi vreun fir pe care se poate merge? întrebă Tom Polgar.

— Nu există decât unul singur, răspunse Malko: Anatoli Arkadin. M-a ajutat foarte mult, pare sigur şi cunoaşte bine mediul oligarhilor... Acestea fiind spuse, trebuie convins...

— Îl veţi angaja în prima linie, se îngrijoră americanul. Şi această Lena Voronţova? Şi ea cunoaşte mediul.

— Exact, recunoscu Malko, dar după cele întâmplate astăzi nu sunt prea sigur. Dimineaţă, mi-a cerut să trec pe la ea, sub pretextul că-mi spune ceva important. În realitate, nu a fost cazul. Or, ieşind de la ea, am fost atacaţi.

— Credeţi că există vreo legătură? întrebă Jim Milbum, reprezentantul FBI.

— Nu pot să afirm acest lucru, recunoscu Malko, dar ştiţi prea bine că, pentru a comite un atentat, trebuie să existe un punct de plecare: locul şi momentul, pentru a pregăti ceva. Mă întreb dacă această vizită nu a constituit un astfel de punct,

permiţând unui criminal să mă urmărească şi să lovească...

— I-aţi spus ceva? întrebă Tom Polgar.

— Nu poate fi contactată de azi-dimineaţă.

Se aşternu o linişte grea şi Malko concluzionă:

— Deci, atâta timp cât nu ştiu ce să mai fac, prefer să stau deoparte. În schimb, am întâlnire, la cină, cu Anatoli Arkadin pentru a-i da ce i-am promis în schimbul intervenţiei la miliţie, fapt care ne-a permis să-l identificăm pe Oleg Kazenin. Voi încerca să-l conving să continue să mă ajute.

— Aveţi voie să folosiţi bani, preciză Tom Polgar. Am un buget nelimitat pentru găsirea asasinului Cyntiei Fisher şi al lui Jim Malone. Pentru că nu există nicio şansă ca FSB să-l descopere. N-au arestat niciodată pe nimeni. Nu cred că puterea e implicată în mod direct în aceste crime, dar ştie *de ce* sunt comise şi de cine... Aceasta constituie o monedă de schimb pentru viitor. Şi apoi, nu uitaţi că aici oamenii politici de la putere, serviciile secrete şi asasinii plătiţi se află în relaţii apropiate. Tânărul care a deschis focul nu e decât un om care a executat un ordin, fără să ştie asupra cui trage. Avea un angajament. Poate că e deja mort sau, pur şi simplu, plecat în provincie pentru câteva luni... Dacă protestăm prea mult, FSB vor găsi „vinovaţi” ca în afacerea Politkovskaia, care să nu aibă nimic de a face cu acest dublu asasinat, dar pe care să-i trimită preţ de câţiva ani în Siberia.

Şi toată lumea va fi fericită.

Deci, este rândul dumneavoastră...

*

Oleg Kazenin nu rupse uşa biroului lui Vadim Stoletovo deoarece era deschisă... Traversă antreul ca un glonţ, sub privirea mirată a recepţionerei grase şi blonde, şi înaintă grăbit până în biroul lui Vadim Stoletovo, deschizând uşa din mers.

Directorul agenţiei World Security citea un document pe care îl puse pe birou cu calm.

— Urma să te sun, spuse el cu o voce calmă. E bine că ai venit tu.

Oleg Kazenin aproape că se sufocă de furie şi îl apostrofă violent.

— *Şto za durak!*[2] Îmi vei da înapoi banii şi voi spune în toată Moscova că eşti un incapabil!

Se răsuci şi închise uşa cu o lovitură de picior. La cei 1,98 metri de răutate, era impresionant, dar interlocutorul său, obişnuit cu cecenii, nu se lăsă intimidat.

— Oleg Nikolaievici, zise el, ia un scaun şi calmează-te. Nu am absolut nimic să-mi reproşez.

Oligarhului îi venea să se urce pe pereţi.

— Cum! Mi-ai luat 100.000 de dolari pentru a face o treabă, ai dat greş şi eşti mulţumit de tine.

— Nu sunt mândru de mine, îl corectă Vadim Stoletovo, dar spuneam, pur şi simplu, că mi-am îndeplinit sarcina.

— Şi rahatul ăla de *amerikanskı* este încă în viaţă! explodă Oleg Kazenin.

— Ştiu, recunoscu Vadim Stoletovo. Are ceea ce arabii numesc „*baraka*”. Tipul pe care l-am trimis mi-a zis că fata s-a întors şi l-a protejat cu propriul ei corp. Asta e *„baraka”.*

2 Ce dobitoc!

— Să-i ia naiba de arabi! bolborosi Oleg Kazenin. Vreau ca tipul ăsta să moară. Vreau să-l bag, de viu, într-o cadă cu acid şi să-l privesc cum se descompune.

— Vise, îl corectă amabil Vadim Stoletovo.

Oleg Kazenin se calmă dintr-odată.

— *Haraşo.* Plătesc *două* sute de mii de dolari şi tu îmi aduci capul lui.

Vadim Stoletovo nu răspunse imediat, apoi adăugă pe un ton calm.

— Nu mai vreau să aud de clientul ăsta, Oleg. Ceva nu e bine. Tipul ăsta e din ce în ce mai bine protejat. Suntem în zona roşie.

Oleg Kazenin reflectă în linişte, reprimându-şi dorinţa de a-l strânge de gât pe cel de lângă el. Totuşi, protestă.

— Ce să fac?

Pentru prima dată, Vadim Stoletovo zâmbi.

— *Nimic.* Cred că te agiţi prea tare. Acest personaj nu ştie nimic despre *tine* şi nici măcar nu te bănuieşte. Merge pe pipăite. Nu are cum să ajungă până la tine. Ai un *krişa* bun, nu? Vorbeşte cu el. Îţi va da acelaşi sfat. *Amerikanski* ăştia nu au un glob de cristal[3]. După părerea mea, la tine nu poate ajunge *nimeni.* Aşa că destinde-te şi uită-l pe tipul ăsta. Acum, trebuie să te las.

Fără să protesteze, Oleg Kazenin se ridică şi părăsi biroul, totuşi fără să-i strângă mâna prestatorului său de servicii... îşi spuse că îi va încredinţa protectorului său eliminarea acestui agent CIA. *Krişa* avea braţele suficient de lungi pentru a reuşi.

3 Nu sunt ghicitoare.

Mulţumit de această decizie, abia întors în Maybach, o sună pe Nataşa. Avea impresia că aterizează pe un aeroport.

— Ce faci? îi strigă el.

— Sunt la coafor, urlă amanta sa. Ce vrei?

— Diseară mergem la „Famous”! Vreau să le provoci o erecţie tuturor tipilor de acolo.

Închise telefonul cu un râs puternic. Ştia că Nataşa detesta discotecile în genul „Famous”. Erau prea multe „baracude” gata să facă orice pentru a ajunge în patul unui om bogat. Avusese destule probleme până să-şi găsească un loc sub soare şi nu ţinea să-l piardă.

Trecând pe lângă Kremlin, Oleg Kazenin încerca să-şi ridice moralul. Afacerea S-300 îi va aduce net pentru el ceva mai mult de un miliard de dolari, deoarece partea de reutilare nu costa mai nimic. Bineînţeles, pe lângă unii oligarhi era un sărăntoc… Dar, când îşi revedea copilăria de la periferia oraşului Perm – într-o cocioabă din mijlocul câmpului, cu un tată aflat într-o permanentă beţie, care, pentru a se amuza, îl alerga cu un topor, şi cu o mamă dezaxată, nebună, răutăcioasă, care îi prezicea că va ajunge în Siberia – îşi spunea că s-a descurcat destul de bine.

Înainte de a ajunge la şcoala KGB-ului, fusese folosit de KGB-ul intern pentru a-i descuraja pe cei cu gânduri rele… Oleg avea o metodă foarte simplă. Suna la uşă şi, de îndată ce suspectul deschidea, îl lovea cu pumnul în figură. După aceea îl bătea până îl lăsa pe jumătate mort.

Această ferocitate i-a adus stima KGB-ului local.

Oleg Kazenin păstrase din acele vremuri un mare

respect pentru forţă sub toate formele ei...

*

Anatoli Arkadin era încruntat şi nu părea să aprecieze atmosfera – agreabilă totuşi – de la Calina, un restaurant aflat la etajul 21, pe bulevardul Numski la nr. 8.

Asta, deşi Malko îi înmânase, încă înainte de a comanda, două plicuri, conţinând fiecare zece mii de dolari în bancnote de o sută. Unul pentru Galina, recompensând deplasarea la Kagan, şi un altul pentru intervenţia lui Anatoli la miliţie.

Înainte de a se întâlni cu tânărul, mai încercase o dată să dea de Lena. Degeaba. Această dispariţie era din ce în ce mai bizară.

În timp ce Malko se înfrupta din porţia de Beef Stroganoff, Anatoli Arkadin dădea pe gât un pahar de vodcă după altul.

Aproape mecanic. Termină al patrulea pahar şi spuse simplu.

— Ceea ce îmi cereţi este foarte periculos. Ştiţi asta.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar nu am de ales. Trebuie să mă informez asupra lui Oleg Kazenin. Pentru asta am un buget nelimitat.

— Nu puteţi apela la nimeni altcineva?

— Nu.

Anatoli Arkadin îşi lăsă privirea să hoinărească de-a lungul barului unde erau instalate vreo cinci creaturi somptuoase.

— Ştiu prea puţine despre Oleg Kazenin, conchise el. I-am propus câteva afaceri care nu s-au

materializat niciodată. În plus, dacă este în contact cu Leonid Kaminski, ştie că vă cunosc...

— Nu vă cer să interveniţi *direct,* preciză Malko. Am nevoie să întâlnesc oameni care să fie în anturajul lui.

— Ce căutaţi, exact?

— Nu ştiu prea multe, mărturisi Malko. Implicarea sa într-o afacere cu trafic de arme.

Anatoli Arkadin comandă chelneriţei un al cincilea pahar cu vodcă, apoi îşi ridică şuviţa care-i cădea în ochi.

— Mă interesează un apartament din cartierul Ostojenka, spuse el. Un vechi apartament comunal. Este o afacere foarte bună, deoarece proprietarul este strâmtorat.

— Cât valorează?

— Un milion de dolari. Renovat, va face de trei ori mai mult.

— Dacă ne ajutaţi la reuşita acestei operaţiuni, promise Malko, îmi iau angajamentul că-l veţi putea cumpăra. Şi, oricum, vă garantez o sută de mii de dolari, încă de mâine.

Aşteptă şi îşi înmuie la rândul său buzele în vodca sa. Tocmai îşi puse paharul pe masă, când Anatoli Arkadin zise cu o voce monotonă:

— O cunosc pe fosta amantă a lui Oleg Kazenin, Raisa Raşevski. Au stat aproape doi ani împreună. Trebuie să ştie multe lucruri.

Capitolul II

Malko îşi stăpâni primul reflex ca să nu sară până în tavan. Cu siguranţă, o femeie care şi-a împărţit

viaţa cu Oleg Kazenin ar trebui să ştie anumite lucruri despre amantul său. Totuşi, dispreţul cu care-şi tratau oligarhii partenerele îi determina să nu le vorbească niciodată despre afacerile lor.

— Credeţi că poate într-adevăr să mă ajute? îl întrebă pe Anatoli Arkadin.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Malko, acesta preciză:

— Ştiu că avea multe contacte cu „consilierul" financiar al lui Oleg Kazenin. Un anume Iuri Petrov, care este lângă el de foarte mult timp. De exemplu, când Oleg Kazenin i-a oferit Raisei trei apartamente, ca un cadou de adio, ea a tratat toate acestea cu Iuri Petrov. El este la curent cu toate combinaţiile financiare ale patronului său...

De data aceasta, Malko fu în mod clar mult mai interesat.

— Spuneţi-mi mai multe despre această Raisa Raşevski, îi ceru el.

— Mă întorc imediat, zise brusc Anatoli Arkadin.

Se ridică şi părăsi masa, îndreptându-se către bar. Malko crezu că merge să flirteze cu una dintre fetele de la bar, dar el trecu mai departe, dispărând în intrarea de la toalete. Când s-a întors să se aşeze, cinci minute mai târziu, părea mult mai relaxat, mâinile nu-i mai tremurau aşa de tare, dar privirea îi era uşor sclipitoare: fusese să tragă o priză de cocaină...

— Ce face în prezent această Raisa Raşevski? insistă Malko.

Anatoli Arkadin schiţă un surâs uşor dispreţuitor.

— Ca toate cele care au fost abandonate. Ies des, încearcă să găsească un „sponsor" fără să

cheltuiască prea mult din propriul capital. Unele, după ce caută câteva luni, vând tot şi se întorc în oraşul de unde au venit, cu banii economisiţi. În provincie, viaţa nu este atât de scumpă.

Sau îşi folosesc imaginaţia. Anul trecut, s-au reunit pentru a organiza la GQ o seară „specială”. Vreo douăsprezece dintre ele s-au îmbrăcat în stele de cinema. În Grace Kelly, Madonna, Penelope Cruz, Sophia Loren şi Sharon Stone. Cea care s-a deghizat în Sharon Stone nu şi-a luat chiloţii, ca în „Basic Instinct”, şi făcea în aşa fel încât să se vadă... Oligarhii erau înnebuniţi! Cea care a jucat-o pe Grace Kelly a câştigat marele premiu: unul dintre participanţi a luat-o cu el şi, după trei luni, s-a însurat cu ea! S-a gândit că putea să facă sex cu una dintre cele mai mari staruri ale cinematografiei americane în fiecare seară.

Malko zâmbi în sinea sa, gândindu-se la vorbele lui Tolstoi, marele scriitor rus:

„Când nu ducem o viaţă veritabilă, o înlocuim cu miraje.”

— Şi Raisa Raşevski, întrebă el, în cine era deghizată?

— În Sophia Loren. De altfel, fizicul o ajută. E venită din Novosibirsk, din fundul Siberiei. Nu e frumoasă cu adevărat, dar cei care au „probat-o” spun că e o târfă desăvârşită. Oleg Kazenin a vrăjit-o la „Diaghilev”, o discotecă desfiinţată între timp. A păstrat-o ceva vreme înainte de a o abandona. Pe atunci era încă generos: Raisa l-a stors de trei apartamente, un Bentley şi ceva bani gheaţă. Iuri Petrov e cel care a negociat.

Malko îşi spuse că pe el ar trebui să-l

„tamponeze”. Ar reuşi probabil prin Raisa.

— De ce a abandonat Oleg Kazenin o asemenea minune? se miră el.

Anatoli zâmbi, comandând o vodcă.

— A întâlnit o acrobată…

— O acrobată?

— Da, o contorsionistă, care a lucrat într-un circ. Şi ea vine tot din Siberia. Ai zice că n-are oase.

Cocaina îi făcuse bine, starea îmbufnată de la începutul serii lăsase loc unui fel de exuberanţă aproape jenantă.

— Cum aş putea să o întâlnesc pe Raisa? întrebă Malko.

— Pot organiza o cină, sugeră tânărul, şi să vă prezint ca pe un bancher austriac care vine des la Moscova şi caută să se distreze. Cred că va muşca momeala. Chiar aşa, care este actriţa dumneavoastră preferată?

— Cred că va fi Sophia Loren, zise Malko zâmbind. Asta îi va permite să-şi facă numărul în faţa mea…

Anatoli Arkadin se uita la paharul care părea să se fi golit ca prin miracol. Malko îşi aruncă privirea asupra Breitling-ului de la mână: unsprezece şi zece. Nu-i era somn şi nu voia să piardă niciun minut.

Imaginea celor două cadavre de pe trotuarul străzii Precistenka îl obseda. Şi dacă nu ar fi vorba despre rachetele S-300, tot ar merita să se facă totul pentru a fi răzbunaţi.

— De ce nu o sunaţi *acum?* sugeră acesta.

— Acum?

— De ce nu?

Ridicând uşor din umeri, Anatoli Arkadin îşi scoase telefonul mobil, căută în agendă şi apelă. Malko

ascultă telefonul sunând în gol şi văzu cum Anatoli voia să închidă, când o voce feminină răspunse, aproape imperceptibil, din cauza zgomotului din fundal.

— *Da.*

— Anatoli. Nu te deranjez?

Malko nu auzi răspunsul.

Se ridică şi continuă discuţia ceva mai încolo. O dată întors la masă, Anatoli îl anunţă:

— E la „Famous”, cu prietenii. Putem să o întâlnim acolo.

— Ce e „Famous”?

— O discotecă la modă, pe strada Roştdelskaia.

— *Davai*[4], zise simplu Malko.

*

Era ceva între Târgul de Sclavi, Cirque du Soleil, o discotecă normală şi un spaţiu futurist... O sală imensă, care putea găzdui peste o mie de persoane, aglomerată precum o staţie de metrou la şase seara, în care predominau fetele, unele mai frumoase ca altele. Câteva erau aşezate la mese rotunde şi mari, altele dansau între ele, în timp ce, pe o gigantică estradă iluminată, se desfăşura un spectacol, jumătate circ, jumătate striptease.

Dar într-un stil sofisticat, în genul „Crazy Horse Saloon”, cu jocuri de lumini şi fete minunate care se ondulau în „tablouri” extraordinar de erotice. Sub privirea atentă a celor din „loji”.

De fapt, dominând parterul de la vreo zece metri de la sol, câteva loji imense, oarecum ca la teatru, colcăiau de bărbaţi... Aici se înghesuiau „bogaţii”, în

4 În acest context – să mergem.

mijlocul supuşilor lor.

— Este incredibil! exclamă Malko.

Anatoli Arkadin urlă la urechea acestuia:

— Oligarhii plătesc 20.000 de dolari pe seară pentru o lojă. În spate sunt săli de baie şi camere. Haideţi s-o căutăm pe Raisa!

Pătrunseră în mulţime şi, cinci minute mai târziu, ajunseră la o masă rotundă ocupată de vreo douăsprezece persoane, plină cu sticle de vodcă, vin şi şampanie. Observându-l pe Anatoli Arkadin, o brunetă cu nasul arcuit se ridică şi se năpusti asupra lui cu un urlet sălbatic.

Se îmbrăţişară pentru un moment, în lumina schimbătoare a stroboscoapelor, apoi tânărul se întoarse către Malko, ţinând bruneta de mână.

— Iat-o pe Raisa, anunţă acesta, este foarte bucuroasă să vă cunoască.

— *Vî gavarite pa ruski*[5]? urlă Raisa pentru a acoperi zgomotul muzicii.

Nu era extraordinar de frumoasă, dar ochii migdalaţi şi privirea sigură degajau un şarm puternic.

La masă erau opt femei şi doi bărbaţi.

Malko se trezi înghesuit între Raisa şi Anatoli Arkadin. Numaidecât Raisa îşi apăsă coapsa de a lui; din cauza muzicii asurzitoare, conversaţia era aproape imposibilă.

Anatoli Arkadin, cu gura lipită de urechea lui Malko, urlă:

— Priviţi!

Mâna lui arătă spre una dintre lojile din stânga lor. Un fel de balansoar era agăţat de marginea lojii

5 Vorbiţi limba rusă?

dominând sala, iar o fată, ajutată de unul dintre ocupanţii lojii, se instală în el. Una dintre invitatele de la lojă, în rochie lungă! De îndată ce se aşează, bărbatul care o ajutase împinse balansoarul în gol.

Sub impulsul acestuia, fata în rochie lungă, agăţată cu mâinile de corzile care urcau până în tavan, traversă sala pe deasupra ringului şi ajunse la una din lojile din faţă, prinsă din zbor de unul dintre ocupanţii acesteia care o luă în braţe. Anatoli Arkadin se aplecă la urechea lui Malko.

— Clienţii lojilor se cunosc şi îşi vorbesc la telefon. Unul dintre ei o dorea pe fata aceea şi prietenul său i-a trimis-o. După ce se satură de ea, într-una din camerele ce dau în loji, o trimite înapoi…

Muzica tehno continua să răsune, lovind creierul precum un ciocan pneumatic. Malko îi comandă ospătarului o sticlă de şampanie Taittinger. Raisa Raşevski se ridică, de parcă ar fi fost împinsă de un resort, cu faţa către Malko.

— Să mergem să dansăm!

Pe ring era infernal. Stroboscoape, boxe care să-ţi facă timpanele să explodeze, corpuri care se loveau. După foarte puţin timp, Raisa transformă acordurile tehno sacadate într-un dans oriental extrem de sugestiv, privindu-l direct în ochi. Oferindu-i o demonstraţie a modului cum face ea dragoste… Când consideră că scopul demonstraţiei sale fusese atins, se apropie de el şi îşi agită câteva secunde pubisul de Malko.

O „aţâţare”.

Apoi, se întoarseră la masă.

Malko îşi aminti de caracterizarea lui Anatoli: „târfă desăvârşită”.

Era perfect justificată.

La masă se bea sec, iar una dintre vecinele lui Malko avea mâinile băgate până la coate între coapsele unei blonde rigide.

Dintr-odată, Malko remarcă atitudinea ciudată a lui Anatoli Arkadin. Încremenit ca un iepure în faţa unei cobre, fixa una dintre loji.

Mai multe persoane tocmai se instalau, încadrând un bărbat înalt cu o alură atletică, părul foarte scurt, cu o blondă fenomenală la braţul său. Anatoli se întoarse cu privirea îngrozită către Malko şi strigă la urechea acestuia:

— E Oleg Kazenin. Nu trebuie să mă vadă cu dumneavoastră!

Părea întru totul cuprins de panică. Malko privi spre lojă. Cineva tocmai îi dăduse oligarhului un binoclu şi acesta începu să examineze ringul, gata să-şi facă „piaţa”.

Din fericire, începuse din celălalt capăt al sălii. Sticla de Taittinger Brut, comandată de Malko, ajunse la masă. Anatoli avu timp să golească o cupă înainte de a se eschiva. În schimb, Raisa Raşevski o apreciat-o cu adevărat.

Înainte de a căsca şi de a spune:

— Merg şi eu la culcare.

— Pot să vă conduc? propuse numaidecât Malko.

— Nu, sunt cu maşina mea. *Spasiba.*

— Sunteţi liberă mâine, pentru a lua cina împreună?

Ea se prefăcu că se gândeşte câteva secunde, apoi zise:

— Da, cred că da. Treceţi să mă luaţi: Pojarski *pereulok,* nr. 4. Codul este 7439. Interfonul e 6.

Alegeţi dumneavoastră restaurantul.

Era deja în picioare, practic la fel de înaltă ca Malko. Se depărtă cu ondulări uşoare de mijloc, dar promiţătoare. Avea simţul marketingului. Malko nu aşteptă decât câteva minute. În principiu, Oleg Kazenin nu ştia cum arată, dar nu merita să se joace cu focul.

De îndată ce se ridică, ocupanţii mesei se aruncară asupra sticlei de şampanie Taittinger ca nişte vulturi.

Afară era foarte frig. Se opri, pentru câteva secunde, în faţa discotecii pentru a inspecta împrejurimile, fără să observe ceva care să-l îngrijoreze. În mod discret, îşi mută totuşi pistolul de la curea în buzunarul paltonului rugându-se ca sculpturala Raisa Raşevski să-i permită să se apropie de scopul său.

*

Armen Negranian împinse poarta bisericuţei plantate în mijlocul cimitirului armenesc din cartierul Gruzinski. În acea marţi dimineaţă, locul era pustiu, dar mirosul de tămâie îl înviora pe armean şi simţi imediat o mare senzaţie de uşurare. Nu era un practicant adevărat, dar, în meseria lui periculoasă, avea nevoie să se agaţe de ceva.

Rămase în picioare, lângă intrare, cu mâinile încrucişate în faţă, cuprins dintr-odată de o linişte ciudată.

Nu erau mulţi armeni la Moscova, dar erau mai degrabă bine văzuţi de ruşi, fiindcă, chiar dacă erau caucazieni, nu erau musulmani, ci creştini. În plus,

conflictul din Karabah-ul de Nord dintre Armenia ex-sovietică şi Azerbaidjanul musulman fermecase Kremlinul. Discret, ruşii au trimis un considerabil ajutor militar armenilor, ceea ce le-a permis să câştige războiul.

Armen Negranian stătea adâncit în meditaţie, când scârţâitul uşii care se deschidea în spatele lui îl făcu să se întoarcă.

Un bărbat înalt cu barbă-cioc, înfofolit într-o canadiană verde, tocmai intra în biserică.

Se numea Gholamreza Aşraf şi era reprezentantul pasdaranilor la Moscova. Vorbea la perfecţie rusa, armeana şi turca.

Toată lumea ştia că iranienii şi armenii se înţelegeau relativ bine. Exista încă o importantă comunitate armeană în Iran, care, faţă de cea evreiască, nu era persecutată. De altfel, multe dintre problemele existente între Rusia şi Iran se rezolvau prin intermediul armenilor care trăiau la Moscova. Când iranienii şi-au dat seama că ruşii îi ţineau în şah cu rachetele S-300, s-au întors către armeni pentru sprijin.

Şi nu au fost dezamăgiţi…

Negranian admiră prudenţa celui de lângă el. Această bisericuţă era ideală pentru o întâlnire discretă. Cu tenul închis, nasul cârn, buzele groase şi ochii încruntaţi, Gholamreza Aşraf nu era frumos, dar demonstra inteligenţă…

Se aplecă la urechea lui Armen Negranian.

— Vin de la Teheran. Şefii mei încep să se impacienteze.

— Să le fie ruşine! protestă Armen Negranian.

— Bineînţeles, avem încredere totală în voi, îl

asigură iranianul cu un zâmbet insidios, dar ruşii nu sunt întotdeauna de încredere...

— Ai mei sunt.

Iranianul avu un gest liniştitor.

— Şi eu gândesc la fel, dar am fost însărcinat să transmit un mesaj: dacă la sfârşitul lunii nu începem să primim materialul promis, vom cere rambursarea avansului plătit şi vom considera afacerea ca anulată. Din cauza scăderii cotaţiilor petrolului, avem constrângeri financiare majore şi nu putem lăsa aceşti bani blocaţi prea mult timp. Vor fi dirijaţi spre un alt proiect...

Armen Negranian nu răspunse. Iranienii sunt regii jocului la cacealma. Aveau nevoie de rachetele S-300 şi nimeni altcineva nu putea să le furnizeze. Dar, în acelaşi timp, aveau nevoie şi de bani. Totul consta în a şti unde era cacealmaua.

După un semn amical, Gholamreza Aşraf ieşi din biserică, lăsându-l pe Armen Negranian ţintit locului. Acesta din urmă realiză că nu testase încă fidelitatea lui Oleg Kazenin! Această livrare era o încercare, la urma urmei. Cuvintele iranianului dansau precum limbile de foc în mintea lui. În ciuda protestelor sale amicale, ştia perfect că, la cea mai mică problemă, ar fi fost eliminat fără milă pentru că adusese statul iranian într-o situaţie critică.

Iranienii nu glumeau şi întreţineau o armată de asasini pentru a-şi regla conturile, cu toată puterea unui stat. Or, statul iranian nu-l ştia decât pe el. Nu-l ştia pe Leonid Kaminski. Şi cu atât mai puţin pe Oleg Kazenin. Banii fuseseră viraţi de Manoucher Gorbanifar în contul unei fundaţii din Lichtenstein, controlată de Oleg Kazenin, dar al cărei adevărat

proprietar nu apărea nicăieri.

Or, în caz de probleme, Armen Negranian avea îndoieli serioase în ceea ce privea bunăvoinţa lui Oleg Kazenin de a restitui aceşti bani.

Dintr-odată, se regăsea în prima linie... îşi spuse că ar trebui să-l întâlnească de urgenţă pe Leonid Kaminski. *El* era operatorul, chiar dacă Oleg Kazenin era cel care le adusese afacerea pe tavă.

Nici Leonid Kaminski nu ştia *cine* i-a permis să recupereze treizeci de baterii de S-300 care nu mai aveau existenţă „administrativă”, fiind declasificate în favoarea rachetelor S-400.

Avantaj extraordinar: acest material, revândut iranienilor la preţul aurului, nu costa practic nimic, fiind achiziţionat la preţ de fier vechi de societatea lui Oleg Kazenin. Singurele cheltuieli veneau din „refitting”-ul executat de persoane plătite în ruble.

În mod evident, era nevoie de un *krişa* de beton pentru ca operaţiunea să nu atragă atenţia.

Se depărtă la pas prin micul cimitir. Frigul îi îngheţa oasele şi se întrebă dacă temperatura scăzuse cu adevărat sau dacă frica era cea care îi dădea fiori.

Capitolul III

Leonid Kaminski îşi luase micul dejun obişnuit: cârnaţi, salată de varză şi ceai foarte negru. Era un om simplu care nu-şi schimbase niciodată modul de viaţă. Cu siguranţă iubea banii, dar dorinţele sale erau limitate: o *dacea*[6] frumoasă, să vâneze şi să călătorească în regiunea natală. Îi avea încă pe

6 Casă de ţară rusească, aflată în apropierea unui oraş mare.

părinţii lui şi îi instalase într-o casă frumoasă în Borodino. Şi, îndeosebi, cumpărase apartamente la Moscova pentru copiii săi.

Această zi era importantă, avea întâlnire cu vechiul său prieten, Maksim Naşistik, în al cărui apartament locuia, pe Znaminski *pereulok,* nr. 23. Maksim Naşistik se instalase provizoriu la uzina unde rachetele S-300 erau reechipate la normele modeme. Leonid Kaminski trebuia să asiste la încărcarea în vagoane, în interiorul uzinei, a primelor şase baterii modernizate.

Acestea, certificate de autorităţile administrative militare ca fiind inutilizabile, fuseseră revândute la preţul fierului vechi către societatea lui Oleg Kazenin, intrând în sarcina lui să le distrugă. Oricum, era material vechi care nu mai interesa pe nimeni: armata rusă presa complexul Alma-Antai pentru a accelera livrarea de rachete S-400, din care două batalioane erau deja desfăşurate în jurul Moscovei, fără a mai ţine cont de rachetele S-300, depăşite în ochii acesteia.

În cele din urmă, nu a costat foarte mult să facă să dispară din contabilitate bateriile sol-aer. Funcţionarii însărcinaţi să ţină registrele erau foarte prost plătiţi şi, de îndată ce au întrevăzut posibilitatea rotunjirii salariilor lor subţiri cu treizeci de mii de ruble, au profitat de ocazie. Cu totul, nu trebuie să fi costat mai mult de trei milioane de ruble[7] pentru rezolvarea acestei probleme administrative. Şi toată lumea a fost mulţumită.

Cât despre ingineri, aceştia erau plătiţi de Kurganmashzavod şi ignorau destinaţia

7 100.000 de dolari americani.

mecanismului pe care îl modernizau, crezând cu convingere că urmau a fi re vândute oficial. De altfel, şi ei luau în derâdere chestiunea. Ce urma să coste cel mai mult era cumpărarea vameşilor din Rusia şi Uzbekistan. Ei înţeleseseră perfect sistemul în decursul anilor.

Cu toate acestea, nu erau tehnicieni: nu făceau diferenţa între o rachetă S-300 şi o baterie veche Tor 1. Pentru ei, era o ocazie să ia un comision gras.

După toate socotelile, Leonid Kaminski calculase că preţul de achiziţie şi standardizare al rachetelor S-300 destinate Iranului nu depăşea din preţul plătit de iranieni. Preţ pe care oricum nu-l cunoştea. Căzuse de acord cu Oleg Kazenin pentru un comision de 100.000 de dolari pe baterie care să-i fie plătit în cash. Şi cum în Rusia se putea cumpăra orice cu bani lichizi, inclusiv un bun imobiliar, totul era perfect.

Cu comisionul pentru primul transport de rachete S-300, Leonid Kaminski cumpărase un teren mare pentru a extinde casa părinţilor săi din Borodino.

După ce termină micul dejun, îşi aranjă cu grijă bucătăria şi se pregăti să iasă. Se grăbea să se întoarcă în apartamentul său: îi lipsea cu adevărat cartierul său corupt. Coborî şi ajunse la Lada sa. Ninsese şi trebui să petreacă mai multe minute pentru a-şi curăţa parbrizul şi geamurile înainte de a putea demara. Pentru el, care cunoscuse Siberia, frigul de la Moscova era ca o glumă bună: la Irkutsk, când temperatura se menţinea mai multe zile la -44°C, nu puteai opri motoarele maşinilor, pentru că îngheţau instantaneu...

Se urcă la volan şi o luă în direcţia Leningradski

prospekt. Avea întâlnire cu prietenul său Maksim Naşistik într-un magazin german de obiecte sanitare, chiar în faţa străzii Babuskaia, unde se afla enormul complex industrial Kurganmashzavod. Din motive de siguranţă, nu mergea niciodată direct la uzină. Ca întotdeauna, circulaţia era groaznică. Îi luă mai bine de douăzeci de minute să ajungă pe Tverskaia. Tocmai se angaja să intre pe bulevard, când îi sună telefonul mobil.

Nu i se afişase niciun număr, dar la Moscova se întâmpla frecvent acest lucru. Îşi spuse că putea fi Oleg Kazenin şi se gândi că acesta era imprudent.

— Da?

— Leonid Kaminski? întrebă o voce necunoscută.

— Da.

— Continuaţi drumul până la Hotel Aerostar. Opriţi în parcare şi mergeţi la cafenea. Vă voi întâlni acolo.

Stupefiat, Leonid Kaminski întrebă:

— Cine sunteţi? Ce...

— Este important, adăugă vocea calmă, înainte de a închide.

Intrigat şi neliniştit, Leonid Kaminski continuă să urce pe enormul Leningradski *prospekt.* Mai degrabă învechit, hotelul Aerostar se găsea la doi kilometri spre nord. Fu nevoit să facă un *razvarot*[8] la un semafor pentru a putea să se întoarcă din drumul său.

Cafeneaua era aproape goală. Leonid Kaminski se instală la o masă din fundul sălii, apoi comandă un ceai, din ce în ce mai intrigat.

Nu aşteptă multă vreme. Un tânăr cu căciulă din piele şi canadiană verzuie veni direct la masă şi se

8 Întoarcere.

aşează lângă el. După privire, după siguranţă şi după ceva indefinibil, Leonid Kaminski recunoscu un *silovik.* Cum fusese el însuşi unul, nu era foarte greu... Necunoscutul băgă mâna în canadiană şi scoase o legitimaţie pe care i-o arătă rapid lui Leonid Kaminski.

O legitimaţie haşurată în cele trei culori ale FSB.

— Sunt locotenent Nikolai Abramovici Eldar, îl informă el. De la FSB Moscova.

Leonid Kaminski îl privi curios: faptul că FSB se interesează de el nu îl panica. Făcea totuşi parte din familie.

— De ce m-aţi sunat? întrebă el. Era urgent? Puteaţi să mă convocaţi.

— Bineînţeles, recunoscu ofiţerul FSB, dar ceea ce voiam să vă spun nu putea să mai aştepte. Am fost însărcinat de şeful meu *polkovnik*[9] Nikolaev să vă pun sub supraveghere.

— Să mă supravegheaţi? exclamă Leonid Kaminski, dintr-odată neliniştit. Dar, de ce?

— Pentru binele dumneavoastră, răspunse locotenentul Eldar zâmbind.

— Pentru binele meu?

Locotenentul se aplecă deasupra mesei.

— Se pare că sunteţi ţinta manevrelor unor elemente antiruseşti.

Leonid Kaminski nu-şi credea urechilor. Cum de ştia FSB că agenţi ai CIA se interesau de el? apoi se gândi la *krişa* lui Oleg Kazenin şi înţelese... într-adevăr, oligarhul era foarte influent.

— Da, este posibil, recunoscu acesta pe un ton degajat, dar nu este grav.

9 Colonel.

Ofiţerul FSB îl privi încruntat.

— Nu este posibil. Este sigur.

— De unde ştiţi?

— Ştiaţi că sunteţi urmărit?

— De voi? Nu.

— Nu de noi.

— Nu văd cine poate să mă urmărească, susţinu Leonid Kaminski.

— Aveţi o echipă pe urme, preciză locotenentul FSB. Profesionişti. Au un „submarin” şi mai multe maşini. Ne-am dat seama când v-am luat în atenţie.

— Cine sunt?

— *Amerikanski*...

Avea o dilemă, o mare dilemă. Cum l-au găsit? Leonid Kaminski cugetă în tăcere câteva momente, observat îndeaproape de cel de lângă el, care termină prin a conchide:

— Am vrut doar să vă previn. *Vnimanie*[10]*,* adăugă acesta încet.

— *Spasiba. Balşoi spasiba,* răspunse încet Leonid Kaminski.

În timp ce celălalt se ridică, el adăugă:

— Aşteptaţi!

Sub masă, scoase un teanc de bani şi numără patru bancnote de 5.000 de ruble. Probabil, salariul lunar al locotenentului, căruia i le împinse pe sub masă zâmbind.

— Pentru familia ta, şopti acesta.

Iluzii: soţia locotenentului nu va vedea niciodată culoarea acestor bani. Un tânăr locotenent FSB avea alte mijloace mai agreabile de a-i utiliza. Îl privi ieşind din cafenea.

10 Atenţie.

Abătut, debusolat, în faţa ceaiului care se răcea, avea sudori reci. Dacă locotenentul FSB nu l-ar fi prevenit, i-ar fi dus pe americani direct la rachetele S-300! Ca un automat, puse 30 de ruble pe masă şi porni spre ieşire, apoi spre vechea sa Lada. Bineînţeles, nu se punea problema să mai meargă la întâlnirea sa cu Maksim Naşistik, nici măcar să-l sune pentru a contramanda. Dacă era urmărit, era probabil şi ascultat.

Coborî la toalete şi găsi, prin miracol, o cabină telefonică. În ciuda telefoanelor mobile, mai existau încă unele cabine. Maksim Naşistik răspunse imediat.

— Ce faci? întrebă acesta. Ai întârziat!

— Am o problemă. Nu voi veni azi. Încarcă vagoanele fără mine. Am încredere în tine. Te voi suna mai încolo.

Ieşi şi urcă în Lada, coborând pe Leningradski *prospekt* către centru.

Cu o nouă problemă de rezolvat: trebuia să se întâlnească cu Oleg Kazenin la ora trei, la staţia de metrou Komsomolskaia.

Nici vorbă să meargă la această întâlnire. Şi, cireaşa de pe tort, descoperise un mesaj de la Armen Negranian care voia şi el să îl întâlnească.

În cele din urmă, îşi spuse că, momentan, cel mai bine ar fi să se întoarcă acasă.

*

Oleg Kazenin se trezi cu o durere de cap groaznică. Nu avu chef nici măcar de lecţia de box thailandez. Băuse prea mult cu o seară înainte, se

culcase prea târziu şi nu a putut să o onoreze nici pe Nataşa, care îl acuzase că o înşală. De-abia după a treia palmă o mai calmă... se culcase apoi în altă cameră şi adormise îmbrăcat.

Se aruncă sub duş: cele două manichiuriste îl aşteptau. Îşi privi sexul mare şi flasc şi îi aplică o lovitură uşoară din deget, adresându-i-se.

— *Svolaci*[11]! Aseară n-ai vrut să te ridici, azi nu vrei să urinezi.

Când ieşi de la duş, se simţea totuşi mai bine şi se abandonă mâinilor celor două mici filipineze care se puseră pe treabă. Avea tot timpul: întâlnirea cu Leonid Kaminski era la ora trei, la staţia de metrou Komsomolskaia. De fiecare dată când se întâlneau, îşi stabileau următoarea întâlnire. Aceasta era importantă: trebuia să-i ducă lui Leonid Kaminski trei milioane de ruble pentru a-i „motiva” pe inginerii care lucrau la rachetele S-300. Preţul tăcerii lor.

Scoase o înjurătură: o manichiuristă îi smulsese o pieliţă... Speriată, micuţa filipineză aştepta palma obişnuită care-i răsucea capul. Dar Oleg Kazenin era superstiţios: la începutul unei zile importante, nu trebuia să atragă ghinioane...

Cu un zâmbet larg, murmură un „*nicevo*” şi mângâie obrazul manichiuristei.

Ca să vezi...

Îmbrăcat, parfumat, cămaşă nouă – nu îmbrăca de două ori aceeaşi cămaşă, aruncă o privire în camera unde dormea Nataşa. Goală, cu fundul descoperit, minunat de impudic.

Era atât de încordat, încât acest aspect nu-i

11 Ticălosule!

provocă nici măcar o erecţie.

*

Era ora trei şi douăzeci şi a treia oară când Maybach-ul trecea lent prin faţa staţiei Komsomolskaia. Oleg Kazenin era din ce în ce mai nervos. Leonid înghiţise un ceas deşteptător. Într-o zi, îi spuse în glumă:

— Dacă nu vin la o întâlnire, înseamnă că am murit!

Oligarhul nu îndrăznea să evoce această eventualitate: fără Leonid, i-ar fi greu să ducă la bun sfârşit operaţiunea S-300. Leonid Kaminski era cel care răspunde de partea tehnică şi asigura legătura cu iranienii.

— Mai fă un tur, îi spuse lui Dimitri.

Şoferul făcu întocmai.

La trei şi patruzeci şi patru de minute, cu stomacul strâns de nelinişte, Oleg Kazenin decise să plece. Fără să poată să-i dea geanta diplomat plină de bancnote de 5.000 de ruble, fără să ştie unde să-l găsească pe Leonid Kaminski. Încerca să se calmeze spunându-şi că inginerul avea mijloacele să-l contacteze şi că, mai mult ca sigur, întârzierea nu se datora unui lucru grav. O pană la metrou, de exemplu.

— Ne întoarcem la birou, îi zise lui Dimitri.

*

Oleg Kazenin mâncase fără poftă un sandvici cu somon şi un pepene roşu. Era frământat de

îngrijorare. Încă nu avea nicio veste de la Leonid Kaminski. Îşi privi ceasul Breitling Bentley din aur roşu. Serie limitată la 500 de exemplare, din care reuşise să-şi procure unul de la Zlirich. Cinci fără cinci. Brusc, Mariana, secretara sa, intră în birou.

— Tocmai am primit un telefon de la *gospodin* Kaminski, îl anunţă ea.

Oleg Kazenin tresări.

— De ce nu mi l-ai dat?

— Nu voia. Mi-a spus să vă zic să mergeţi la magazinul Louvre.

Din ce în ce mai nervos, Oleg Kazenin îşi luă paltonul şi coborî.

„Louvre” era un butic şic, de cealaltă parte a străzii Novâi Arbat. Pasajul subteran pe sub marele bulevard era mai lung pe partea lui stângă. Foarte alunecos. Un chitarist urla în mijloc, cu o cutie a milei în faţa lui; tot din superstiţie, Oleg îi aruncă o bancnotă de 100 de ruble. Pe urmă se strecură printre grămezile de zăpadă şi intră în magazinul „Louvre”. Casiera îi adresă un zâmbet larg: era un client bun. Când ţinea mai multe amante în acelaşi timp, cumpăra acelaşi parfum la duzină.

Trecu prin magazinul gol, aşteptându-se să-l vadă pe Leonid Kaminski. Nimeni. Se îndreptă către ieşire, când casieriţa îi făcu un semn.

— *Gospodin,* cineva vă cere la telefon.

Ea îi întinse telefonul. Recunoscând vocea lui Leonid Kaminski, se simţi mai bine.

— Ce se întâmplă? îl întrebă.

— Îi am pe *amerikanski* pe urmele mele, zise simplu Leonid Kaminski.

Oleg Kazenin rămase mut pentru câteva secunde,

cu impresia că fusese forţat să facă un duş cu apă îngheţată.

— *Boje moi!* izbucni el. Ce-i cu prostia asta?

— Nu-i o prostie. Din cauza asta nu am venit.

— Când ne vedem?

— Nu ştiu, trebuia să merg acolo azi, dar am renunţat. Trebuie cu orice preţ să scap de tipii ăştia. Dacă nu…

— Îl voi anunţa pe ştii tu cine, promise Oleg Kazenin.

— *Haraşo.* Dar asta nu e totul. Cum armeanul îmi lăsase trei mesaje, l-am sunat. El l-a întâlnit pe reprezentantul cumpărătorilor noştri. Sunt neliniştiţi că nu au primit încă nimic. Au dat foarte mulţi bani.

— Spune-le nemernicilor ăia că totul e în ordine!

— E ceea ce i-am spus armeanului, dar trebuie să fim atenţi.

Sunt nişte nemernici, dar nişte nemernici *periculoşi…* Zic că o să solicite o rambursare.

Negru de furie, Oleg Kazenin urlă în telefon:

— Ei bine, o să le dăm! Spune-le să-i ia naiba!

Închise brutal telefonul sub privirea mirată a casieriţei şi ieşi, fără ca măcar să-i spună la revedere. Deplasându-se spre pasajul subteran, frigul îi puse ideile în ordine. I-ar fi greu să le returneze banii care serviseră la stingerea datoriilor sale şi din care nu mai avea niciun ban.

Capitolul IV

Malko opri în faţa numărului 4 de pe Pojarski *pereulok,* în elegantul cartier Ostojenka, mărginit de un mozaic de imobile modeme, hidoase, şi de vechi

edificii de la 1901. Filiala CIA îi pusese la dispoziţie un 4×4 Porsche Cayenne albastru care corespundea poziţiei sale. Ca escortă, mai avea un 4×4, un Jeep „Wagoner” cu trei „baby-sitters”, la comanda expresă a lui Tom Polgar care primise instrucţiuni foarte stricte de la Langley. Nimic nu trebuia să i se întâmple lui Malko.

Oricum, ţinând cont de obiceiurile moscoviţilor, puţin probabil ca Raisa Raşevski să fie uluită. Aceste „accesorii” demonstrau pur şi simplu că Malko era un V.I.P.

La nr. 4 de pe Pojarski *pereulok* nu se afla mare lucru: un vechi imobil de la 1900, care, în mod vizibil, fusese lăsat în voia sorţii cu mult timp în urmă. Formă 7439, codul comunicat de Raisa Raşevski, şi intră într-un hol amărât, cu fire electrice atârnând peste tot.

Sună la interfonul nr. 4 şi aşteptă. Anatoli Arkadin îl informase înainte că Raisa Raşevski i-a pus câteva întrebări despre Malko, la telefon, de dimineaţă. Tânărul îi confirmase calitatea de gerant de fonduri financiare, cu legături între Viena şi Moscova, în căutare de clienţi cât mai bogaţi cu putinţă.

În cursul zilei, TD[12] a CIA îi fabricase cărţi de vizită corespunzând statutului său cu totul convenabil. În plus, primise de la Tom Polgar douăzeci de mii de dolari, în bancnote de o sută. În cazul în care…

Raisa Raşevski era interesată de acest aspect, încuietoarea porţii interioare se deschise şi o voce se auzi în interfon.

— *Tri…*[13]

12 Divizia Tehnică.
13 Trei.

Ascensorul, murdar şi legănat, era la un pas de capitulare, iar coridorul, de o mizerie respingătoare.

Malko sună, auzi zgomotul mai multor închizători şi uşa se deschise spre o femeie măruntă, înaltă cât trei mere, în şort alb, de origine asiatică. Fără ca măcar să-i întrebe numele, îi luă paltonul şi anunţă cu o voce imperceptibilă.

— Doamna este în salon.

Apartamentul semăna cu un şantier: pereţi sparţi, cărămizi dezgolite, fire peste tot. Malko o urmă într-un hol strâmt, care şerpuia între încăperi în plină renovare, ajungând în faţa unei uşi închise.

— Aici! zise servitoarea.

Împinse uşa, descoperind o încăpere cu pereţii de un roşu închis, cufundată în penumbră. În capăt, o canapea pe care era aşezată o femeie, al cărei chip încă nu-l distingea clar.

— *Dobrîi vecer!* zise aceasta cu o voce ciudată, signor Malko.

Ea apăsă pe un comutator de lumină şi Malko o văzu clar în cele din urmă. Avu un şoc.

Era Sophia Loren. Coafura, nasul un pic arcuit, ochii foarte alungiţi, alura, rochia cu un decolteu pătrat foarte adânc, descoperindu-i sânii minunaţi. Era îmbrăcată cu o fustă largă.

— Minunat, exclamă acesta.

— *Spasiba,* zise Raisa Raşevski, ridicându-se.

Cu graţie, făcu o piruetă. Fusta sa largă plisată se umflă ca o corolă, descoperindu-i picioarele lungi până aproape de fese, şi dresurile negre prinse de jartiere groase şi negre, în stilul anilor cincizeci.

Fiind pe tocuri, era mai înaltă decât Malko. Acesta îi sărută mâna, intrând în joc.

— *Dobrîi vecer,* Sophia.

Aşezată în faţa lui, îi aruncă o privire care ar fi topit şi calota glaciară.

— Timid, *signor?*

El înaintă, iar ea îl lăsă să-i pună mâinile pe coapse, cât să-i simtă bustiera, apoi se eschivă.

— Mi-e foame! Să mergem la cină.

Malko îi întinse pachetul pregătit special pentru ea. Un flacon mare de parfum de la „Louvre”, însoţit de un plic cu 10.000 de dolari.

„Fisă”, ca la poker...

Raisa Raşevski nici măcar nu deschise plicul, chestiune de încredere, dar se dădu cu parfum.

— *Davai,* zise ea. Unde mergem?

— La Mario.

Evident... Raisa păru impresionată urcând în Porsche Cayenne şi, o dată instalată, apucă mâna dreaptă a lui Malko şi o aşează deasupra genunchiului său, că să poată simţi contactul cu nailonul.

Foarte repede, ea remarcă maşina de teren din urma lor.

— Îi cunoşti? întrebă ea.

Malko zâmbi.

— Bineînţeles, sunt gărzile mele de corp. Moscova e un oraş periculos.

În mod cert, mai câştigă din stima ei.

Ajunşi în strada Klimacikina, Malko reuşi să parcheze aproape în faţa restaurantului. Ospătarul, în costum de gondolier veneţian, se înclină respectuos în faţa Raisei Raşevski.

— *Buena sera, signora. Buena sera, signor.*

Traversară sala în murmurul admirativ, ajungând

la un separeu în capătul sălii, luminat, unde luară loc unul lângă altul. Din profil, asemănarea cu Sophia Loren era cu atât mai evidentă. Raisa trebuie să-şi fi pierdut întreaga zi cu pregătirea... Malko se întreba dacă tot acest circ va servi la ceva. În mod evident, obiectivele lor erau diferite.

Cu două zile în urmă, el se afla aproape în acelaşi punct, cu Lena. Lena dispăruse de aproape două zile. La fiecare două ore, Malko îşi impusese să o sune, fără să obţină însă niciun răspuns.

*

După un Tiramisu, cina era pe sfârşite. Raisa Raşevski apreciase în mod deosebit şampania Taittinger Comtes de champagne Blanc de Blanes. În comparaţie cu cea de la Valpolicello care deranja stomacul... Conversaţia nu adusese nimic nou pentru Malko. Raisa îi explicase îndelung cum reuşise să-şi cumpere un apartament într-un cartier foarte bun, pe care era obligată să-l refacă în întregime.

Niciun cuvânt despre viaţa din trecut.

De câte ori ea respira, el avea impresia că sânii îi vor sări din rochie. Decise să treacă la etapa următoare. De îndată ce vor avea mai multă intimitate, va încerca să pluseze. Aşezând o mână pe piciorul ei, împinse uşor fusta, ajungând deasupra dresurilor.

— *Que bella signora!* şopti el, reprimându-şi un râs nebun.

Raisa Raşevski se aplecă la urechea lui, apropie rapid vârful limbii şi şopti.

— Mi amor…

Probabil singurele două cuvinte în italiană pe care le cunoştea. Cinci minute mai târziu, rulau către Pojarski *pereulok.*

Lui Malko îi era greu să se concentreze asupra rolului său de seducător, nereuşind să uite ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Corpul Cyntiei Fisher şi al lui Jim Malone se odihneau la morgă şi urmau să fie transferate în Statele Unite pentru ultima călătorie.

În mod remarcabil, presa rusă fusese discretă faţă de dubla crimă.

Era vorba despre străini, pe deasupra şi americani. În inconştientul colectiv al ţării, americanii erau cu toţii spioni.

De-abia ajunşi la ea, Raisa îl conduse pe Malko în ceea ce părea camera ei, mobilată cu un pat mare din alamă. Lipită de Malko ca un timbru poştal, rusoaica îi înfipse autoritar limba până la amigdale, apoi se dădu un metru în spate.

— Dezbracă-mă, îi ceru ea.

Lăsă să cadă partea de sus, apoi el îi scoase fusta şi centura lată, descoperind o bustieră de care erau agăţaţi ciorapii negri. Chiar şi fără deghizare, Raisa era visul imposibil al bărbatului însurat. În foarte puţin timp, Malko nu era decât un sex ridicat spre un singur scop: să o penetreze pe această magnifică femelă în toate modurile.

Când se pregătea să-i dea jos chiloţii din dantelă neagră, falsa Sophia Loren zise cu o voce moale:

— Îţi aminteşti filmul în care tipa era legată de pat pentru a fi violată?

Programul era fixat…

De una singură, Raisa se întinse pe spate pe pat şi Malko observă corzile roşii ataşate de cele patru capete de alamă ale patului.

Într-o clipită, falsa Sophia Loren se văzu despuiată pe pat, cu încheieturile de la mâini şi de la picioare legate de cele patru capete de alamă.

Malko se dezbrăcă încet.

Pentru moment, refulase foarte departe, în fundul minţii sale, ororile serii precedente. Măcar să îmbine plăcutul cu utilul, mai ales că misiunea lui era să o seducă pe Raisa Raşevski. Cu calm, aşează o pernă sub spatele acesteia pentru a-i ridica bazinul. În jocul său, Raisa îşi sucea capul de la stânga la dreapta, murmurând:

— Nu, nu, nu vreau!

Dar când Malko plonjă în ea dintr-o singură mişcare, cât de adânc putuse el, ea scoase un răcnet înfundat, iar el îi simţi mucoasa contractându-se în jurul lui.

Nu-şi juca până la capăt comedia şi această simulare de viol era probabil una dintre fantasmele sale.

El începu să se mişte în ea, chiar foarte repede. Bazinul ei se ridica pentru a-l întâmpina.

Gemea „mi amor! Mi amor”, apoi, necunoscând continuarea versiunii în italiană, continua în limba rusă.

— *Da! Da!* Continuă! O să îmi provoci orgasmul. Da. Până la capăt!

Dialogul luă sfârşit cu un geamăt înfundat, pe când Malko se golea în ea cu un strigăt sălbatic, cu cele două mâini crispate pe sânii magnifici ai rusoaicei.

*

Tot în bustieră şi cu pantofi cu tocuri, Raisa Raşevski adusese din frigider o carafă mică cu vodcă şi începu să vorbească cu Malko, întinsă pe pat, uitându-se la vechiul film cu Sophia Loren, dublat în rusă, la scena în care era îndelung violată.

— Cred că mi-ai provocat un orgasm, adăugă ea timid. A fost foarte intens. Când am văzut acest film, eram foarte tânără, dar m-a afectat teribil. M-am mângâiat săptămâni întregi gândindu-mă la asta. Visam să fiu violată în acel mod.

Şi apoi, îmi place mult să fac dragoste îmbrăcată aşa. Am impresia că sunt o adevărată *bezuprecinaia*[14]...

— Vorbeşte-mi puţin despre tine, ceru Malko.

Raisa bău un pic de vodcă şi apoi începu:

— Oh, nu este foarte interesant. Am venit din Novosibirsk unde nu găseşti decât zăpadă şi oameni mahmuri... Credeam că Moscova mă aştepta... Am lucrat mai multe luni într-un atelier de croitorie câştigând câteva mii de ruble. Era greu.

— Ai fi putut face altceva, sugeră Malko. Eşti foarte frumoasă.

Raisa scutură din cap.

— Nu, eu vizam mai sus. Dacă nu, ajungeam ca toate fetele care îşi petrec timpul prin cazinouri şi se prostituează pe 500 de dolari. Când sunt prea bătrâne, se întorc de unde au venit.

Am economisit rublă cu rublă pentru a-mi cumpăra haine, chiar am furat din atelierul de unde

14 Curvă burgheză.

lucram, apoi lenjerie, încălţăminte. Şi apoi, într-o seară, am fost la Diaghilev. Era ca la „Famous”. La primul etaj, în lojă, era plin de oligarhi în căutare de carne proaspătă şi, jos, şapte sute de fete care voiau să agaţe unul.

— Şi cum ai făcut?

Raisa Raşevski zâmbi malefic.

— Încercam să mă fac remarcată, dansam într-un mod foarte provocator. Apoi, într-o seară, un tip a venit să-mi spună să urc în loja lui Oleg Kazenin.

— Cine este?

— Un mic oligarh, care cheltuia pe seară cât aş fi cheltuit eu într-o viaţă. Un tip foarte înalt.

Brutal, dispreţuitor, incult. La un sfert de oră după ce am urcat, m-a luat pe genunchi şi mi-a şoptit: o să ţi-o pun. Aşează-te în poala mea. Aşa, toată lumea o să te vadă. Vei fi celebră.

Încerca deja să-mi dea chiloţii la o parte şi îşi scosese mădularul. Îl excita că tot Diaghilev-ul îl vedea cum mi-o trage în balconul lojii lui.

— Şi?

— M-am ridicat. Avea sexul excitat. I-am spus frumos: Nu sunt o târfă!

Nebun de furie, m-a prins şi m-a târât într-o cameră din spatele lojii. A început să-mi rupă rochia. Ne-am bătut şi, în final, i-am zgâriat mădularul. A urlat, mi-a dat un pumn în plină figură şi am leşinat… Fermecător…

— Ai avut curaj, remarcă Malko.

Raisa ridică din umerii ei frumoşi.

— Nu, ştiam că dacă îi cedez va fi doar o simplă *koika*[15] şi că pe urmă o să mă arunce.

15 Aventură.

— Ce s-a întâmplat după?

— Eram foarte rău, aveam nasul spart. Când mi-am revenit, Oleg Kazenin plecase deja, cu tot cu acoliţii. Unul dintre oamenii săi mi-a dat două mii de dolari, apoi mi-a luat adresa şi numărul de telefon…

Oleg m-a sunat cincisprezece zile mai târziu. Tocmai se certase cu prietena de atunci şi o alungase. Avea chef de sex, cu orice preţ. Aşa că şi-a adus aminte de mine.

— Păi, şi?

— M-a invitat la cină la Mario şi nu m-a avut. L-am lăsat să mă pipăie şi i-am spus că pentru a mă avea trebuie să mă ia de tot.

A plecat înjurându-mă, dar nu m-a lovit. Credeam că totul s-a terminat. Apoi, cincisprezece zile mai târziu, mi-a telefonat cineva. Din partea sa. Ca să merg la *dacea* lui din Jukovska. Când am întrebat de ce nu m-a sunat Oleg în persoană, mi s-a spus că nu se simţea bine.

Era adevărat: l-am găsit în pat, deprimat, cu un pansament mare la braţ. Îşi tăiase venele cu un ciob de sticlă de şampanie! De data aceasta a fost foarte atent, mi-a spus *zaika maia, duşecika*[16]*…* Se smiorcăia. Mi-a cerut să dorm cu el, fără să mă atingă.

Am acceptat. Apoi, la miezul nopţii, m-a luat în braţe şi a început să mă dorească. De data aceasta, m-am lăsat în voia lui şi a beneficiat de tot ceea ce ştiu să fac. Ne-am tras-o toată noaptea, îmi aduc aminte că pansamentul i se desfăcuse şi era sânge în tot patul! Parcă îmi pierdusem virginitatea… Eu l-am epuizat… nu mai putea. Peste zi, a reînceput, ca

16[3] Iepuraş, porumbiţă.

un nebun, în toate felurile. Nu am mai plecat de la *dacea* din Jukovska. La fel ca într-o poveste cu zâne.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

Raisa Raşevski îşi turnă un nou pahar de vodcă şi zâmbi.

— În prima zi, voia să mă ia de nevastă, după aceea a uitat. Mi-a dat un cârd de credit nelimitat şi apoi mi-a dat, prin contabilul său, Iuri Petrov, bani în numerar. De câte ori îl hărţuiam spunându-i că vreau să-mi asigur bunăstarea, îmi jura că nu mă va părăsi niciodată, lăsându-mi bani. Iuri Petrov îmi dădea plicuri mari: 50.000, 100.000 de dolari.

Aşa am reuşit să-mi cumpăr un apartament nu departe de aici, apoi pe acesta care nu era scump, pentru că era mult de lucrat la el. Într-o zi, am avut noroc: am fost la reprezentanţa Bentley *„Barviha luxury village"* de lângă *dacea* lui Oleg şi am plecat cu un Bentley, spunându-le să o treacă în contul lui! Cum mă văzuseră cu el de mai multe luni, m-au lăsat să plec.

Încă o mai am!

— Eşti fericită? o întrebă Malko.

Raisa schiţă un surâs impregnat de tristeţe.

— Precum un echilibrist pe sârmă, care ştie că poate să cadă în orice moment. Apoi, a sosit „acrobata" lui, iar eu am plecat. Cu suficienţi bani pentru a mă descurca: celălalt apartament l-am închiriat, întâlnesc ţipi drăguţi ca tine, şi sper să găsesc un oligarh. Pot rezista mult timp...

Se întinse şi îşi aranjă ciorapii pe picior.

— Cine e acest Iuri Petrov care îţi dădea banii? o întrebă Malko.

— Oh, contabilul său! îl cunoaşte de foarte multă

vreme. Pe la el trec toate afacerile cu bani. Câteodată, dispărea în Europa pentru a administra banii pe care Oleg îi trimisese în exterior. Şi revenea cu valize de bancnote... Ştii, toţi oligarhii iubesc numerarul şi se feresc de bănci. Oleg e la fel.

— Cum e acest Petrov?

— Un tip viclean care nu vorbeşte mult. În stilul violatorilor de copii. Nu l-am văzut niciodată cu o femeie.

— Homosexual?

— Nici măcar. Are tenul verde ca o bancnotă de o mie de ruble. Îl interesează numai banii. Pentru asta e acolo. El mi-a făcut ultima „plată" şi tot el a reglat conturile cu Bentley-ul...

Raisa căscă, subit.

— Trebuie să dorm! Mâine dimineaţă, merg la Spa. Trebuie să mă menţin frumoasă.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi doi, dar timpul trece repede. Malko se îmbrăcă şi Raisa îşi luă un halat asortat cu pereţii, roşu-căpşună.

— Dacă ai chef să joci într-un alt film cu Sophia Loren, zise ea, ai numărul meu. E unul care îmi place mult, *Malicia.*

Malko se trezi în strada pustie, salutat cu farurile de „baby-sitters". Nu pierduse vremea. Dacă Oleg Kazenin era implicat în afacerea rachetelor S-300, aceasta trebuia să genereze mişcări serioase la bază. Deci, omul lui, Iuri Petrov, era cu siguranţă la curent.

Nu mai trebuia decât să-l facă să se confeseze, fără să fie tăiat în bucăţi...

Capitolul V

Leonid Kaminski ieşi din casă şi ajunse la Lada parcată aproape, în faţă. De ieri, nu făcuse nimic. Căuta o soluţie la dilema sa: să se întâlnească cu Oleg Kazenin fără să afle americanii care îl urmăreau. Nu-şi făcea nicio iluzie: erau profesionişti şi nu-i va fi uşor să scape de ei.

Îl binecuvântă pe locotenentul FSB. Dacă acesta nu l-ar fi pus în gardă, l-ar fi dus pe oligarh direct în gura lupului. Evident, mai era o mică şansă să nu-l fi legat pe oligarh de el. Depindea de când era urmărit... Şi totuşi, nu înţelegea cum au ajuns la el.

La capătul lui Znamenski *pereulok,* făcu o întoarcere pentru a ajunge pe Kolţo, înconjură Kremlinul pentru a ajunge pe malul de sud al Moscovei, peste podul Balşoi Moskvoreţki, pentru a reveni pe urmă pe malul de nord, peste podul Balşoi Kamennîi. Acesta din urmă dădea în piaţa Borovitkaia, chiar în faţa intrării Borovski a palatului Kremlin, utilizată de toate maşinile oficiale.

Leonid Kaminski ajunse în capătul podului, dar când semaforul se făcu verde se opri chiar în mijlocul şoselei, declanşând instantaneu un concert isteric de claxoane.

Semaforul trecu pe roşu, blocând circulaţia. Leonid Kaminski coborî agale din Lada sa, ridică încet capota şi începu să verifice motorul... Fiindcă milioane de Lada făceau pană, această scenă nu avea nimic extraordinar. Semaforul trecu din nou pe verde, iar Lada nu se mişcă.

Stoic, Leonid Kaminski nu se impacientă, în ciuda valurilor de injurii de la ceilalţi automobilişti. Zece minute mai târziu, după ce semaforul trecuse de trei

ori pe culoarea verde, ceea ce aştepta se întâmplă. Semaforul trecu pe roşu, ceea ce interzicea traversarea pieţei, şi o maşină a miliţiei, opri pe cealaltă parte a podului.

Pe pod, maşinile se înghesuiseră foarte repede. Aşteptarea putea dura trei minute sau o oră…

Leonid Kaminski urcă în maşină, asumându-şi un risc controlat. Ignorând culoarea roşie a semaforului, demară în direcţia Manejnaia *uliţa,* salutat numaidecât de un claxon furios al maşinii miliţiei staţionate în faţa intrării Borovski.

Momentul delicat durase mai puţin de un minut. Leonid Kaminski ştia că acea maşină nu putea să se lanseze pe urmele lui, fiind imobilizată pentru a securiza intrarea la Kremlin. Dacă pornea în urmărirea lui, maşinile blocate pe pod urmau să năvălească în piaţă, cu riscul de a bloca drumul maşinilor oficiale. În cel mai rău caz, miliţienii i-au luat numărul şi va primi o amendă.

Pe urmă, acceleră până la Tverskaia, urcând marele bulevard către nord şi pierzându-se în trafic. Cu siguranţă, n-ar fi putut să-l urmărească nimeni. Restul era uşor. Urmă ruta Leningradski *prospekt* până la MKAD, o luă apoi pe şoseaua Volokolamsk şi parcă în faţa reprezentanţei Mercedes din cadrul centrului comercial de unde îşi făceau cumpărăturile oligarhii.

*

— L-au pierdut! zise Tom Polgar în momentul în care Malko intra în biroul său pentru a-i prezenta succint seara petrecută cu Raisa Raşevski.

— Nu pot să cred! Credeam că sunt mai multe echipaje...

— Nemernicul a folosit o şiretenie diabolică, adăugă şeful filialei CIA, explicând ceea ce se întâmplase.

Malko se trânti pe canapeaua roşie. Prăbuşit. Dacă Leonid Kaminski se străduise să facă să i se piardă urma, nu era pentru a merge la o întâlnire galantă.

— Trebuie supravegheate biroul şi domiciliul lui Oleg Kazenin! îi sfătui el imediat.

— Sunt deja pe drum, adăugă simplu Tom Polgar. Doar că putea să ia metroul, să schimbe maşina sau să meargă în altă parte.

Găsirea unei Lade roşii în Moscova era ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Malko îşi turnă o cafea, blestemându-l pe Leonid Kaminski.

*

Oleg Kazenin se învârtea în cerc ca o fiară în cuşcă, mergând din cameră în cameră şi aplicând lovituri de picior în mobilă.

Era nervos pe sine că se luase. De Leonid Kaminski cu o zi înainte, uitând să programeze o nouă întâlnire.

Era deja amiază şi Leonid nu dăduse încă niciun semn de viaţă. Oleg Kazenin nu îndrăznea să-l sune. Dacă era urmărit de americani, puteau foarte bine să-i intercepteze convorbirile...

Or, trebuia neapărat să-i dea banii destinaţi „furnicilor” ce recondiţionau rachetele S-300. De frică să nu se oprească sau să vorbească, ceea ce ar fi fost şi mai rău.

În plus, îl frământa o întrebare: cunoşteau oare americanii rolul său în afacerea S-300? În ciuda relaţiilor sale, el nu era protejat precum Vladimir Ivanov, „protectorul” său, intangibil din cauza relaţiilor sale politice.

El, Oleg Kazenin, dacă apăreau probleme, va fi vinovatul perfect.

Deşi Vladimir Ivanov încasase deja douăzeci de milioane de dolari pentru protecţia sa, n-ar ezita să se eschiveze dacă lucrurile ar lua o altă întorsătură.

Cât despre iranieni, era şi mai rău. Chiar dacă, pentru moment, nu cunoşteau rolul lui, deoarece banii lor erau viraţi într-un cont înregistrat în Lichtenstein, Leonid Kaminski s-ar justifica doar pe sine, pentru a-şi salva pielea.

Or, Oleg Kazenin ştia că nu furi un stat suveran de mai multe sute de milioane de dolari fără a fi pedepsit. Mai ales o ţară ca Iranul, mai degrabă brutală... Visul său ameninţa să se prăbuşească precum un castel de nisip. Era atât de absorbit de gândurile sale, că i-au trebuit mai multe secunde să realizeze că Mariana, secretara sa personală, era postată în faţa lui.

— Ce e? urlă el.

— Cineva doreşte să vă vorbească pe linia fixă, *gospodin,* îl informă ea.

— Cine?

— Un anume Leonid.

Oleg Kazenin crezu că-i sare inima din piept. Mariana nu-l cunoştea pe Leonid Kaminski, căci nu venea niciodată la *dacea.*

— Unde?

— În hol.

Oligarhul se grăbi, răsturnând o statuie în trecere, până ajunse într-un hol de dimensiunile unei gări mai mici. Receptorul era pus pe o mobilă Ludovic al XV-lea, fabricată în Egipt. Apucă aparatul.

— Leonid! Unde eşti?

— La reprezentanţa Mercedes din *Barviha Luxury Village.* Te sun de pe linia lor. Trimite-l pe Dimitri ca să mă aducă la tine.

— Dar…

— Nu se vede în interior din cauza geamurilor fumurii, zise calm Leonid Kaminski. E mult mai discret decât să te deplasezi tu.

*

Oleg Kazenin deschise personal portiera Maybach-ului, atât de tare dorea să-i vorbească lui Leonid Kaminski, şi îi aruncă o privire îngrijorată.

— Eşti sigur că nu ai fost urmărit?

— Foarte.

Îl conduse până în biroul său personal, o replică a Biroului Oval de la Casa Albă, cu vederea spre o minunată peluză acoperită cu zăpadă.

— Acum, spune-mi tot.

Leonid Kaminski se conformă. De la intervenţia locotenentului FSB până la şiretenia cu care a scăpat de eventualii urmăritori.

Când îşi termină istorisirea, Oleg Kazenin era livid.

— E *total catastrophy,* bolborosi acesta cu o voce nesigură. Cum au ajuns nemernicii ăştia de *amerikanski* până la tine?

— Nu ştiu, mărturisi Leonid Kaminski.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte lui Oleg

Kazenin.

— Cu siguranţă nu ştii *de când* te urmăresc…

— Evident.

— Deci, se poate să fi fost pe urmele tale când ne-am întâlnit.

— Nu putem elimina această posibilitate, recunoscu cu tristeţe Leonid Kaminski.

Oleg Kazenin avu impresia că se lichefiază. Dacă au ajuns pe fir până la el, era mult mai grav… Gândurile i se băteau cap în cap. Încerca să se calmeze.

— *Haraşo.* Acum, te-au pierdut?

— Da. Chiar dacă aveau mai multe maşini, nu puteau prevedea în ce direcţie voi merge după pod… Şi nu am văzut pe nimeni în urma mea.

— Unde ţi-e maşina?

— În faţa reprezentanţei Mercedes, la *Barviha.*

— Deci, nimeni nu ştie că eşti aici.

— Nu.

— Ce ai de făcut urgent?

— Să merg la KMZ să dau banii. Dacă nu, riscăm să oprească lucrul. Evident, putem opri totul pentru o perioadă, pentru a ne reorganiza.

Oleg Kazenin scutură din cap.

— *Niet.* Mi-ai zis tu însuţi că iranienii se impacientează. Nu putem risca o problemă pe partea asta. Trebuie să mergi să dai banii ăştia.

— Pot să iau metroul, propuse Leonid Kaminski. Şi apoi, chiar dacă *amerikanskı* ne-au văzut împreună, nu pot şti motivul.

Oleg Kazenin îi aruncă o privire ironică.

— Cu excepţia cazului în care caută puţin în trecutul meu. Toată lumea ştie că am fost suspectat

de export ilegal de material militar. Şi despre *tine,* că munceai la Rosoboronexport. Chiar şi cel mai prost ţăran şi-ar pune întrebări…

La ideea că este supravegheat, Oleg Kazenin oscila între o panică viscerală şi o furie fără nume.

Trebuia să câştige timp, cu orice preţ. Deci, trebuia eliminat acest agent CIA care îi punea beţe-n roate. Chiar dacă în urma lui puteau veni mulţi alţii. Dacă rachetele S-300 ajungeau de cealaltă parte a frontierei, putea să se întâmple orice, că nu mai conta. Şi, dacă va avea probleme, *krişa* al său îşi va întinde asupra lui mâna sa protectoare.

Se uită fix la Leonid Kaminski.

— Îi voi cere protectorului meu să ne scape de acest agent CIA, dar nu poate acţiona direct. Acest lucru nu se va întâmpla în două ore. Între timp, să ne organizăm. Mai întâi, o întrebare foarte importantă. Crezi că te-au urmărit până la uzină?

Leonid Kaminski dădu din cap.

— Sunt aproape sigur că nu. Nu am mai fost pe acolo de ceva vreme.

Răspunsul său îl calmă oarecum pe Oleg Kazenin. În mod oficial, Kurganmashzavod nu avea nicio legătură cu fabricarea rachetelor S-300, dar era totuşi o uzină de armament. Americanii erau capabili să facă o deducţie supărătoare.

— O să facem noi prima mişcare, anunţă Oleg. De data asta, vei dispărea pe bune.

— Cum?

— Am un apartament în centru, pe care îl folosesc pentru a caza oameni în trecere. Te vei instala acolo. Şi o să-ţi dau o maşină „safe”[17], prin care nu

17 Sigură.

se poate face legătura cu nimeni. Vom merge după a ta şi o vom ascunde aici. În felul acesta, poţi continua să supraveghezi lucrările de la uzină. Vom pune la punct un sistem de comunicare între noi.

— Cum?

— Îmi vei lăsa mesajele în acest apartament. Voi trimite pe cineva de încredere după ele.

Leonid Kaminski nu era prea încântat să se mute a doua oară.

— Nu am nimic la mine, obiectă Leonid.

Oleg Kazenin scoase din buzunar un sul mare de bancnote şi i le aruncă.

— Să cumperi ce-ţi trebuie. Îţi voi da şi cele trei milioane de ruble pentru uzină. Şi, dacă mai trebuie să-ţi dau bani, o să-ţi las în cuptorul cu microunde... Femeia de serviciu nu se uită niciodată înăuntru. Vine o dată pe săptămână, marţea, şi e obişnuită să vadă persoane diferite. Să nu-i vorbeşti.

— Şi pisica mea?

— Nici vorbă să te întorci după ea. Voi spune unei *domaraboţkaia*[18] să meargă s-o hrănească. Eşti de acord?

— *Da,* răspunse Leonid Kaminski, fără entuziasm.

— Bine. Vei pleca de aici cu acest VW. Are număr de înmatriculare cu „50”[19] e înregistrată pe numele unui angajat. *Haraşo?*

— *Haraşo.*

Îi întinse geanta cu cele trei milioane de ruble şi ieşiră din birou.

Traversând holul, se intersectară cu Nataşa care revenea de la shopping, minunată în pantalonii ei

18 Femeie de servici.
19 Împrejurimile Moscovei.

scurţi, de un roşu aprins, pe sub haina de nurcă, cu părul lung şi blond prins în coc. Îi aruncă o privire indiferentă lui Leonid Kaminski şi îi adresă un zâmbet desfrânat lui Oleg Kazenin.

Acesta din urmă îi măsură cu privirea silueta pentru câteva secunde. De îndată ce avea un pic mintea relaxată, nu putea să nu profite. Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi pus-o pe scena de la „Famous”, ca toată lumea să vadă cât e de fericit.

Ajunseră în garajul imens şi îi arătă lui Leonid Kaminski un vechi Volkswagen negru, foarte curat.

— *Svidetelstvo reghistraţii* e în torpedo. Apartamentul e la nr. 5, Kalacini *pereulok.* Apartamentul 17, la etajul 5. Codul 3412. Frigiderul e plin. Există televizor. Vei ieşi pe aici.

Îi arătă o alee care ducea spre a doua ieşire de pe proprietate, care dădea în pădure şi nu ajungea în şoseaua Rublovo-Uspenskoe decât cu trei kilometri mai departe. Datorită camerelor care supravegheau domeniul, Oleg Kazenin putea să se asigure că nimeni nu-l observa pe ex-colonelul GRU.

Se întoarse în biroul său şi apelă numărul pe care îl ştia pe de rost.

— Aş putea să-i spun câteva cuvinte preşedintelui Ivanov? întrebă acesta. Din partea prietenului său, Oleg Nikolaievici.

— Să văd dacă pot să vi-l dau.

Treizeci de secunde mai târziu, auzi frumoasa voce de bas a lui Vladimir Ivanov.

— Oleg Nikolaievici! Ce surpriză!

— Voiam să-ţi mulţumesc, zise sobru oligarhul.

— *Pajalusta.*

— Când ai timp să bem un pahar de ceva?

Preşedintele de la Alma-Antai se gândi câteva secunde, apoi propuse:

— Di seară, la barul de la Metropol, pe la şapte. Dacă eşti liber, putem lua cina. Vino cu Nataşa. Am o frumuseţe să ţi-o prezint. Chiar dacă în prezent eşti fidel.

— Pentru tine, sunt întotdeauna liber, adăugă călduros Oleg Kazenin.

Când închise telefonul, era deja euforic. Vladimir Ivanov, după ce condusese administraţia prezidenţială pe timpul primului mandat al lui Vladimir Puţin, iar ulterior conglomeratul Alma-Antai, avea braţele foarte lungi. El avusese ideea afacerii cu rachetele S-300. Partea pe care ar primi-o pentru protecţia sa îi permitea rotunjirea substanţială a „pensiei”. Un fel de „extra-pensie”.

Şi, în plus, nu-i iubea pe americani.

Oleg Kazenin îşi spuse că va petrece o seară excelentă. Şi va putea să-i prezinte noile probleme „asociatului” său secret.

Capitolul VI

Tom Polgar arăta de parcă Empire State Building i-ar fi căzut în cap. Se făcuse mic şi privirea îi devenise opacă.

— L-am pierdut definitiv pe Leonid Kaminski, anunţă el cu un ton lugubru. Totuşi, i-am pus pe toţi oamenii disponibili pe urmele lui. Aceştia se află încă la post. Peste tot unde ar fi putut să se afle: apartamentul pe care-l ocupă în momentul de faţă, al lui Maksim Naşistik, vechiul lui apartament din Akademika Anocina, birourile lui Oleg Kazenin din

Novâi Arbat şi proprietatea acestuia din urmă de la Iukovska. Acolo, supravegherea este foarte delicată. Sunt camere peste tot, miliţieni, iar staţionarea este imposibilă.

Malko rămase tăcut. Era o catastrofă. Se lăsase noaptea şi lampa de birou difuza o lumină verzuie, destul de sinistră.

Malko povestise primul său contact, noaptea petrecută, cu fosta amantă a lui Oleg Kazenin, dar, pentru moment, această întâlnire nu aducea nimic concret.

Dispariţia lui Leonid Kaminski a oprit orice investigaţie pe teren. Nu se putea pune bază pe autorităţile ruse în găsirea asasinului Cyntiei Fisher şi al lui Jim Malone. Singura speranţă rămânea Oleg Kazenin.

— Nu aţi reuşit să obţineţi nimic despre Oleg Kazenin? întrebă Malko.

— Doar ce v-am spus deja. Trecutul său dur în Uniunea Sovietică şi liniile generale ale ascensiunii sale din anii postcomunişti. Epoca marelui jaf asupra Rusiei în care au fost implicaţi cei care au devenit apoi oligarhii... Niciodată în istoria lumii, atât de puţini oameni nu au mai furat atât de mult într-un timp atât de scurt...

— Şi de atunci? insistă Malko.

Tom Polgar făcu un gest de neputinţă.

— Oleg Kazenin nu a ieşit prea mult în evidenţă pentru a-i acorda o atenţie deosebită. Sunt mai mult de o sută cincizeci de „mici” oligarhi ca el. Nu s-a implicat niciodată în politică. Deci, Kremlinul nu l-a deranjat niciodată. Firma sa, Kurganmashzavod, include mai multe societăţi de valorificare a

metalelor vechi, ateliere de asamblare de vehicule militare, subansamble pentru camioane Ural. Nu a creat niciodată vâlvă în jurul lui.

— Unde locuieşte?

— Precum majoritatea „bogătaşilor”, pe malul Jokovka, într-o „mică” *dacea* de cincizeci de camere, înconjurată de fortificaţii, ziduri şi camere de supraveghere. Asta când nu este plecat pe Coasta de Azur sau la pescuit în Siberia. Colecţionează târfe precum alţii colecţionează ceasuri.

— Trebuie neapărat să găsesc o cale de a-l contacta pe acest Iuri Petrov, consilierul financiar al lui Oleg Kazenin, conchise Malko. Raisa Raşevski mi-a confirmat importanţa lui.

— Nu trebuie să vă folosiţi de ea pentru asta, remarcă Tom Polgar. Nu ar fi o treabă prea serioasă.

— Nu, am o idee pe care o voi discuta cu Anatoli Arkadin. Cu ceea ce i-am promis, trebuie să „livreze”.

Malko îl sună pe playboy. Acesta răspunse imediat.

— Putem merge să bem un pahar la cafeneaua Puşkin, sugeră şeful filialei CIA. Aşa, vom putea face schimb de idei.

*

Metropol, cândva perla hotelurilor din Moscova, devenise destul de sinistru, în ciuda renovării, turiştii străini preferând hotelurile din noua generaţie, Hyatt, Ritz-Cariton, Kempinski şi chiar Naţional, din Piaţa Manej, în faţa căruia se găseau locuri de parcare. Oleg Kazenin coborî din Maybach

şi intră în hol. Două „gorile” îi aruncară o privire curioasă.

Figura lui le spunea ceva... Câţiva dintre rarii clienţi tocmai se înregistrau la recepţie, pe stânga, iar el se îndreptă către barul din fund, scăldat într-o lumină crepusculară şi practic dezagreabilă. Doar câţiva *silovikı* nostalgici mai intrau de pe strada Lubianka pentru a bea un pahar şi pentru a alege una dintre prostituatele de categoria a doua care bântuiau prin holul hotelului.

Îl reperă imediat pe Vladimir Ivanov, cufundat într-un fotoliu adânc, ascuns în spatele unui stâlp. Două „gorile” stăteau în picioare în faţa lui, cu ochelari negri, microfoane în urechi şi capetele rase. Un *apparatcik* de rangul său nu putea ieşi neînsoţit.

Se ridică şi îl îmbrăţişă pe Oleg Kazenin, sărutându-l de trei ori, după moda rusească.

O sticlă de vodcă era pe masă, cu câteva gustări. Vladimir Ivanov îi făcu cu ochiul.

— Este Ţarskaia, din care se bea la Kremlin. Ai venit singur?

— Nataşa s-a oprit la GUM, va veni şi ea. Voiam să-ţi vorbesc în linişte. A ta?

Preşedintele conglomeratului Alma-Antai râse vesel.

— O să vină şi ea! Deci, te ascult.

Oleg Kazenin îi mulţumi pentru intervenţia sa la FSB. Vladimir Ivanov se mulţumi să spună, cu o voce calmă:

— Alexandr Bortnikov este un prieten vechi. I-am spus că elemente antiruseşti au încercat să ne spioneze prietenul. Văd că a reacţionat foarte repede.

— Nu este totul, continuă Oleg Kazenin cu o voce joasă. Mi-e teamă că americanii au ajuns până la mine, iar asta-i chiar foarte îngrijorător.

Vladimir Ivanov îl ascultă expunându-şi temerile. Cu atenţie. Interesele lui Oleg erau, într-o oarecare măsură, şi ale sale şi ar fi dorit să primească şi partea a doua din comisionul său. Or, dacă americanii provocau un adevărat scandal, autorităţile ruse ar fi fost nevoite să reacţioneze.

— Ascultă, zise el, mă voi gândi. Cu niciun preţ nu trebuie să fii asociat cu afacerea asta. Nu-ţi face griji.

Oleg Kazenin zâmbi, liniştit. Când conduci administraţia prezidenţială, braţul îţi este lung. În plus, oligarhul se întreba dacă nu cumva Vladimir Ivanov nu pusese Kremlinul la curent cu afacerea S-300. La urma urmelor, aceasta convenea tuturor. Cu excepţia americanilor. Nu îndrăznise să pună niciodată această întrebare.

Relaxat, bău, una după alta, două pahare de vodcă. Vladimir Ivanov îl bătu brusc pe umăr:

— Iat-o pe Vania!

O brunetă solidă tocmai se dezbrăca de un vizon lung, descoperind un taior strâmt care punea în valoare o talie incredibil de fină şi un piept impozant. Ea se îndreptă către cei doi bărbaţi cu un mers nonşalant de târfă sigură pe ea. Vladimir Ivanov şopti către amicul său:

— E frumoasă, nu? Când îi vei vedea fundul, îţi vor transpira mâinile.

În timp ce Vania se aşeza în faţa lui Oleg Kazenin, îi aruncă acestuia o privire care ar fi fulgerat şi un rechin şi îşi încrucişă picioarele fusiforme, înfăşurate

în ciorapi de un negru strălucitor.

— Am rezervare la primul etaj, spuse Vladimir Ivanov. Un apartament. E mult mai discret decât restaurantul şi nu trebuie să mergem prea mult pentru a ajunge în cameră.

Spre deosebire de oligarhi, fostul şef al administraţiei prezidenţiale trebuia să-şi păstreze reputaţia. Metropol era perfect pentru asta.

— Sper că Nataşa nu a golit tot GUM-ul! suspină Oleg Kazenin. Dacă nu ajunge într-un sfert de oră, începem fără ea.

Îi plăcea mult Vania, bruneta cu pulpe generoase, care îşi desfăcuse vesta taiorului expunând un piept somptuos, evidenţiat de o cămaşă verde mulată. Ca unui elev de liceu, privirea i se oprea la umbra picioarelor sale descoperite de fusta scurtă.

O veritabilă *bezuprecinaia.*

*

Instalaţi la Café Puşkin, Tom Polgar şi Malko priveau distraţi oamenii care intrau şi ieşeau. Îşi făceau gânduri negre. Mobilul lui Malko sună şi el mulţumi cerului, văzând numărul afişat. Anatoli Arkadin îl apela.

— Eram într-o şedinţă, se scuză playboy-ul. Totul a fost bine cu Raisa?

— Destul de bine, îl asigură Malko, dar aş dori să vă văd.

— Când?

— Cât mai repede posibil. În seara asta?

— Am o cină programată cu nişte investitori la cafeneaua Puşkin.

— Sunt acolo chiar în acest moment, spuse Malko.

— Sunteţi singur?

— Nu, cu un prieten.

— Bine. Ocupaţi o masă în sala de la parter. Voi trece pe la ora zece. Vom putea discuta câteva minute.

— Perfect, aprobă Malko. Apropo, aveţi noutăţi de la Lena?

— Da, este la Vladivostok, revine în câteva zile.

Un mister lămurit. Parţial. Pentru că Malko continua să creadă că atitudinea tinerei era mai mult decât suspectă.

*

Leonid Kaminski îşi parcase Volkswagen-ul destul de departe de noul său apartament şi mergea, încărcat cu pachete după ce făcuse o serie de cumpărături, pe drumul spre casă. Înainte de a ajunge la noul apartament, trecuse să lase cele trei milioane de ruble prietenului său Maksim Naşistik, responsabilul cu refittingul rachetelor S-300. Profitase pentru a le vedea pe primele şase deja în vagoanele lor, protejate de prelate verzi, care le camuflau complet de priviri nedorite. Această cale ferată, care pătrundea în profunzimile complexului industrial KMZ, era destul de practică.

Străbătu Kalacini *pereulok* şi se opri în faţa uşii de la nr. 5. Verde, de metal, ca majoritatea uşilor din Moscova. Tastă codul – 3412 – şi luă liftul până la etajul cinci. Apartamentul era exact cum îl descrisese Oleg Kazenin. Curat, dar aproape lipsit de mobilier. Frigiderul era plin.

Alese o cutie de caviar roşu, luă nişte pâine de secară, vodcă şi se instală, după ce puse pe masă bătrânul său Makarov, fosta sa armă de serviciu. Îl încercau sentimente bizare în acest loc necunoscut. Acest lucru avea un efect ciudat asupra lui, de a se găsi izolat în propriul oraş. Dar Oleg Kazenin avea dreptate: nu trebuia să-şi asume niciun risc. Îşi spuse că, în timp ce-şi câştiga cele două sute de mii de dolari, nu făcea nimic ilegal. Avea chef să se ocupe de părinţii săi, care îmbătrâneau. Până atunci însă, trebuia să continue jocul.

Se întreba dacă FSB îl va găsi...

*

Malko şi Tom Polgar stăteau în faţa unei cafele când Anatoli Arkadin apăru în cele din urmă. Imediat, americanul se ridică. Nu dorea să aibă contact direct cu tânărul rus. Trecură unul pe lângă altul în sală şi playboy-ul întrebă zâmbind:

— L-am speriat pe prietenul dumneavoastră?

— Nu, chiar deloc, avea o întâlnire şi a rămas cu mine doar pentru a nu mă lăsa singur.

— Mi se pare că-l cunosc. Nu lucrează la ambasada americană?

— Ba da.

Anatoli Arkadin nu insistă.

— Nu am prea mult timp, zise el, le-am spus investitorilor mei care sunt deja sus că trebuie să mă întâlnesc cu cineva înainte de cină. Ce doriţi?

— Raisa mi-a confirmat importanţa lui Iuri Petrov, spuse Malko. Aş dori să găsesc un mijloc de a-l întâlni.

Anatoli Arkadin păru să se chircească şi spuse în şoaptă:

— Vă daţi seama ce îmi cereţi? Dacă fac asta şi Petrov realizează cine sunteţi, sunt mort.

Malko rămase ca de marmură.

— Totuşi, nu va afla, făcu el. Apoi, dacă doriţi să câştigaţi un milion de dolari, merită să vă asumaţi anumite riscuri. Sunteţi căsătorit cu fiica unui fost colonel KGB. Acest lucru ar trebui să vă pună la adăpost de multe lucruri.

— Ba chiar deloc, făcu tânărul. Oleg Kazenin nu este un *silovik,* ci o brută. Ar fi capabil să mă omoare cu propriile mâini.

— Nu se va ajunge acolo, îl asigură Malko. De altfel, am o idee care vă va proteja.

Anatoli Arkadin se uită la ceas. Nervos.

— Trebuie să plec, spuse. Pot să trec mâine dimineaţă pe la Ritz Carlton. Direct în camera dumneavoastră. Este mai discret.

Malko se ridică în acelaşi timp cu el, neavând chef să rămână singur în Café Puşkin. Se despărţiră în faţa barului şi Anatoli Arkadin urcă scările care duceau la primul etaj. Malko era pe cale să-şi recupereze paltonul de la parter, când uşa se deschise şi intră Raisa Raşevski.

Malko o fixă, siderat, iar ea păru la fel de surprinsă ca el. Apoi, învăluită într-un vizon, se aruncă practic în braţele lui.

— Mă aşteptai? întrebă ea râzând.

— Nu, tocmai plecam. Dar tu ai venit să mă vezi?

— Nu, am programată o cină cu prietenul meu Anatoli. Nu ştiu dacă a ajuns deja. Însoţeşte-mă până la garderobă. Malko coborî pe urmele ei.

Dezbrăcată de haina ei de vizon alb, Raisa apăru absolut sublimă, într-o rochie roşie de stretch, creată din benzi orizontale care se mulau pe ea ca pe o statuie erotică. Pieptul ei somptuos întindea rochia, desenând sfârcurile sânilor.

În umbră, cu faţa la aparatul de lustruit încălţămintea, ea se apropie, frecându-se de Malko:

— Sper că-mi vei telefona, susură ea. Mai rămâi puţin în Moscova?

El nu epuizase încă creditul de 10.000 de dolari... Îi mângâie discret spatele şi remarcă:

— Nu aş vrea să i te răpesc lui Anatoli...

Raisa Raşevski izbucni în râs.

— Eşti nebun. În seara asta, e vorba doar de afaceri. Avea nevoie de o femeie frumoasă.

— Credeam că toate femeile sunt nebune după el, remarcă Malko. Raisa râse un pic vulgar şi făcu un gest şi mai şi, depărtându-şi mâinile.

— Are o sculă cam atât. Dar pe mine mă lasă rece.

— Ce face mai exact? E peşte?

— Afaceri. Procură fete pentru oligarhi. O are drept *krişa* pe nevastă-sa, care este fiica unui colonel KGB. Este inteligent şi bea de stinge. Nu conduce şi şi-o trage mult. O dată, a violat o fată în toaletele de la GQ. Ţipa atât de tare, că a fost nevoit să o reducă la tăcere. *Dobro!* Trebuie să plec. Sună-mă.

Îl sărută repede pe buze şi se îndreptă spre scări.

Malko îşi recuperă paltonul şi, puţin mai târziu, pe „baby-sitters”. Se gândea la modul în care l-ar fi putut „tampona” pe omul de încredere al lui Oleg Kazenin. Dacă acesta din urmă era implicat în afacerea S-300, obligatoriu Iuri Petrov era la curent.

Capitolul VII

Oleg Kazenin şi Vladimir Ivanov aproape că dădură cap în cap pe culoarul care ducea la baia apartamentului unde îşi făcuseră de cap şi izbucniră în râs. Era ora trei dimineaţa şi Oleg se smulsese din pat pentru a-şi satisface o nevoie naturală. Vladimir Ivanov, pe de altă parte, îşi fixase ca regulă să nu mai doarmă niciodată în altă parte decât acasă. După un duş, era pregătit să plece către domiciliul conjugal. Goi puşcă, se angajară într-o conversaţie pe şoptite:

— Cum ţi s-a părut Vania? întrebă preşedintele de la Alma-Antai.

— Fantastică! făcu cu căldură Oleg Kazenin. Şi tu?

După ce începuseră să flirteze în sufrageria apartamentului, fiecare cu femeia sa, trecuseră în camere, schimbând partenerele între ei. Bruneta Vania se dovedise a fi ca un foc incandescent. Oleg profitase în toate modurile, până se prăbuşise epuizat, în timp ce urletele Nataşei din camera vecină atestau impetuozitatea lui Vladimir Ivanov.

Acesta din urmă îi adresă prietenului său un zâmbet extaziat.

— Această *zaika maia*[20] este minunată!

— Când doreşti, te poţi distra cu ea, îl asigură Oleg Kazenin.

Aceste reprize de desfătare sexuală împărtăşite făceau parte din relaţia lor intimă. În Rusia, când oamenii fac afaceri împreună, este avantajos să se şi distreze împreună. Asta îi apropie.

20 Micuţă iepuroaică.

Vladimir căscă, uitându-se la ceas.

— *Dobro,* trebuie să plec! Am un consiliu de administraţie la ora opt.

— Nu mă uiţi…

Vladimir îşi puse braţul său lung după umerii goi ai prietenului său.

— O să mă ocup de americanii tăi. Şi, dacă îndrăznesc să se apropie de tine…

Făcu un gest expresiv, trecându-şi degetul mare de-a lungul gâtului.

— *Zakasnoie*[21]*.*

— Eşti un prieten adevărat, replică Oleg.

— Apropo, continuă Vladimir pe un ton neutru, eşti sigur că iranienii nu vor încerca să ne tragă clapa după ce-şi vor căpăta marfa? Nu-i putem convinge să plătească înainte?

Oleg dădu din cap.

— Imposibil. Au plătit *deja* jumătate. Dar poţi conta pe mine. Primii bani vor fi pentru tine.

Prietenia nu exclude şi socotelile profitabile. Vladimir Ivanov dispăru sub duş, iar Oleg Kazenin se uşura şi se întoarse în camera sa. Cu intenţia de mai profita încă o dată de fundul nebunesc al Vaniei, înainte ca soarele să se ridice deasupra Moscovei.

Liniştit de asigurările lui Vladimir Ivanov.

Visul său era să i se aducă pe tavă capul acestui blestemat de agent al CIA, Malko Linge. Pentru a-l arunca la câinii săi.

*

Malko tocmai îşi termina micul dejun în camera sa,

21 Lichidare.

când cineva bătu la uşă. După ce verifică prin vizor identitatea vizitatorului său, deschise.

Anatoli Arkadin purta acelaşi costum în dungi de la ultima întâlnire, aceeaşi cravată roşie, dar părea şifonat şi îi crescuse barba.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi întrebă:

— Pot primi o vodcă?

Nu era decât nouă şi zece dimineaţa. Malko luă o cutie din răcitor şi îi turnă un pahar plin, pe care Anatoli Arkadin îl dădu imediat peste cap.

— V-aţi culcat târziu…

Anatoli Arkadin făcu un gest evaziv.

— Nu m-am culcat! suspină el. Aceşti ţipi veneau din Kazahstan şi era prima lor seară la Moscova. Acolo, trăiesc ca nişte sălbatici. Deci, am făcut turneul obişnuit şi apoi am intrat în bizarerie…

Malko nu întrebă ce însemna asta, şi nici dacă Raisa participase la această „bizarerie”.

Îi lăsă interlocutorului său timp să-şi revină, apoi atacă.

— Îl cunoaşteţi *bine* pe Iuri Petrov?

Anatoli Arkadin avu o grimasă.

— Ei bine, e prea mult spus… Am făcut nişte afaceri cu el, dar este alunecos ca un şarpe. Şi rece ca un aisberg. Nu e genul de petrecere…

— Este *foarte* apropiat de Kazenin.

Anatoli Arkadin ridică indexul şi degetul mare aliniate unul lângă altul.

— Sunt aşa, dintotdeauna. Petrov este un mic bonom şters, nu îi face geloşi nici măcar pe bogaţi. Cred că se foloseşte de puterea sa ascunsă. Oleg are încredere deplină în el. De ce mă întrebaţi asta?

— Cum l-aş putea întâlni?

Tânărul strânse din pleoape şi îl fixă pe Malko, neliniştit.

— Bineînţeles, mi-aţi spus că aveţi o idee?

— Da. Aş vrea să-i propun o afacere.

— Dumneavoastră nu faceţi afaceri…

— El nu ştie asta. Şi dacă îi spuneţi că fac, vă va crede…

Anatoli Arkadin oftă.

— Nu e chiar atât de simplu. V-am spus că e foarte suspicios. Nu am nici măcar adresa lui, doar un număr de mobil la care nu răspunde niciodată. Uneori, sună el înapoi. Într-o zi, sau după o lună.

— Ce-l atrage?

— Banii. Excitaţia provocată de plăcerea de a câştiga pentru patronul său şi de a administra o avere imensă.

— Bine, concluzionă Malko, trebuie să găsim o ofertă pe care nu o poate refuza. Ceva care l-ar atrage cu adevărat.

— Deci? Ce veţi face?

— Nu ştiu încă, recunoscu Malko, este primul pas. Bănuiesc că este imposibil să-l trădeze pe Oleg Kazenin.

— Categoric.

— Bine, va trebui să fie ceva mult mai vicios. Ne vom gândi.

— Ce doriţi mai exact? insistă Anatoli Arkadin turnându-şi al doilea pahar de vodcă.

— Să cunosc mai multe despre combinaţiile financiare ale lui Oleg Kazenin. În Rusia şi în exterior.

— De fapt, e omul de care aveţi nevoie, recunoscu Anatoli Arkadin. Iuri Petrov se plimbă mereu cu o

servietă voluminoasă neagră, încuiată, care conţine toate secretele lui Oleg Kazenin.

— Nu-i este teamă că ar putea fi atacat?

— Degeaba, nimeni nu ştie cine e, iar la Moscova este întotdeauna înconjurat de gărzi.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu nimic. Este imprevizibil. Oleg utilizează un mobil special pentru a-l apela. Dar dacă va bănui ceva, sunt mort. Şi cu siguranţă într-un fel foarte dezagreabil... Oleg ar fi capabil să mă dezmembreze de viu... Se implică personal în asemenea situaţii.

— Din momentul în care veţi lucra pentru mine, asigură Malko, veţi avea o acoperire. Solidă.

Tânărul îi aruncă o privire rece.

— Ultima dată, cu acoperire sau nu, am fost grav rănit de bruta de Boris Kokov. Şi nu a fost Oleg. El nu m-ar fi lăsat viu. Apropo, ce s-a întâmplat cu acest Leonid Kaminski pe care-l căutaţi atât?

— Aş dori tare mult să ştiu! recunoscu Malko. Mă puteţi ajuta să-l găsesc?

— Nu îl cunosc. Şi nu ştiu nici măcar ce face...

Se lăsă din nou liniştea, iar Anatoli Arkadin păru gata să adoarmă. Malko îl trezi:

— Cum procedăm?

Anatoli Arkadin se scuturã:

— Dacă vreţi să îl contactez repede pe Iuri Petrov, există o cale: îi datorez 50.000 de dolari de destul demult timp şi nici nu-i am. Cred că dacă îi las un mesaj în care îi spun că am datoria, mă va suna...

El, cel puţin, cunoştea natura umană...

Malko surâse în sinea sa. Peştele era prins în cârlig.

— Când îi doriţi?

— Cât mai repede posibil. Mi-e întotdeauna teamă că mă trezesc faţă în faţă cu un „încasator” care-mi va trage un glonţ în genunchi înainte chiar de a-mi spune bună ziua.

— Foarte bine, îi voi avea la ora şase. Unde ne putem vedea?

— La *Salianka,* voi fi în colţ.

Anatoli Arkadin era deja în picioare. Avea o mină mai veselă. Malko nu îl întrebă de ce îi datora aceşti bani lui Iuri Petrov. Puţin îi păsa. După cum spunea preşedintele Mao, contează prea puţin culoarea pisicii din moment ce prinde şoarecii.

*

Locotenentul Nikolai Abramovici Eldar privi gânditor ordinul de misiune pe care i-l transmisese şeful Sectorului IV al FSB Moscova, însărcinat cu controlul străinilor. Nota era scurtă şi clară: abandonarea oricărei alte misiuni precedente pentru a se concentra pe supravegherea intensă – cuvântul era subliniat – a unui individ rezident la Ritz Carlton şi care avea legături strânse cu CIA. Un anume Malko Linge.

Tot sectorul său trebuia repartizat acestei noi sarcini. Care implica interceptarea telefoanelor, fâlaj şi înregistrarea tuturor întâlnirilor. Avea chiar dreptul de a cheltui 1.500 de ruble[22] pe zi, cu justificare, evident. Era, prin urmare, un caz important şi se simţi mândru.

Regreta astfel mai puţin că trebuia să abandoneze supravegherea lui Leonid Kaminski după ce acesta

22 Circa 50 dolari.

din urmă păcălise echipa care-l urmărea! Supravegherea continua la domiciliul său, fără rezultat: nu revenise.

Locotenentul Eldar îşi puse parafa pe exemplarul doi al documentului pe care-l introduse într-un plic cu destinaţia etajul şase şi se pregăti să instaleze dispozitivul.

*

Malko era în drum spre ambasada americană când Raisa Raşevski îl apelă. Cu o voce mai dulce ca mierea.

— Mi-ai lipsit ieri seară, suspină ea.

— Totuşi, nu duceai lipsă de bărbaţi.

Ea mormăi brusc cu o voce dură:

— Nişte animale. Coborâţi direct de pe cal. De când dispun de petrol, toţi aceşti *cernozopi*[23] se cred a fi oameni. Am petrecut seara încercând să-i împiedic să-şi pună labele pe mine şi am şters-o de acolo cât mai repede posibil. Am să-l strâng de gât pe Anatoli.

— Sunteţi prieteni, nu?

Ea pufni:

— Anatoli nu are prieteni. Se serveşte de toată lumea pentru a supravieţui. O dată, când eram cu Oleg, l-am văzut cum a fost insultat de larva aia de Iuri Petrov, care îl acuza că l-ar fi escrocat!

— Anatoli nu este cinstit?

Raisa Raşevski râse sec.

— Nimeni nu este cinstit pe de-a întregul. Cred că Anatoli bea atât de mult pentru a-şi învinge frica. Îşi

23 Ţărani, „funduri negre”.

petrece vremea făcând acrobaţii financiare. *Dobro.* Sună-mă când vei avea chef să ne uităm la un film…

Era chiar foarte dornică să-şi refacă viaţa.

*

Tom Polgar îl fixa pe Malko gânditor, după ce îi înmânase un plic cu 50.000 de dolari în bancnote de o sută. Suma cerută de Anatoli Arkadin pentru a demara contractul cu Iuri Petrov.

— Sunteţi sigur că acest băiat nu vă va înşela? întrebă el.

— Vai, nu, recunoscu Malko, dar este singura mea şansă de a mă apropia de Oleg Kazenin şi de sistemul său financiar.

— Încă mai credeţi că este implicat în afacerea S-300?

— Sunt aproape sigur. Dar am nevoie de probe.

Şeful filialei CIA nu părea să înţeleagă. Puţin jenat, el aprobă.

— Tocmai am primit o lungă telegramă de la Langley. DCI se întreabă dacă nu cumva toată afacerea S-300 este o „capcană”, una pusă de israelieni pentru a ne forţa să-i hăituim pe ruşi.

Ara acum convingerea absolută că Rosoboronexport ne-a spus adevărul. Nu am reperat niciun semn al unei livrări de S-300, în afara acestei blestemate de fotografii care a pus gaz pe foc şi care ar putea fi o făcătură. Israelienii au făcut şi lucruri mai rele în acest domeniu. Este posibil să ne luptăm cu morile de vânt.

— În acest caz, observă Malko, nu am altceva de făcut decât să mă întorc în Austria. Dar dacă e vorba

de mori de vânt, după cum spuneţi, sunt unele foarte periculoase.

De la venirea mea la Moscova, există deja patru morţi, dintre care trei în rândurile noastre. Dacă această afacere nu era decât un bluff israelian, nimeni nu ne împiedica să ne băgăm şi noi nasul.

— *You macle a point!* recunoscu americanul, dar unele persoane de la Langley cred că, dacă aţi fost luat în colimator, nu este pentru ancheta dumneavoastră personală, ci pentru activităţile din trecut.

— Este adevărat, recunoscu Malko, nu putem elimina total această ipoteză. Totuşi, ea este contrazisă de două lucruri. Anatoli Arkadin a trecut prin multe pentru că s-a interesat de Leonid Kaminski. Acelaşi Kaminski care s-a dat de ceasul morţii să scape de noi. *El* nu era în litigiu cu noi…

— Este adevărat, recunoscu americanul. Voi trimite o telegramă în acest sens.

— Putem risca 50.000 de dolari, conchise Malko. Echivalează cu mai puţin de un sfert de oră de război în Irak sau în Afganistan.

Şeful filialei CIA nu avu timp să răspundă. Secretara sa intră să lase un dosar pe biroul său. El aruncă o privire şi ridică ochii spre Malko:

— Iată, prietenul nostru, generalul Şevarşin, are nevoie de bani! îmi cere să trimit pe cineva la biroul său pentru a recupera o sinteză referitoare la noile rachete antitanc. Este probabil o ocazie bună pentru a-i pune din nou anumite întrebări. Doriţi să mergeţi?

— Până diseară la orele şase, nu am nimic de făcut, zise Malko. Voi merge cu „baby-sitters”. Sper

că nu este o capcană şi că nu voi fi primit cu focuri de mitralieră.

— Generalul Şevarşin nu-şi poate permite asta, îl asigură Tom Polgar.

*

Leonid Kaminski ieşi din staţia de metrou Sokol, în enormul Leningradski *prospekt,* măturat de un vânt îngheţat, şi continuă să meargă pe jos câteva sute de metri. Schimbase linia de trei ori, executând conştiincios tehnicile de rupere a filajului, chiar dacă era inutil. Dormise prost în noul său apartament, slab încălzit, şi se tăiase în timp ce se rădea.

Era, totuşi, preţul care trebuia plătit pentru siguranţa sa.

Ajungând în faţa magazinului cu produse sanitare germane, se mai întoarse o dată. Nu era absolut nimeni pe trotuar. Magazinul era gol. De altfel, nu prea avea clienţi, cu excepţia decoratorilor angajaţi de oligarhi. Cei mai eleganţi preferau să se plimbe prin noile magazine de pe Novîi Arbat.

Leonid Kaminski era acolo de cinci minute când un bărbat intră pe uşă şi se apropie imediat de el. Îşi strânseră mâinile îndelung. Treizeci de ani de prietenie. Leonid Kaminski era fericit că vechiul său prieten Maksim Naşistik acceptase să coopereze la proiectul său. Fusese cu adevărat scrupulos, abandonându-şi apartamentul şi campând într-un studio în apropiere de uzina KMZ.

— E totul în regulă? îl întrebă Leonid Kaminski.

— Totul e în regulă, îl asigură Maksim Naşistik.

— Atunci, să mergem!

Ieşiră din magazin şi o luară prin pasajul subteran care ducea pe celălalt trotuar al lui Leningradski *prospekt.* După cincizeci de metri, intrară pe strada Babinskaia, o arteră perpendiculară, care se îndrepta spre est, flancată de zone industriale şi de uzine care mergeau la ralanti. Ziduri oarbe, nici măcar acoperite de graffiti, terenuri virane acoperite de moloz. Nici măcar o pisică pe stradă. Blocurile de locuinţe cele mai apropiate se găseau la aproape un kilometru.

Un vechi camion Kamaz încărcat cu resturi de metale trecu pe lângă ei, umplându-i de zăpadă murdară şi topită. Un kilometru mai departe, ajunseră în faţa unei porţi metalice albastre, care avea vopseaua scorojită. Nicio inscripţie, cu excepţia unui STOP, similar celor din intersecţii.

Maksim Naşistik întoarse cheia de patru ori, apoi de încă două ori, în broasca de jos şi împinse poarta. Aceasta se închise în urma lor cu un zgomot surd. Maksim Naşistik o încuie înapoi atent. Se aflau într-o curte plină de carcase metalice de camioane abandonate. Intrară în holul unei uzine aflate într-o stare deplorabilă, care părea abandonată, câteva maşini-unelte acoperite de praf, cutii, bucăţi de metal. Chiar şi un excavator mare.

Direcţia – al doilea subsol.

Leonid Kaminski fu orbit de lumina crudă a neoanelor. Aici, era un cu totul alt spectacol: imensa hală, care probabil avea 150 de metri lungime, era luminată ca ziua, iar un furnicar de muncitori şi de tehnicieni în bluze albe se plimbau peste tot. Leonid Kaminski se opri în faţa unei stive de cutii având fiecare câte o rachetă S-300 cu un aspect

impresionant: 7,50 metri lungime, 50 de centimetri în diametru, o ogivă ascuţită pictată în negru. Aceasta era demontată pentru a le permite tehnicienilor să ajungă la dispozitivul de ghidaj electronic situat chiar în spate. Maksim Naşistik se întoarse spre prietenul său:

— Cele patru de acolo vor fi gata la sfârşitul săptămânii, anunţă el. Nu va mai rămâne decât să fie amplasate pe vehiculele lor purtătoare şi să se efectueze ultimele teste la bancul electronic.

Maksim Naşistik privea cu mândrie rachetele S-300 din oţel strălucitor în lumina neoanelor. Erau depozitate cât vedeai cu ochii, până undeva, în fundul halei.

— Unele baterii ne-au făcut probleme, comentă inginerul, pentru că fuseseră prost întreţinute, dar inginerii noştri sunt formidabili! Vino, te duc la bancul de probe al radarelor de urmărire şi ghidare.

Maksim Naşistik se umflă în pene de mândrie. Ochii săi ardeau în timp ce privea cilindrii lungi cântărind fiecare aproape două tone, capabili să zboare cu mai mult de 2.000 de metri pe secundă[24].

— Dacă ne gândim că aceste „bestii bătrâne” au aproape treizeci de ani! sublinie Maksim Naşistik.

— Şi rachetele Patriot americane? întrebă Leonid. Nu sunt mai bune?

Inginerul făcu o grimasă răutăcioasă.

— Faţă de S-300 ale noastre sunt „rahaturi absolute”. Iranienii vor fi mulţumiţi.

Capitolul VIII

24 Peste 7.000 de kilometri pe oră.

Convoiul de trei vehicule trecu de bariera care controla intrarea pe stadionul Dinamo fără probleme, imediat ce Malko îi spusese paznicului formula magică: „Poarta 13”. Împrejurimile stadionului erau întotdeauna sinistre, cu petele sale de zăpadă înnegrită care alternau cu solul mocirlos. Lăsându-i pe „baby-sitters” în maşina lor, Malko merse la biroul fostului şef al Primului Directorat al KGB. Culoarul era umed şi mirosea a tutun. O secretară ursuză, care mergea ca un butoi, ieşi dintr-un mic birou.

— Am întâlnire cu generalul Şevarşin, anunţă Malko întinzându-i cartea de vizită.

Generalul rus veni să-l întâmpine personal, plin de zâmbete, şi îl conduse în micul birou cu mobilier sumbru, din lemn. De această dată era singur. După ceremonia tradiţională cu ceai, îl anunţă pe Malko:

— Am continuat să lucrez la cazul pe care mi l-aţi semnalat.

— Leonid Kaminski?

— Da.

Pulsul lui Malko crescu.

— Aveţi noutăţi?

— Da.

Ca pentru a sublinia importanţa a ceea ce urma să spună, generalul Şevarşin îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul, înainte de a continua:

— M-am interesat: Leonid Kaminski nu mai lucrează în domeniul armamentului. Trăieşte din pensia sa într-un mic apartament din Moscova, a cărui adresă o să v-o comunic. Din partea mea, puteţi merge să-l întâlniţi.

— Deci, nu este amestecat în această afacere cu

S-300? întrebă Malko.

— Nu! De altfel, nimeni nu a menţionat această afacere. Se pare că aţi primit informaţii proaste de la început. Am întrebat de asemenea la oamenii de la Rosoboronexport. Nu sunt la curent cu nimic.

Malko rămase tăcut un timp, suficient pentru general cât să-i scrie o adresă pe care i-o întinse. Era cea din strada Akademika Anocina, cu un număr de interfon, cel al apartamentului şi cel al clădirii.

— Iată! conchise fostul şef al Primului Directorat. Dacă îl sunaţi din partea mea, vă va primi cu amabilitate. Dar mă tem că nu are mare lucru să vă spună.

În timp ce împacheta hârtia, Malko înţelese de ce generalul îl primise fără martori. Era pe cale să-l ducă de nas...

Cum putea un fost general GRU să trăiască la Moscova cu două apartamente şi două maşini, în timp ce pensia lui n-ar trebui să fie mai mare de 1.000 de ruble pe lună?[25] Generalul Şevarşin a acţionat la comandă. Dar la ordinele cui?

Totuşi, Malko îi mulţumi călduros şi plecă fără a mai insista; o uşă tocmai se închisese. Ieşind din micul birou, era mai convins decât oricând că pista Kaminski era cea bună. Dar, slavă Domnului, generalul GRU era acum sigur pe el şi ştia astfel că autorităţile oficiale ruse nu le vor fi de ajutor.

*

Tom Polgar îl aştepta, vizibil îngrijorat.

— Generalul Şevarşin a încercat să mă ducă de

25 În jur de 300 de dolari.

nas, spuse Malko.

Şeful filialei CIA îi ascultă raportul, vizibil preocupat.

— Generalul Şevarşin face parte din sistemul de *siloviki,* conchise el, chiar dacă mai ia ceva bani şi de la noi. Puterea – Kremlinul şi FSB – i-a dat ordinul să dea mai departe acest mesaj. Pentru mine, acest lucru înseamnă următoarele: ruşii au ridicat un zid în jurul afacerii S-300 şi încep să se îngrijoreze de insistenţele noastre. Atunci, încearcă să scadă presiunea.

— Sunt de acord, spuse Malko. Deci, suntem singuri. Trebuie să aflăm până unde vor merge autorităţile acestei ţări pentru a ne opri ancheta, în acest moment, ne putem aştepta la orice…

Sper că pista Anatoli Arkadin va duce undeva. Este tot ce ne-a mai rămas.

*

Stând în spatele inginerilor, Leonid Kaminski nu reuşea să se mai desprindă de spectacolul de „refitting” al rachetelor S-300. De două ore, le observa mişcările destinate a regla sistemul de ochire, graţie unui ecran catodic şi a unui simulator de ţinte. Era un sistem învechit, cu un singur ecran rotund cu lumină verzuie, precum în anii ’70.

Fiecare baterie de patru rachete conţinea un sistem de ghidaj care permitea dirijarea rachetei până la ţinta sa cu o viteză de 5 Mach.

— Este cu adevărat eficace? îl întrebă Leonid Kaminski pe prietenul său, Maksim Naşistik.

— Foarte, afirmă, fără să ezite, acesta din urmă.

Bineînţeles, nu au fost testate niciodată în situaţii reale de război, dar am efectuat mai multe teste în Kazahstan, în anii şaptezeci. Este nevoie să se utilizeze până la două rachete pe obiectiv, ceea ce este net superior rachetelor Patriot americane.

— În ce stadiu vă aflaţi?

— Cele douăzeci şi opt de camioane Ural care poartă fiecare patru rachete sunt deja revizuite. De asemenea, cele care adăpostesc dispozitivele de ghidaj şi vehiculele de comandă. Nu mai rămâne de verificat decât partea electronică a tuturor bateriilor.

Leonid Kaminski privi bluzele albe care se vedeau până departe, aplecate asupra ecranelor, şi întrebă:

— Oamenii ăştia ce ştiu?

— Nimic, făcu surâzând Maksim Naşistik. Sunt ingineri fără nicio motivaţie politică. Sunt veniţi cam de peste tot, pentru că aici sunt plătiţi mai bine decât în provincie şi fără întârzieri. Le-am amenajat locuri de cazare într-un campus, nu departe de aici, supravegheat de oamenii noştri. Oricum, toţii sunt obişnuiţi cu secretele, pentru că au muncit în „oraşe interzise”. Şi ştiu că, la cea mai mică greşeală, vor fi daţi afară, fără nicio îndemnizaţie.

— *Haraşo! Haraşo!* aprobă Leonid Kaminski.

Urma să îi dea ştiri bune lui Oleg Kazenin.

Pentru moment însă, mai erau întrebări care îi stăteau de buze. Era pentru prima dată când vedea cu adevărat rachetele S-300 destinate Iranului şi era foarte impresionat.

O întrebare îi veni pe buze:

— Crezi că iranienii sunt capabili să facă să funcţioneze dispozitive atât de sofisticate?

Maksim Naşistik surâse.

— În fond, nu este problema noastră, dar ştiu că deja au angajat circa 100 de ingineri belaruşi aflaţi în şomaj, care administrau bateriile S-300 în Belarus. Cred că deja sunt în Iran. Şi că se antrenează pe unicul exemplar pe care l-am trimis. Mai sunt de asemenea şi chinezii.

În acelaşi timp, le vor trebui minimum şase luni iranienilor să devină operaţionali. Şi asta, muncind douăsprezece ore pe zi.

— Nu eşti îngrijorat cu transportul?

Inginerul îl luă de braţ.

— Vino, îţi voi arăta cum este organizat totul.

Îl duse într-un birou cu geamuri în fundal, pe care-l încuie atent, înainte de a se apleca asupra unui vechi seif, pe care-l deschise cu o cheie pe care o avea la curea, şi din care scoase un dosar verde.

— Aşează-te! Vrei nişte ceai?

— Nu. Explică-mi cum vei expedia rachetele?

— Vor pleca de aici direct pe calea ferată, încărcate în vagoane şi ascunse sub prelate. Vor face parte dintr-un convoi care livrează Iranului materiale autorizate, BRB şi tancuri T80. Bineînţeles, cei care vor escorta acest convoi vor avea toate autorizaţiile necesare pentru ca *nimeni* să nu aibă dreptul să-l inspecteze. Astfel, acesta va ajunge într-o gară de triaj care se află la o staţie Elektrika[26] unde vor fi ataşate unui convoi mult mai important. Societatea KMZ a rezervat vagoanele.

O filială a Alma-Antai, care aparţinea lui Oleg Kazenin, dar unde acţiunile erau deţinute de holding.

— Şi apoi?

26 Compania rusă de transport feroviar.

— Vor lua transsiberianul până la Omsk, în apropiere de frontiera cu Kazahstan-ul, unde vagoanele vor fi detaşate de convoi şi vor merge mai departe către Ural, pentru a fi duse de un tren local până la frontiera cu Kazahstan-ul, pe care o vor trece pe la Oral. Vameşii ruşi şi cei kazahi lucrează pentru noi demult timp. Nu vor pune nicio întrebare. Primesc o mie de dolari de fiecare vagon şi sunt foarte mulţumiţi.

De la Oral, vagoanele vor ajunge în portul Atyrau, de la marea Caspică, şi vor fi încărcate pe un cargou iranian care face naveta în mod regulat între cele două ţări. Nici acolo vameşii nu vor pune probleme.

Acest cargou va merge apoi să fie descărcat în unul dintre rarele porturi cu ape adânci ale Caspicei, Bandar e Torkoman, în Iran. O dată descărcate, rachetele vor fi duse la gară şi încărcate într-un tren. Iranienii le vor duce unde vor. Eşti mulţumit?

— E o treabă bună! recunoscu Leonid Kaminski. Dar eşti sigur că nu va atrage atenţia?

— Vor pleca în tranşe mici, pe măsură ce li se face recepţia tehnică; şi aceste materiale au fost „declasificate” în mod oficial, adică în ochii administraţiei militare nu sunt altceva decât nişte piese de muzeu. Deci, avem nevoie doar de o licenţă de export pentru metale vechi. Iranienii au cumpărat mult fier vechi pentru oţelăriile lor.

Sistemul era perfect... Leonid Kaminski acceptă nişte ceai şi plecă să facă fotografii ale halei de asamblare. Pentru a-i linişti pe iranieni. Avea totuşi emoţii până ce rachetele nu vor fi părăsit teritoriul rus, deşi acest tip de operaţiuni fusese deja pus în practică cu succes. Nu îl întrebase pe Oleg Kazenin,

dar era sigur că acesta avea un *krişa* care-l ajuta pentru ca totul să se deruleze atât de facil. În Rusia, ţară birocratică, funcţionarii ştiau să închidă ochii, erau cumpăraţi sau primeau o *pazvanocinost*[27] de la un superior.

— *Dobro,* concluzionă Leonid Kaminski, te las.

Maksim Naşistik îl conduse până la poarta uzinei, iar el plecă pe jos pentru a ajunge la metrou. Această vizită îi ridicase moralul. Totuşi, se gândi la pisica lui abandonată în apartamentul din Znameniki *pereulok.* Bine măcar că *domaraboţkaia* lui Oleg Kazenin va trece să o hrănească.

*

Oleg Kazenin era nervos. De când Leonid Kaminski plecase de la *dacea* sa, nu primise nicio veste de la el. Ceea ce era normal, dar îşi făcea totuşi griji, ştiind că Leonid Kaminski dusese bani la uzină şi verifica stadiul în care se găsea producţia.

În mod bizar, această uzină nu-l interesa, nu mai mult decât celelalte pe care le cumpărase. Nici măcar nu călcase vreodată pe-acolo! El nu vedea decât cursul acţiunii: producţia industrială nu îl interesa deloc.

În sfârşit, mobilul său „secret” sună. Era Leonid Kaminski.

— Totul este în regulă, anunţă acesta din urmă. Am fost acolo şi am făcut fotografii. Le voi trimite armeanului.

— Bravo, aprobă Oleg Kazenin.

— Apropo, i-ai dat de mâncare pisicii mele?

27 Ordin direct.

întrebă cu timiditate Leonid Kaminski.

— Da, bineînţeles! jură oligarhul înainte de a închide.

Jurase strâmb…

O sună pe Mariana, secretara, şi îi ordonă:

— Trebuie să hrănim o nenorocită de mâţă. Trimite o *domaraboţkaia.*

Apoi, se destinse. Angoasa care-l sufoca era pe cale să dispară, o dată ce auzise de fotografiile care îi vor calma pe iranieni. Vladimir Ivanov se ocupa de CIA, iar afacerea cu S-300 prindea contur.

Avea impresia că se afla într-o fortăreaţă asediată din toate părţile. Dacă mai rezista câteva săptămâni, viitorul urma să fie luminos. Va pleca pe Coasta de Azur cu Nataşa, sau la Londra, pentru a se întâlni cu alţi prieteni oligarhi.

La gândul că banii nu vor mai fi o problemă, deveni euforic. Va fi capabil să o ia de la capăt cu o viaţă fără griji, cu petreceri, în căutare de carne proaspătă pe care să o consume.

Şi toate acestea sub nasul americanilor.

Îl binecuvântă pe prietenul său Viktor Ivanov pentru că l-a atras în această afacere. Îi va oferi cea mai frumoasă prostituată din Moscova.

*

Malko tocmai primise un apel de la Anatoli Arkadin, care decala întâlnirea lor cu şase ore, pentru ziua următoare, la micul dejun, la restaurantul *Salianka,* când telefonul sună din nou.

Vocea suavă a Galinei Arkadina îl luă prin surprindere.

— Vă deranjez?

— Chiar deloc, o asigură Malko. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Ei bine, am luat cina cu tatăl meu şi am aflat de la el ceva ce v-ar putea interesa. Maksim Naşistik, prietenul lui Leonid Kaminski, are un frate, Gleb, care trăieşte la Moscova. Şi care a fost, de asemenea, foarte apropiat de Leonid Kaminski. Tatăl meu i-a aflat adresa din anuarul promoţiei sale. Aveţi nevoie de ea?

Capitolul IX

Locotenentul Nikolai Eldar era intrigat şi flatat în acelaşi timp. Şeful Secţiei a IV-a a FSB tocmai îi repartizase patru agenţi suplimentari. Primise şi un ordin scris şi secret, care-l autoriza să utilizeze toate mijloacele de care ar fi avut nevoie pentru misiunea sa de supraveghere a agentului CIA Malko Linge: vehicule, agenţi, mijloace tehnice de interceptare.

La ultimul etaj al FSB, o echipă tehnică asculta permanent o jumătate de duzină de mobile. Cel al ţintei şi pe cele ale persoanelor cu care era în contact, semnalate de agenţii care asigurau filajul. Evident, exista şi o „hibă” în dispozitiv: Malko Linge şi şeful filialei CIA comunicau prin mobile criptate. Două *„babuşka”* false luaseră poziţie în faţa hotelului Ritz Carlton unde îşi avea reşedinţa „ţinta principală”.

Pe scurt, era o operaţiune de anvergură, asemănătoare celei efectuate de al Doilea Directorat al KGB în perioada Războiului Rece împotriva spionilor americani din Moscova. O

singură frustrare: locotenentul Eldar nu cunoştea în totalitate scopul acestei desfăşurări de forţe. Trimitea toate elementele rezultate la etajul şase, unde erau analizate. Din păcate, nu cunoştea rezultatul acestor analize.

Cineva bătu la uşă: era un curier care îi aducea un rezumat al unor interceptări, din ultima jumătate de oră. Îl citi: era foarte scurt. Un apel al unei anume Galina Arkadina care-i comunica agentului Malko Linge numele şi adresa unui anume Gleb Naşistik.

Era o chestiune absolut abstractă pentru locotenentul FSB, care se mulţumi să trimită informaţia imediat unei celule de la etajul şase, de unde se coordona operaţiunea.

Zece minute mai târziu, văzu rezultatul primirii mesajului său: un bărbat, care se identifică doar cu prenumele, Grigori, şi cu indicativul, îl anunţă că din partea secţiunii VII au fost repartizaţi echipei sale doi oameni, care nu vor depinde de el, ci de conducerea FSB.

Locotenentul Eldar conchise, gânditor: secţia a VH-a era a „operaţiunilor umede”. Cu alte cuvinte, cea care se ocupa de lichidarea elementelor indezirabile.

*

Flancat de „baby-sitters”, care nu se mişcau de lângă el, Malko intră în ambasada americană pentru a-i împărtăşi lui Tom Polgar informaţia comunicată pe neaşteptate de Galina Arkadina, înainte de a se întâlni cu Anatoli Arkadin, la *Salianka,* pentru a-i da cei 50.000 de dolari destinaţi a acoperi datoria faţă de Iuri Petrov.

Şi, cu aceeaşi ocazie, pentru a pune la cale o operaţiune de „tamponare” împotriva acestuia din urmă.

Şeful filialei CIA era exuberant.

— *Well done! Well done!*[28] spuse el. Poate îl vom găsi pe Leonid Kaminski! Dacă a utilizat apartamentul lui Maksim Naşistik. Poate se foloseşte şi de cel al fratelui său. Aveţi adresa?

— 37/5 Simferopolski *Bulvar*, Korpus II, apartamentul 216.

Analizară împreună harta Moscovei, fixată pe un perete, şi găsiră cu uşurinţă strada indicată, în sudul oraşului, între Kolţo şi MKAD, foarte aproape de staţia de metrou Sevastopolskaia, pe linia 8.

— Pare o adresă plauzibilă pentru un inginer pensionar, comentă Tom Polgar. Cunosc puţin acest loc: imobile mari, câteva *produktî*[29] şi terenuri goale. Dacă mergem spre sud, ajungem la Iasenovo.

Sediul SVR, Primul Directorat al KGB, însărcinat cu informaţiile externe, odinioară floarea KGB, astăzi redus la un rol mediocru, ca urmare a atotputernicului FSB şi a scăderii interesului pentru operaţiunile externe. SVR nu mai efectua practic decât spionaj industrial şi doar câteva operaţiuni speciale.

— Trimit imediat o echipă acolo, anunţă Tom Polgar, pentru a verifica deja dacă Lada lui Leonid Kaminski nu se află în parcare. Şi pentru a organiza o supraveghere *around the clock*[30]*.* Doar că, mai târziu, nu voi mai dispune de atâţia oameni…

---

28 Foarte bine! Foarte bine!

29 Cantine alimentare.

30 „Neîntreruptă”, în limba engleză în original, (n. red.).

— Pot să vă cedez din „baby-sitters”, propuse Malko. Sunt perfect capabil să mă apăr singur.

Tom Polgar îi aruncă o privire întunecată.

— Mi-a ajuns cât m-am tot înclinat în faţa sicrielor. Păstraţi-i pe „baby-sitters”, iar eu mă voi descurca.

Malko nu răspunse. Se gândi la Cyntia Fisher, îngropată cu fast în cimitirul Sheridan, un orăşel din Wyoming, de unde era originară. Sicriul său fusese transportat pe o caleaşcă, urmat de toate autorităţile oraşului, între două şiruri de locuitori din Sheridan care agitau steaguri în onoarea eroinei patriei.

Circumstanţele exacte ale morţii sale nu fuseseră dezvăluite nici chiar familiei, fiind destinate a rămâne secrete pentru 25 de ani. Directorul CIA scrisese pur şi simplu o scrisoare care îi anunţa pe părinţi că, de acum înainte, încă o stea de aur va fi adăugată celor care străluceau pe „Wall of Honor”, din holul mare de la CIA, în memoria ofiţerilor agenţiei căzuţi în misiune.

Cei doi puşcaşi marini se găseau în imensul cimitir Arlington, rezervat americanilor morţi pe câmpul de onoare.

Operaţiunea S-300 se afla, prin urmare, în fruntea agendei filialei din Moscova. Şi se făcea tot ce era omeneşte posibil pentru toţi cei implicaţi.

Bineînţeles, Malko şi Tom Polgar nu corespondau decât prin telefoanele Blackberry criptate, iar echipa de „baby-sitters” îi proteja în principiu de un atac direct. Dar, era evident imposibil de utilizat telefoane criptate cu oamenii cu care Malko era în contact.

Ceea ce crea o problemă majoră. Trebuia deci să

găsească trucuri, precum în perioada Războiului Rece, pentru a contracara supravegherea aproape sigură din partea FSB. Aşa-zisele informaţii comunicate de generalul Şevarşin dovedeau că, undeva, la cel mai înalt nivel al universului *siloviki*-lor, Leonid Kaminski era protejat.

Şi probabil că şi Oleg Kazenin.

— OK, conchise Malko, puneţi-vă dispozitivul pe poziţii, iar eu voi merge să cinez cu Anatoli Arkadin, pentru a demara operaţiunea Iuri Petrov.

*

Gregori Aksilenko, agent al secţiei a VII-a a FSB, fost combatant în Afganistan şi Cecenia, era un dur, dar de fiecare dată când trebuia să-i raporteze sau să primească ordine de la colonelul Kolaski, şeful său direct, îl treceau sudori reci.

Chiar dacă era într-o dispoziţie bună, colonelul Kolaski dădea impresia că latră atunci când deschidea gura.

Astfel, el intră în biroul acestuia, cu stomacul strâns. Ca de obicei, colonelul KGB arbora expresia unui buldog căruia tocmai i se luase un os. Nu pierdu nicio secundă cu formule de politeţe şi i se adresă lui Gregori Aksilenko, care stătea în poziţie de drepţi în faţa biroului său:

— Sergent, vă încredinţez o misiune urgentă şi de cea mai mare importanţă. Dacă veţi reuşi, voi adăuga o notă bună dosarului dumneavoastră. În caz contrar, veţi fi mutat în Caucaz.

Cu alte cuvinte, în infern.

Iată care sunt ordinele.

*

Anatoli Arkadin aştepta, singur, la o masă, la *Salianka,* în faţa unui pahar gol. Îi surâse strâmb lui Malko, în timp ce acesta lua loc în faţa sa. Era din nou deprimat, cu ochii umezi şi privirea stinsă. Malko observă că avea unghiile extrem de scurte. Şi le rodea.

Cu un gest scurt, chemă chelneriţa, care se apropie. Malko comandă un espresso, el, încă o vodcă. Pe care o bău dintr-o înghiţitură.

— M-am gândit, spuse el. Nu vă pot ajuta în cazul lui Iuri Petrov.

— De ce?

— Este prea periculos. Va afla cine sunteţi.

— Cum? Oleg Kazenin nu m-a văzut niciodată. Petrov nici atât.

— V-a văzut Leonid Kaminski. La Bordo. Şi tipii care au încercat să vă asasineze. Ei sunt în contact cu Oleg.

— Iuri Petrov îi va vorbi de o eventuală întâlnire cu mine?

Anatoli Arkadin ezită.

— Nu ştiu, dar nu vreau să-mi asum riscul. Cu atât mai rău.

Malko simţi că nu va reuşi să-l determine să se răzgândească. Nu mai rămânea altceva decât „planul de ansamblu”. Scoase din buzunar plicul cu cei 50.000 de dolari pe care îi primise de la Tom Polgar şi îl puse pe masă.

— V-am promis aceşti bani, spuse el, iată-i. Chiar dacă renunţaţi la apartamentul de un milion de

dolari, puteţi măcar să îi rambursaţi banii lui Iuri Petrov. Asta vă va ajuta să nu şchiopătaţi tot restul vieţii...

Anatoli Arkadin luă plicul, după o ezitare scurtă, şi îl băgă în buzunar.

— Mulţumesc, spuse el cu o voce inertă. Nu mi-o luaţi în nume de rău.

Schiţă gestul de a se ridica şi Malko întrebă:

— Ştiţi cumva dacă Lena a revenit de la Vladivostok?

— Nu. Sunaţi-o.

— Este ceea ce am şi făcut. Nu vreţi să încercaţi?

— Ba da, bineînţeles.

Malko îl privi în timp ce căuta numărul în memoria mobilului său şi apela. Câteva secunde mai târziu, vocea Lenei Voronţova se auzi în telefon.

— Anatoli! Ce mai faci? Am fost plecată mai multe zile.

Tânărul făcu gestul de a-i întinde lui Malko telefonul, dar acesta îl refuză. Scurtă conversaţia şi spuse simplu:

— A revenit. Este la ea acasă.

Deci, Lena nu dorea să vorbească cu Malko. Şi nu din cauza lui Goşa Sukhumi... Ceea ce-i întărea suspiciunea participării sale la operaţiunea care îi costase viaţa pe Cyntia Fisher şi Jim Malone.

Anatoli Arkadin era deja în picioare.

— Vă voi suna, promise înainte de a pleca, lăsându-l pe Malko să plătească.

Acesta achită nota de plată şi se uită la ceasul său Breitling. Doar unu şi jumătate. Îl sună pe Tom Polgar pe Blackberry-ul criptat.

— Ce este nou?

— Nu mare lucru, mărturisi americanul. Au fost acolo, dar nu au văzut maşina lui Leonid Kaminski. Cât despre Gleb Naşistik, nu ştim cum arată şi nici care e numărul maşinii sale, dacă are una. Deci, am părăsit locaţia. Vom reveni în seara asta şi la noapte. Dumneavoastră?

— Nu prea bine! mărturisi Malko. Anatoli Arkadin îmi scapă printre degete. Îi este frică.

— Nu-l putem blama, remarcă Tom Polgar. Ce veţi face?

— Un tur pe bulevardul Simferopolski.

*

Până în zare, nu se vedeau decât imense „curse de şoareci", pline de brumă, plantate într-un fel de *no man's land* cleios, presărat cu imense pete de zăpadă murdară. Câteva cărări asfaltate duceau în zigzag printre blocurile de locuinţe, majoritatea fără nume.

Toate imobilele construite în anii şaptezeci semănau: „stâlpi" de douăzeci de etaje, cu sute de apartamente, implantate fără niciun plan de urbanism. De acolo, era nevoie de cel puţin o oră pentru a ajunge în centru. Câteva maşini păreau a hiberna sub stratul de zăpadă care le acoperea. În general, Lada şi Volga. Luxul nu trecuse încă de Kolţo.

Maşina sa de protecţie era la o distanţă destul de mare, dar nu era îngrijorat: nu prevăzuse această deplasare, deci nimeni nu ar fi avut timp să pregătească un atentat împotriva sa.

Se opri, ieşi din maşină şi merse la un mic chioşc

unde se vindeau vodcă, ciocolată şi ziare. O bătrână îmbrobodită, cu mănuşi care îi lăsau degetele boante şi înroşite afară, îl privi pe Malko cu surprindere: rareori erau văzuţi străini în acest colţ.

Fu şi mai surprinsă când el îi ceru în rusă indicaţii referitoare la localizarea bulevardului Simferopolski.

— L-am găsit, dar se opreşte la numărul 25. Or, eu caut numărul 37…

Bătrâna scutură din cap:

— Asta pentru că au oprit construcţia! Au reînceput, când au avut bani, şi strada a păstrat numele, dar se află în altă parte…

Îi explică cum să găsească bulevardul dispărut. Spre deosebire de centrul Moscovei, străzile nu erau indicate prin obişnuitele panouri luminoase. În plus, numerele imobilelor, depărtate de şosea, erau ilizibile.

În momentul în care Malko plecă, o veche Lada de o murdărie respingătoare trecu prin faţa lor, stropindu-i cu noroi. *Babuşka* îi spuse imediat lui Malko.

— Mergeţi după ea. E în direcţia asta, după *Apotek*[31].

Un kilometru mai încolo, Malko remarcă pe stânga farmacia, minusculă între clădirile enorme. Vechea Lada care trecuse prin faţa chioşcului era staţionată în faţa grilajului vecin, care adăpostea clădirile de la numărul 37 al bulevardului Simferopolski.

Parcă la rândul său, coborî, merse prin mâzgă şi ajunse la intrare, unde un paznic primea vizitatorii.

— *Dobrîi den,* îl caut pe Gleb Naşistik, spuse el în rusă. Locuieşte la apartamentul 216, Korpusul II.

31 Farmacie.

Bărbatul verifică pe o listă şi dădu din cap.

— Aveţi dreptate. Să văd dacă este acasă.

Ridică receptorul interfonului şi îl lăsă să sune îndelung înainte de a închide.

— Este ora la care-şi face cumpărăturile. Îl puteţi aştepta.

Luat puţin prin surprindere, Malko mulţimi şi se îndepărtă. Ce-i va spune lui Gleb Naşistik? Urcă în maşina sa, mascându-şi agitaţia, şi plecă. Nu parcursese o sută de metri când realiză că ar putea găsi un pretext pentru a-l întreba unde se afla Leonid Kaminski. În orice caz, acesta din urmă ştia că Malko era pe urmele sale. Se întoarse şi opri din nou maşina în faţa farmaciei. Imediat, paznicul de la nr. 37 îi făcu semne disperate:

— Nu l-aţi văzut!

— Nu, recunoscu Malko.

— Tocmai a trecut! Priviţi, este acolo, cu punga aia plină de portocale.

Malko îi urmări privirea şi văzu un bărbat puţin cam corpolent, cu o canadiană veche, de culoare maro, care se îndrepta către clădirea din fund, având pe cap o şapcă din piele neagră.

— *Spasiba! Balşoi spasiba!* făcu Malko, plecând în urmărire.

Gleb Naşistik ajunsese aproape de Korpusul II. Malko realiză brusc că, deoarece toate clădirile ruseşti erau protejate cu un cod, nu va putea să intre dacă nu îl ajungea din urmă. Acceleră pasul şi strigă.

— *Gospodin* Naşistik!

Acesta era deja la uşa imobilului său. Se întoarse, îl văzu pe Malko, ezită câteva secunde, apoi îşi reluă

mersul, ajunse la intrare, tastă codul şi dispăru în interior. Când Malko ajunse la uşă, aceasta era deja blocată. Era obligat să aştepte ca un alt locatar să se prezinte, pentru a intra şi a avea acces la interfonul apartamentului 216.

Decise să aibă răbdare, ştiind că paznicul nu îi va comunica niciodată codul. Ruşii erau paranoici. Brusc, îşi aminti o altă trăsătură şi mai răspândită a ruşilor: lăcomia. Pentru 1000 de ruble, paznicul se va lăsa probabil convins...

În timp ce se îndrepta în direcţia gheretei paznicului, auzi un ţipăt ascuţit de femeie în spatele său. Se întoarse. O *babuşka,* oprită în faţa Korpus-ului II, privea faţada, în sus.

Malko simţi că îi stă inima în loc.

Ceva se apropia de sol cu viteză maximă.

Sau mai degrabă cineva. O siluetă care sărise de la unul dintre etaje. Se zdrobi cu un zgomot înfundat, aproape neauzit, de dalele de ciment de la parterul imobilului de unde Malko tocmai plecase.

Când ajunse la parterul Korpus-ului II, în acelaşi timp cu *babuşka,* bărbatul era întins în mijlocul unei bălţi de sânge, zdrobit. Malko nu văzu decât o plasă plină cu portocale pe care acesta nu o lăsase din mână în cădere.

Era Gleb Naşistik.

*

— Miliţia va spune că a fost sinucidere! anunţă Malko pe un ton amar. Chiar după ce a revenit de la piaţă. Fără a renunţa la portocalele sale...

Tom Polgar suspină:

— S-a mai întâmplat. A fost aşteptat şi redus la tăcere. Probabil că au fost cel puţin doi oameni pentru a-l arunca pe fereastră.

Bulversat, Malko îşi puse puţină cafea, blestemându-se că nu fusese mai rapid. Dacă l-ar fi ajuns din urmă pe Gleb Naşistik la intrarea în imobil, ar fi urcat împreună. Bineînţeles, ar fi dat peste asasini, dar Malko era înarmat.

— Un lucru este sigur, conchise Tom Polgar. Acest om ne-ar fi putut conduce la Leonid Kaminski. *Silovikı* nu ucid niciodată în mod gratuit.

Dacă acest nefericit a fost asasinat, este pentru că deţinea o informaţie „delicată”.

— Adresa lui Leonid Kaminski, spuse Malko. Totul este de o logică perfectă. Aceasta este confirmarea faptului că există un trafic cu S-300 de care guvernul rus nu doreşte să fie legat în mod oficial. La început, şi-au spus că afacerea era bine păzită, dar apoi, după ce noi am început să ne apropiem de zona sensibilă, au acţionat ca de obicei.

„Nu sunt oameni, nu sunt probleme” spunea Stalin.

„Sinuciderea” lui Gleb Naşistik confirmă faptul că Leonid Kaminski joacă un rol important în această istorie, după cum ne-a spus generalul Şevarşin, înainte de a ne asigura de contrariul, la ordinele superiorilor săi.

— Deci, toate uşile se vor închide. Trebuie să fim înconjuraţi de un „fir” protector şi invizibil, care are scopul de a întârzia eventualele noastre progrese şi de a acţiona preventiv. Sunt bucuros că nu aţi urcat cu Gleb Naşistik. Oamenii care-l aşteptau v-ar fi lichidat într-o manieră asemănătoare...

Un înger trecu, cu o banderolă neagră pe aripi. Malko era sigur că Tom Polgar avea dreptate. Moscova fusese întotdeauna un oraş destul de periculos pentru spioni.

— Deci, suntem ascultaţi, concluzionă el. Conversaţia mea cu Galina Arkadina a fost interceptată.

— Sunt la ei acasă, este uşor, remarcă Tom Polgar. Sunt sigur că ambasada noastră este plină de material de spionaj electronic, cu excepţia lui „yellow submarine”. Pentru ce să schimbi o metodă care funcţionează?

Malko era plin de nervi. Se revenise la epoca Războiului Rece sub o formă nouă. Nu se mai arestau adversarii, ci erau lichidaţi. Observase deja asta în timpul anchetei referitoare la Vladimir Puţin, cu patru ani mai devreme.

— Bine! concluzionă el. Nu ne mai rămâne decât o pistă: Oleg Kazenin. Care, şi el, este înconjurat de o barieră de netrecut, spuse americanul.

— Voi încerca să-l conving pe Anatoli Arkadin, concluzionă Malko. Se gândi brusc la ceva. Poate ca nu era totul pierdut.

— Gleb Naşistik va fi înmormântat, spuse el. Există şanse mari ca Leonid Kaminski să asiste la înmormântarea vechiului său prieten.

— Bingo! aprobă Tom Polgar. Îmi voi trimite oamenii acolo pentru a afla unde va avea loc evenimentul.

— Nu este sigur că Leonid Kaminski va asista, recunoscu Malko. Şi, dacă vine, va fi protejat. Totuşi, ne confruntăm cu un aparat de stat, care dispune de mijloace nelimitate.

Or, în Rusia, aparatul de stat nu se dă înapoi de la nimic, sigur pe o imunitate totală, justiţia şi diferitele servicii de poliţie fiind controlate în întregime de Kremlin. Am văzut asta în 1999, când o serie de imobile au explodat, ucigând sute de persoane.

Nimeni nu a fost vreodată arestat pentru aceste crime.

Kremlinul avea mereu aceeaşi scuză: cecenii erau de vină! Şi totul se pierdea în nebuloasa caucaziană.

Un lucru era urgent de făcut: Galina Arkadina trebuia prevenită să nu mai utilizeze *niciodată* telefonul pentru a transmite informaţii.

Capitolul X

Maksim Naşistik fusese bulversat de telefonul primit de la miliţie prin care era anunţat că fratele său se sinucisese. Nu putea să priceapă: Gleb avea o viaţă liniştită, calmă, nu avea probleme cu banii şi nici cu inima.

Un pensionar şters.

Fusese la morgă să recunoască cadavrul, dăduse dispoziţiile necesare pentru înmormântare şi, acum, după ce recuperase cheile de la apartamentul fratelui său, luă decizia de a merge la faţa locului, pentru a încerca să înţeleagă ce anume se petrecuse. Conform miliţiei, nimeni nu remarcase ceva anormal, cu excepţia vizitei unui străin care-l căutase cu câteva minute înainte de a muri. Această prezenţă îl intriga pe Maksim Naşistik. Fratele său nu cunoştea străini, nu vorbea nicio limbă în afară de rusă şi îşi făcuse întreaga carieră în Urali. Abia

după ce moştenise de la părinţii săi apartamentul acesta mic venise să se instaleze la Moscova. Cu cât se gândea mai mult, cu atât acest suicid i se părea mai suspect.

La rândul său, avu probleme să găsească imobilul în care locuise fratele său, prin labirintul de străduţe fără nume, pentru că nu fusese acolo niciodată.

Se adresă direct paznicului.

— Sunt fratele lui Gleb Naşistik, explică el. Ce s-a întâmplat?

Paznicul se ridică de la masă.

— A sărit pe fereastră, chiar după ce s-a întors de la cumpărături.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

Maksim Naşistik scutură din cap şi cercetă privirea alunecoasă a interlocutorului său. Lucrase mult prea mult timp pentru *Organe* pentru a nu simţi că celălalt era în gardă. Insistă.

— Era bolnav?

— Oh, chiar deloc, alerga ca un cerb, nu-i era niciodată frig.

— Exista vreo femeie în viaţa lui?

Paznicul scutură din cap.

— Nu, demult nu-l mai interesa aspectul acesta; îi plăcea muzica şi citea foarte mult. Uneori, mergea la teatru în centru.

Era un tip şters.

Paznicul părea a nu avea decât o preocupare! Să scape de Maksim Naşistik.

O rafală de vânt care aducea fulgi de zăpadă mătură curtea şi Maksim Naşistik îşi băgă capul între umeri. Apoi, duse mâna la buzunar şi scoase două

bancnote de cinci mii de ruble pe care le puse pe măsuţa paznicului, în faţa geamului. Gardianul, neîncrezător, nu le luă imediat, dar apoi avariţia fu mai puternică şi le trase spre el repede.

— N-ai nicio idee? întrebă Maksim Naşistik. Tu, din locul în care eşti, vezi tot.

— Da, este adevărat, recunoscu paznicul. S-a întâmplat ceva bizar: chiar înainte să se arunce, un tip a venit să întrebe de el. Un străin, dar care vorbea foarte bine limba rusă. Domnul Naşistik era plecat la cumpărături şi i-am spus să aştepte. Ceea ce a şi făcut.

— Cum arăta?

— Solid, blond, conducea un BMW gri. O maşină frumoasă, dar am avut impresia că nu era singur.

— Ce vrei să spui?

Celălalt coborî şi mai mult vocea.

— Mai era o maşină mai departe, o 4×4 mare, cu doi ţipi.

Maksim rămase mut. Leonid Kaminski îi spusese că spioni americani se învârteau în jurul lui din cauza rachetelor S-300, dar cum ar fi putut ajunge la fratele său, care nu era sub nicio formă implicat în această afacere? Şi ce anume căutau?

Era de neînţeles.

— Crezi că ar fi putut să… întrebă el. Trebuie să ne ferim de aceşti străini.

Gardianul arboră o privire neputincioasă.

— Nu, nu cred că e posibil: el era afară în momentul în care *gospodin* Naşistik a sărit. Nu ar fi putut să intre pentru că nu avea codul.

Se priviră. Maksim Naşistik simţea destul de bine că gardianul ar fi vrut să adauge ceva, dar tăcea, de

teamă. Îi mai întinse un bilet de cinci mii de ruble şi interlocutorul se aplecă peste ghişeu, vorbind şi mai încet.

— Am văzut doi ţipi care au venit înainte de întoarcerea lui *gospodin* Naşistik. Şi-au parcat maşina acolo, o Lada 1500. Ei nu m-au întrebat nimic, dar au mers direct la Korpusul II unde au intrat. Şi cum nu au avut probleme cu codul, m-am gândit că ştiau pe cineva.

— Şi apoi?

— I-am văzut ieşind după ce fratele dumneavoastră sărise. Erau calmi: nişte ţipi tineri, atletici.

Tăcură şi schimbară o privire lungă, apoi gardianul se scutură cu un surâs strâmb.

— Plecaţi, e ora la care îmi mănânc borşul. Totuşi, nu trebuie să mai spuneţi cuiva ce v-am spus acum. Poate că fratele dumneavoastră a avut un acces de nebunie şi a sărit pe fereastră, pur şi simplu.

Se vedea de departe că nu credea ceea ce spune... Maksim Naşistik ajunse la maşina sa, perplex şi bulversat. Sinuciderea fratelui său părea din ce în ce mai bizară. Şi inexplicabilă. Nu se vedeau prea des, dar erau foarte ataşaţi unul de altul. Un gând necurat începu să-i încolţească în minte: fratele său nu murise de o moarte naturală, ci „fusese sinucis”.

O metodă curentă în Rusia, practicată de ani întregi de *siloviki.* Mulţi oameni se „sinuciseseră” în acest mod fără nici cel mai mic motiv; miliţia deschidea un dosar şi îl închidea imediat. Dacă fusese lichidat, voia să ştie de cine şi de ce. O singură persoană putea să-i răspundă la întrebări:

Leonid Kaminski, vechiul său prieten.

*

Fratele lui Gleb Naşistik nu se îndepărtase de mai mult de cinci minute, când paznicul celor două imobile văzu doi oameni, îmbrăcaţi în haine de piele neagră, coborând dintr-o maşină portocalie – şi venind în direcţia gheretei sale. Unul dintre ei se aplecă prin ghişeu şi întrebă cu o voce neutră:

— *Gospodin* Gheorghi Kutuzov?

— *Da,* confirmă gardianul.

Surprins şi îngrijorat că cei doi oameni necunoscuţi îi ştiu numele. Cel care-i vorbise duse mâna la buzunar şi scoase o legitimaţie plastifiată şi, cu rapiditatea unui iluzionist, i-o prezentă rapid lui Gheorghi Kutuzov.

Era o legitimaţie a FSB.

Gardianul simţi că i se usucă gâtul. Nu mai putea scoate niciun cuvânt. Cel mai în vârstă dintre cei doi spuse condescendent:

— Ai purtat o conversaţie lungă cu un bărbat. Cine era?

— Fratele pensionarului care s-a sinucis în urmă cu două zile, Gleb Naşistik.

— Ce voia?

— Să ştie ce s-a întâmplat.

— Şi ce i-ai spus?

Gardianul se bâlbâi.

— *Dobro,* adevărul. Că a sărit după ce s-a întors de la cumpărături. L-am văzut cum a căzut.

— Asta e tot?

Gheorghi Kutuzov simţi că trebuia să mai adauge

ceva.

— I-am spus, de asemenea, că un străin a venit să întrebe de fratele său, cu puţin timp înainte.

— Descrie-l.

Gardianul îl descrise. Cel mai tânăr nota. Apoi, închise carneţelul cu un zgomot sec, scrise câteva cuvinte pe un bileţel şi îl întinse lui Gheorghi Kutuzov.

— Dacă mai vin alte persoane să-ţi pună întrebări, încearcă să-ţi notezi numărul de la maşina lor şi sună la acest număr imediat. Este cineva mereu acolo pentru a răspunde. *Da svidania.*

Se îndepărtară către Volga portocalie, lăsându-l pe Gheorghi Kutuzov bulversat şi epuizat. Era pentru prima dată când avea de-a face cu „organele”. Îşi încuie ghereta pentru a merge să-şi facă pauza, cu apetitul tăiat, felicitându-se că nu le vorbise celor doi agenţi ai FSB despre cei doi bărbaţi care intraseră în imobil cu puţin timp înainte ca Gleb Naşistik să sară în gol. De doi ani, ruşii reîncepuseră să se teamă, să nu mai vorbească în public despre subiecte „sensibile”.

Pe vremea Uniunii Sovietice, cortina de plumb a securităţii era apăsătoare, dar se ştia care sunt limitele. Existau tribunale care condamnau la pedepse stabilite dinainte, la tabere de muncă sau la execuţie, dar puţine lichidări „sălbatice”.

Partidul Comunist ţinea la imaginea sa de legalitate.

Lucrurile se schimbaseră destul demult o dată cu ascensiunea la putere a lui Vladimir Puţin; se trimiteau mai puţini oameni în gulag, dar crimele inexplicabile se înmulţiseră. Fără a avea loc

vreodată vreo arestare.

În mod sigur, nu acţionau agenţii FSB sau cei ai MVD, ai Ministerului de Interne, dar aceştia dispuneau de o pepinieră de asasini, foşti militari sau *spetnatz,* care erau avizi şi ucideau aşa cum respirau. Era suficient să-i vezi, să le explici că cineva se purtase urât şi să le spui: „Trebuie rezolvată această problemă.”

Şi era, de fiecare dată, spre satisfacţia tuturor, cu excepţia victimei, evident.

Gheorghi Kutuzov se jură să nu-i vorbească despre acest incident soţiei sale. Prudenţa nu strică niciodată. Şi asta îi permitea să păstreze cele 15.000 de ruble pentru el.

*

— Înmormântarea lui Gleb Naşistik va avea loc poimâine, luni, în cimitirul din Sevastopolskaia, la ora trei, anunţă Tom Polgar. Voi trimite oameni acolo.

— M-am gândit să-i cer Galinei Arkadina să meargă pentru a încerca să-l repereze pe Leonid Kaminski, dar ar fi o prostie, răspunse Malko. Dacă acest nefericit de Gleb Naşistik a fost asasinat, este ca urmare a conversaţiei pe care ea a purtat-o cu mine.

— Deci, concluzionă Tom Polgar, el deţinea informaţii care ar fi putut duce la Leonid Kaminski.

— Evident, aprobă Malko. „Ei” nu au vrut să-şi asume niciun risc.

— Cine sunt „ei”?

— Sunt convins că nu avem de-a face cu „privaţi”,

ci mai degrabă cu aparatul de stat. Privaţii ar fi tras pur şi simplu un glonţ în capul acestui pensionar, fără a înscena o sinucidere. Concluzia este clară: există un trafic cu S-300, foarte probabil aranjat de persoane private, dar protejat de nebuloasa reţea de *siloviki.*

— Ar trebui să aflăm până la ce nivel merge acest lucru, concluzionă Tom Polgar. Ştim cu toţii că există legături complexe şi strânse între anumiţi oameni de afaceri şi *siloviki.* Şi, adeseori, chiar dacă autorităţile sunt la curent, nu se bagă: fie pentru că acest lucru le convine, fie pentru că astfel prietenii lor câştigă bani.

— Analiza dumneavoastră este excelentă, completă Malko. La începutul anchetei noastre, i-am luat prin surprindere, pentru că nu se aşteptau să fie divulgate aceste fotografii. Au fost puţin încurcaţi şi au reacţionat cu o brutalitate extremă. Ulterior, s-au reorganizat şi au început să elimine în mod sistematic tot ceea ce ar fi putut să ne conducă spre aflarea originii acestei operaţiuni.

— Ai cărei protagonişti principali sunt Oleg Kazenin şi Leonid Kaminski, spuse Tom Polgar.

— Cei pe care-i cunoaştem, sublinie Malko, dar ei nu sunt singurii. Fără a mai vorbi de cei care-i protejează.

Evoluăm într-un mediu ostil. Avem împotriva noastră profesionişti ai spionajului, care sunt la ei acasă şi nu se tem de niciun control.

Tom Polgar scutură din cap, cu tristeţe.

— Mi-e teamă să nu mai fie victime! Am plătit deja un preţ îngrozitor de mare şi fără niciun rezultat. Nimic despre Oleg Kazenin, Leonid Kaminski a

dispărut şi, de fiecare dată când ajungem să izolăm o posibilă „sursă”, este eliminată cu ferocitate.

Într-o zi vom afla că S-300 sunt deja în Iran şi vom fi luaţi de proşti.

Un înger trecu, zburând foarte, foarte jos...

Malko se revedea, la Washington, cu Frank Capistrano. Oscila între descurajare şi furie.

— Trebuie să găsesc o modalitate de a-l strânge cu uşa pe Anatoli Arkadin, concluzionă el. Este unica noastră şansă de a progresa.

— Recomandaţi-i să fie foarte prudent, îl sfătui şeful filialei CIA. Lui şi soţiei sale. Ne-au făcut numeroase servicii şi sunt aproape ultimele ajutoare care ne mai rămân.

— Nu chiar, îl corectă Malko. Sunt sigur că Lena Voronţova a fost amestecată în tentativa de asasinat împotriva mea, în care Cyntia Fisher şi Jim Malone au fost ucişi. Mi-a scăpat, dar voi încerca să o constrâng cu ceva. Şi apoi, mai este Raisa Raşevski. În urma unui interogatoriu, poate că voi descoperi un detaliu care să ne intereseze.

— Vă urez mult noroc! conchise Tom Polgar.

Malko era deja pe cale să o sune pe Raisa Raşevski. Îi răspunse robotul telefonic şi el îi lăsă un mesaj, prin care o invita la cină. Bineînţeles, ştia că acest apel risca să fie interceptat de FSB, dar nu putea accepta ideea de a nu se mai vedea cu nimeni.

Şi, în afară de legătura sa destul de îndepărtată cu Oleg Kazenin, Raisa nu avea nimic în comun cu afacerea S-300. Deci, FSB putea să o considere ca fiind o „ţintă falsă”, pe care Malko o folosea pentru a le distrage atenţia.

*

Leonid Kaminski îşi petrecuse duminica frământat de gânduri negre. Era aproape convins că Gleb Naşistik fusese asasinat de „organe” pentru a-l împiedica să discute cu CIA. *Krişa* lui Oleg Kazenin se dovedea a fi de o eficacitate supremă.

Moartea pensionarului nu precedase decât cu câteva minute vizita lui Malko Linge, agentul CIA, la domiciliul său... Un nou mister: cum au reuşit *amerikanski* să ajungă până la Gleb Naşistik? În orice caz, era limpede că îl căutau de fapt pe el, Leonid Kaminski, prietenul său de treizeci de ani. În ciuda pregătirii sale de *silovik,* Leonid Kaminski dezaproba această execuţie brutală. Ar fi fost mult mai simplu să fie prevenit Gleb Naşistik, care ar fi acceptat cu siguranţă să nu vorbească.

În plus, exista riscul ca Maksim, fratele său, să-şi pună întrebări. Ar fi fost de preferat ca acest incident să nu perturbe bunul mers al operaţiunii S-300, în cadrul căreia Maksim Naşistik constituia un element important.

*

Locotenentul Nikolai Eldar profita de liniştea după-amiezii de duminică pentru a redacta raportul său de etapă cerut de etajul şase, în care recapitula operaţiunile de supraveghere a agentului CIA Malko Linge. Ultimele elemente găsite îi dădeau fiori. După ce transmisese rezultatele unei înregistrări tehnice ale discuţiei dintre o anume Galina Arkadina şi

„ţintă”, persoana menţionată în înregistrare – un pensionar pe numele Gleb Naşistik – se sinucisese. Chiar în momentul în care „ţinta” era pe punctul de a-i face o vizită.

Locotenentul Eldar nu avea nicio îndoială în privinţa acestei „sinucideri”. Era vorba despre o operaţiune „umedă” executată de oamenii sectorului VII.

Deci, era la mijloc o afacere foarte serioasă, pe care nu o înţelegea încă bine. Telefonul său sună: era colonelul Kolaski, care, la rândul său, făcea ore suplimentare şi care îi ceru să urce la etajul şase.

Când intră în birou, ofiţerul superior era aplecat asupra unei liste şi ridică privirea, salutând scurt.

— Aşezaţi-vă, locotenent Eldar, spuse el. Până acum aţi făcut o treabă bună şi vă felicit. Prin urmare, vreau să vă spun mai multe despre misiunea dumneavoastră. Supraveghem spioni americani care încearcă să afle un secret de stat important. Şi trebuie să facem tot posibilul pentru a-i împiedica…

— Bineînţeles! spuse locotenentul.

— Încearcă, sau vor încerca să intre în contact cu anumite persoane, cetăţeni ruşi, continuă colonelul Kolaski. Misiunea dumneavoastră este să-i împiedicaţi cu orice preţ. Iată lista.

Îi întinse o coală de hârtie pe care locotenentul Eldar o parcurse: nu conţinea decât patru nume:

Maksim Naşistik.
Gleb Naşistik.
Leonid Kaminski.
Oleg Kazenin.

— În ce-l priveşte pe Gleb Naşistik, problema a

fost rezolvată, spuse colonelul cu o voce neutră.

Locotenentul ridică privirea.

— Oleg Kazenin este oligarhul?

— Da. Dar nu cred că acest spion va ajunge până la el. Ocupaţi-vă mai mult de ceilalţi. Încă ceva: femeia care i-a comunicat spionului american adresa lui Gleb Naşistik este fiica unui colonel care este coleg cu noi. Ar fi bine să fie contactată şi să i se atragă atenţia să se comporte corespunzător.

Cu cât vom şti mai multe despre aceşti spioni americani, cu atât vom reuşi mai repede să-i învingem.

Capitolul XI

Raisa Raşevski ieşi din apartamentul său îmbrăcată într-o haină lungă de blană, cu o pălărie asortată, şi urcă în maşina Porsche Cayenne a lui Malko fără a arunca nici măcar o privire către maşina cu „baby-sitters”. Îl sunase pe Malko, pentru a-i accepta invitaţia, în timp ce acesta se afla încă la ambasadă.

— Este drăguţ că m-aţi sunat, făcu ea, am anulat o cină cu un tip din Ural care m-ar fi tratat ca pe o bucată de carne.

Era evident că nu bănuia motivaţii ascunse ale lui Malko în ceea ce o privea. În faţa şarmului puternic al acestei creaturi splendide, lui Malko îi era greu să realizeze că se găsea în mijlocul unui conflict feroce, în care „sinuciderea” lui Gleb Naşistik nu era decât un ultim şi sinistru episod.

— Unde mă duci? întrebă ea.

— La Soho. Este deschis duminica.

— Bravo. Au un caviar roşu fantastic.

*

Jumătate dintr-o sticlă de Ţarskaia se evaporase. „Vodca Kremlinului” se bea ca apa. Aşezată pe unul dintre înaltele taburete care serveau ca scaune la Soho, Raisa Raşevski, cu pieptul ei impresionant oferit de decolteul unei rochii negre, părea a aprecia compania lui Malko. Acesta din urmă nu pomenise încă de Oleg Kazenin, mulţumindu-se cu banalităţi, când Raisa întrebă:

— Apropo, l-ai contactat pe Iuri Petrov?

Malko se ţinu să nu cadă de pe taburet.

— De ce aş fi făcut-o?

Raisa îl fixă cu o privire ciudată.

— Mi-ai spus chiar tu că erai în căutarea unor investitori la Moscova. Când ţi-am vorbit de el, mă gândeam că îi vei cere lui Anatoli să ţi-l prezinte. Îl cunoaşte destul de bine.

— Probabil că am avut altceva de făcut, pretinse Malko.

Raisa îşi termină băutura din pahar şi spuse:

— Dacă doreşti să o faci, acum este momentul. E la Moscova zilele astea.

— De unde ştii?

— Am rămas prietenă cu o micuţă *domaraboţkaia* de origine uzbecă, şi care încă mai lucrează la Oleg. Îi telefonez în mod regulat şi îmi dă informaţii. Pentru eventualitatea în care Oleg s-ar găsi temporar singur... Deci, Iuri Petrov s-a instalat pentru câteva zile la *dacea.*

— Ştii cumva de ce a venit?

— Face regulat bilanţuri cu Oleg. Şi îi aduce bani. Oleg nu are prea mulţi bani în Rusia. Totul este în exterior şi Petrov asigură legătura. Când eram acolo, venea sistematic cu valize pline de bancnote de o sută de dolari. O dată, chiar în mijlocul bancnotelor, am văzut un cap învelit în plastic.

— Un cap! exclamă Malko oripilat. Un cap de ce?

— Părea a fi un cap de cecen, preciză Raisa Raşevski, pentru că Iuri Petrov venea de la Groznîi. Am vorbit cu Oleg şi mi-a spus că era al unui tip care a vrut să-l înşele. Cu *cernozopie* ăştia se întâmplă destul de des.

— Ce a făcut cu capul?

— Oh, l-a dat la porcii lui. Era doar pentru a se asigura că tipul a fost pedepsit cum se cuvine.

Raisa sorbi puţină Ţarskaia, la fel şi Malko.

Acesta îşi spuse că ea îi oferise un pretext pentru a-l recontacta pe Anatoli Arkadin.

Femeia alunecă de pe taburet într-o manieră cu adevărat senzuală, încât el se întrebă dacă nu se va încolăci în jurul lui, variantă foarte tentantă. Ea se mulţumi doar să-i sugereze:

— Mergem să vedem un film la mine, dacă ai timp?

Chiar pe patul de moarte, un muribund ar fi spus da…

Părea că se ataşase de Malko, în ciuda modestiei „golden hello”-ului său. Sau avea planuri cu el şi voia să îi arate toate faţetele talentului său. Malko alese prima variantă, mai flatantă pentru sine.

În Porsche Cayenne, Raisa tăcu prudent. Apoi, ajunşi la ea acasă, îl instală pe Malko în salonul roşu şi spuse:

— Fă-te comod, revin îndată. Mă întreb dacă nu ar fi bine să mergem la Famous.

Malko realiză abia după ce ea dispăruse că era bizar că au trecut pe la ea, dacă avea de gând să iasă din nou. Raisa se întorsese deja, îmbrăcată cu o blană din nurcă de culoare mov, care-i ajungea până la glezne. Malko se ridică. Ea chiar voia să *iasă din nou*... Raisa se opri în faţa lui:

— Mă placi?

— Eşti magnifică! făcu el. Dar...

Nu avu timp să continue: Raisa îşi desfăcu haina de blană. Malko avu un mic şoc. Sub nurcă, ea nu purta decât nişte colanţi negri care îi urcau până la coapse, prinşi de un corset asortat la culoare cu blana. Acesta se oprea chiar deasupra pubisului îngrijit tuns. Raisa luă mâna dreaptă a lui Malko şi i-o conduse între coapse.

— Vrei să ieşi sau să stai aici? întrebă ea încet.

El era deja pe cale să o penetreze. Închizând ochii, Raisa gemu.

— Strânge-mi sânii. Maltratează-i...

Era cu atât mai simplu cu cât partea de sus a corsetului se oprea chiar sub mameloane, nefăcând decât să susţină masa grea a sânilor...

Rămaseră astfel în picioare, clătinându-se sub mângâierile reciproce, apoi Malko o conduse pe Raisa pe canapea, o răsturnă şi se împlântă în pântecele ei, în timp ce tânăra femeie îşi puse piciorul pe cotieră pentru a-i permite să o penetreze mult mai profund.

Îşi păstrase blana, care se revărsa în jurul lor, ca o casetă pentru bijuterii. Cu mâinile crispate pe sânii ieşiţi din corset, Malko ejaculă foarte repede,

eliberându-se de angoasele zilei. După ce se retrase, Raisa se ridică, lăsă să alunece paltonul de pe umeri şi îl luă pe Malko de mână.

— Vino, mergem să vedem un film…

Introduse un DVD în aparat, se întinse pe burtă, cu faţa la ecran, fără a-şi da jos corsetul. Malko pricepu repede din ce motiv: era un film X având-o în rolul principal pe o actriţă care semăna cu Sophia Loren.

— Vino, îi ceru Raisa.

În acelaşi timp, ea îşi ridică bazinul şi se cabră la maximum. Malko îngenunche şi rămase nemişcat, cu sexul pe fesele ei. Destul de repede, el îl simţi cum se întăreşte şi, foarte natural, se implântă în pântecele ei, unde rămase aproape fără a se mişca.

— Fă dragoste cu mine lent, suspină ea.

Făcu ceea ce i se ceruse, în timp ce, cu privirea fixată pe ecran, Raisa se mângâia.

*

Galina Arkadina se pregătea să iasă când soneria stridentă a interfonului o făcu să tresară. Nu aştepta pe nimeni. Ridică receptorul şi, imediat, o voce de bărbat întrebă:

— *Gospoja* Arkadina?

— *Da.*

— *Federalnaia Slujba Bezopasnosti.* Putem urca?

Tânăra femeie rămase mută câteva secunde, împietrită. Ce voia FSB?

— *Siceas!*[32] insistă vizitatorul.

Apăsă pe butonul care deschidea uşa de jos. Ei ajunseră sus în câteva secunde. Tineri, destul de

32 Acum.

bine îmbrăcaţi, politicoşi, dar cu privirea severă. Unul dintre ei scoase o cartelă tricoloră.

— *Gospoja* Arkadina, avem ordin să vă luăm cu noi.

— Unde? întrebă tânăra cu vocea gâtuită.

— Nu avem aprobare să vă spunem.

Rămaseră acolo, înfipţi în faţa ei. Imaginile se amestecau în mintea Galinei Arkadina. Povestiri despre închisoarea sinistră de la Lefortovo. Celulele „reci” unde se tremura fără cuvertură, la -20°, sub o lumină orbitoare. Celulele „calde”, unde prizonierul era aşezat pe pământ pe un strat gros de sare, la o căldură de 45°.

— Vin, bâlbâi ea, luându-şi paltonul.

Urcară toţi trei într-o Lada nouă, de culoare bej, şi o luară înspre sudul oraşului, traversând Moscova.

Galina Arkadina se linişti puţin: nu mergeau spre birourile FSB. Rulară o jumătate de oră, mereu spre sud, trecând printr-un cartier de „blocuri-bare”, sinistru, şi ajungând la un vast cimitir care dădea într-un bulevard larg. Maşina opri la intrare şi continuară drumul pe jos.

Cimitirul era aproape gol, cu excepţia unui mic grup care era adunat în jurul unui mormânt, o gaură sumbră în mijlocul întinderii de zăpadă.

Era foarte puţină lume, circa cincisprezece persoane, bărbaţi, cu excepţia a două „*staruşki*”[33], cu capetele acoperite de broboade. Bărbaţii purtau pălării şi veste de piele. Cei doi „îngeri păzitori” o luară pe Galina de braţ şi unul dintre ei îi şopti:

— Rămâneţi aici.

Galina era cu adevărat panicată şi nu se gândi

33 Bătrâne.

măcar să întrebe cine era cel sau cea care urma a fi înmormântat în acest cimitir pierdut.

Preotul termină rugăciunea. Galina Arkadina observă la marginea mormântului doi bărbaţi care păreau foarte afectaţi. Unul plângea. Apoi, în timp ce sicriul era coborât în groapă, unul dintre cei doi agenţi FSB o luă de braţ.

— Veniţi.

— Unde mergem?

— Balşaia Lubianka.

Strada unde se afla FSB la Moscova. Simţi că i se taie picioarele, dar nu spuse nimic. La ce-ar fi servit?

O jumătate de oră mai târziu, era împinsă în ascensorul din Balşaia Lubianka nr. 26. Apoi, fu instalată într-un mic birou supraîncălzit, cu pereţi albi şi goi. Rămase acolo aproape douăzeci de minute, înainte ca un bărbat să apară. Circa treizeci de ani, blond, destul de simpatic. Se aşeză de cealaltă parte a biroului şi spuse politicos:

— *Dobrîi den, gospoja* Arkadina. Eu sunt locotenentul Nikolai Eldar.

— *Dobrîi den, gospodin,* răspunse cu o voce sugrumată Galina Arkadina.

— Sunteţi fiica domnului colonel Ruslan Kovalev, care făcea parte din cel de-al Doilea Directorat al KGB şi acum este la pensie?

Galina Arkadina înclină din cap afirmativ. Aluzia la tatăl său o linişti puţin.

— Sunteţi deci un cetăţean responsabil şi care respectă instituţiile noastre, continuă ofiţerul FSB.

— Da, bineînţeles.

Urmă o scurtă perioadă de linişte. Ea se întreba unde voia el să ajungă. Apoi, locotenentul Eldar

continuă:

— Ştiţi pe cine am înmormântat mai devreme, la cimitirul unde v-au condus oamenii mei?

— Nu.

— Pe un anume Gleb Naşistik. Un inginer pensionar. Îl cunoaşteţi?

— Nu.

Locotenentul Eldar se aplecă încet înainte.

— Atunci de ce i-aţi comunicat adresa şi numele unui spion american?

*

— Oamenii mei nici nu s-au putut apropia de cimitir! explodă Tom Polgar. Au fost interceptaţi de o maşină a miliţiei, le-au fost verificate actele şi li s-a spus că zona era închisă temporar străinilor.

Deci, agenţii CIA nu putuseră asista la înmormântarea lui Gleb Naşistik. Şi nici să verifice dacă Leonid Kaminski se afla acolo.

Malko scutură din cap.

— De această dată, nu se mai ascund. Operaţiunea pe care încercăm să o împiedicăm este protejată de autorităţi. Evident, nu vor recunoaşte, dar vor face tot posibilul să ne împiedice să progresăm.

Aşadar, vom închide şi noi acest capitol. Să uităm de Leonid Kaminski. Mai am o carte de jucat: Oleg Kazenin şi consilierul său financiar, Iuri Petrov. Graţie Raisei Raşevski, ştiu că se află la Moscova în acest moment. Îl voi „activa” pe Anatoli Arkadin.

— FSB, care vă supraveghează, va afla acest lucru…

— Nu neapărat, replică Malko. În timpul Războiului Rece, agenţii *Companiei* care operau la Moscova erau supravegheaţi îndeaproape de KGB. Totuşi au reuşit să „trateze” cu „sursele”, cu preţul unor eforturi incredibile, cu o prudenţă extremă şi în condiţii mereu diferite. De acum înainte, îmi voi proteja contactele în această manieră.

— Cum? întrebă Tom Polgar.

El nu cunoscuse perioada Războiului Rece.

— Îi voi trimite o scrisoare lui Anatoli Arkadin în loc să-i telefonez, explică Malko. La el acasă. Am codul imobilului în care locuieşte. Aveţi pe cineva care ar putea să o facă?

— Da, bineînţeles.

— FSB nu poate să-i supravegheze pe toţi membrii Agenţiei, completă Malko. Deci, ar trebui să funcţioneze. Îi voi da întâlnire lui Arkadin mâine dimineaţă, în camera mea de la Ritz Carlton. Merge acolo frecvent pentru a se întâlni cu diverşi oameni.

— Sunteţi sigur că nu aveţi camera „sonorizată”?

— Nu, dar îmi veţi trimite imediat o echipă de „deratizare”.

— Putem încerca! recunoscu şeful filialei. Altfel, nu vă rămâne decât să vă întoarceţi la blestematul acela de castel al dumneavoastră.

*

Maksim Naşistik şi Leonid Kaminski părăsiră ultimii cimitirul, în compania preotului.

Nu schimbară niciun cuvânt până la ieşire, apoi urcară în maşina lui Maksim Naşistik, o Mazda destul de veche. După ce demară, Maksim se întoarse spre prietenul său:

— Ce crezi despre această sinucidere?

Leonid Kaminski rămase tăcut câteva secunde, apoi spuse:

— Este foarte trist.

— Îi telefonam zilnic, continuă Maksim Naşistik. Conveniserăm să mergem împreună la Ismalova duminica următoare. Gleb colecţiona decoraţii vechi. Avea o stare de sănătate foarte bună, nu avea probleme. Nu avea niciun motiv să se sinucidă.

Conversaţia lua o turnură îngrijorătoare. Leonid Kaminski se repezi la prietenul său.

— La ce te gândeşti?

Maksim Naşistik se întoarse către el:

— A fost asasinat.

— Ce te face să spui asta?

— Am fost acolo, am vorbit cu oamenii. Cu câteva minute înainte de a muri, un străin îl căuta pe fratele meu. Şi chiar înaintea lui, doi ţipi au intrat în Korpusul unde locuia. Nişte ţipi pe care nimeni nu-i cunoaşte, dar care aveau codul imobilului. Câteva minute mai târziu, Gleb sărea pe fereastră.

— Ce crezi?

— Că l-au asasinat.

— Cine?

— Nişte *prestupniki*[34], plătiţi de Organe.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi-e teamă că ar putea avea legătură cu ceea ce facem în acest moment.

— Crezi că *amerikanski* l-ar fi putut asasina?

— *Amerikanski* sau alţii, făcu Maksim Naşistik, acţionând dispozitivul care deschidea poarta de intrare în uzina KMZ.

34 Asasini.

— Cine altcineva?

Inginerul coborî din maşină şi se întoarse către Leonid Kaminski.

— Ştii bine la cine mă refer! Suntem protejaţi de oameni puternici şi periculoşi. Mi-ai spus-o chiar tu.

— Da, bineînţeles, recunoscu Leonid Kaminski, simţindu-se destul de incomodat.

— Leonid, vreau ca tu să afli cine l-a aruncat pe Gleb pe fereastra apartamentului său de la etajul optsprezece, cu punga de cumpărături încă plină! Gleb era singura mea familie. Vreau să ştiu cine l-a ucis şi de ce.

— Nu am niciun indiciu, protestă Leonid Kaminski.

Maksim îl fixă lung şi spuse:

— Leonid, nicio S-300 nu va părăsi această uzină atât timp cât nu aflu cine mi-a ucis fratele şi de ce.

— Bine, promise Leonid Kaminski, voi face o anchetă.

Pentru prima dată, după mult, mult timp, se despărţiră fără a se îmbrăţişa.

*

Galina Arkadina avea impresia că pierduse mai multe kilograme, deşi nu se afla în birourile FSB decât de cel mult o oră. Locotenentul Eldar îi pusese mii de întrebări asupra relaţiei ei cu Malko Linge şi ea povestise tot istoricul raporturilor lor, explicase că, în mod inocent, ea îi ceruse informaţii tatălui ei pe care apoi i le transmisese lui Malko Linge, un prieten al soţului ei. Nu vorbise de călătoria ei la Kagan, iar locotenentul nu făcuse nicio aluzie. Deci, nu o supravegheau de prea mult timp.

Bineînţeles, jurase că în niciun moment nu se gândise că era vorba de un spion, considerându-l a fi un fel de cercetător.

În mod regulat, locotenentul Eldar verifica spusele ei într-un dosar gros aflat în faţa sa. Apoi părăsi încăperea, iar ea profită pentru a fuma o ţigară. El reapăru, ţinând în mână un document cu mai multe pagini, pe care-l puse în faţa Galinei Arkadina.

— Vă rog să-l citiţi şi să-l semnaţi, înainte de a ieşi.

Galina Arkadina era prea bulversată pentru a-l citi cu adevărat. Parcurse procesul verbal şi îl semnă. Chiar în momentul în care ofiţerul reapărea. El reciti procesul verbal, apoi ridică privirea.

— *Gospoja* Arkadina, cred că sunteţi conştientă că, fără personalitatea tatălui dumneavoastră, nu aţi fi părăsit liberă acest birou.

— Dar, protestă tânăra, nu am făcut nimic greşit.

— Aţi participat la o acţiune de destabilizare a statului, cooperând cu un agent al unei puteri străine, spionul Malko Linge. V-aţi culcat cu el?

Galina tresări.

— Nu, bineînţeles.

Locotenentul Eldar nu insistă.

— În concluzie, sunteţi conştientă de greşelile dumneavoastră pe care ne veţi ajuta să le reparăm.

— Bineînţeles, murmură Galina Arkadina fără să protesteze.

Ar fi dat orice pentru a ieşi afară, în stradă.

— *Dobro,* concluzionă ofiţerul. Iată care vă sunt instrucţiunile. În plus, nu trebuie să spuneţi nimănui că aţi fost aici – nici chiar soţului dumneavoastră.

— De acord.

— Apoi, continuă locotenentul Eldar, de acum înainte, de fiecare dată când veţi intra în contact cu acest spion, va trebui să-mi raportaţi imediat. Iată numărul la care mă puteţi găsi zi şi noapte.

— Dar nu vreau să-l mai văd! protestă Galina.

— Ba da, trebuie să continuaţi, replică locotenentul Eldar, dacă nu, el îşi va da seama.

Ea luă bileţelul pe care i-l întinse.

Creierul ei nu reuşea să realizeze adevărul: de acum înainte, făcea parte din imensa armată a „colaboratorilor organelor”. Ar fi plâns de ruşine.

Locotenentul FSB ocoli biroul şi deschise uşa.

— Iată, spuse el. Dacă ne ajutaţi cum trebuie, acest dosar va fi clasat definitiv.

Galina Arkadina avu impresia că uşa unei celule se închidea în spatele ei: într-o oră, schimbase universul. Ştiind că, de acum, cu acest proces verbal, procurorul general al Rusiei putea deschide un proces împotriva ei pentru „spionaj”. O vină pedepsită cu mai mulţi ani de muncă forţată. Or, judecătorii făceau exact ce le cerea procurorul.

Ieşi din imobilul din beton gri şi merse pe jos ca un automat. Ce era mai greu abia urma: să înceapă cariera de colaborator al FSB şi să-şi mintă soţul şi pe toţi cei pe care-i întâlnea.

*

Şeful filialei CIA avea o mină ca de înmormântare, iar cafeaua scârboasă pe care o bea toată ziua nu i-ar fi putut ridica moralul. Aşteptând întâlnirea cu Anatoli Arkadin, Malko încerca să-l binedispună.

Fără prea mare succes.

— De la începutul acestei afaceri, nu am luat

decât lovituri! rezumă Tom Polgar.

De fiecare dată când încercăm o pistă, ea se termină într-un impas însângerat…

Vestiarul din Bordo, nefericitul de Gleb Naşistik, „sinucis” doar pentru că ar fi putut să ne conducă la fratele său. I s-ar fi putut ordona să tacă, dar ruşii nu înţeleg decât ferocitatea.

Încet-încet, FSB v-a închis într-un fel de cuşcă invizibilă, în interiorul căreia vă zbateţi.

În plus, aţi fi putut fi mort…

— Totuşi, am ajuns la certitudinea că se întâmplă ceva în jurul acestor S-300, obiectă Malko.

Tom Polgar îi aruncă o privire ironică.

— Credeţi că pot face un raport cu „certitudini”? Agenţia mi-a cerut să-i furnizez un dosar solid, care să permită implicarea guvernului rus. Şi nu suntem pe calea aceasta…

Malko nu răspunse. Americanul avea dreptate: nu reuşea să adune dovezi concrete despre ceea ce bănuia. Ruşii erau pe terenul lor, aveau toate puterile legale şi ilegale şi o voinţă feroce de a-şi păstra secretul.

Ridică privirea.

— Unde vreţi să ajungeţi? Ce preconizaţi?

Tom Polgar nu ezită.

— Îţi spun: mă trezesc în fiecare dimineaţă întrebându-mă dacă nu ar fi mai bine să „demontez” totul.

— Să renunţăm la tot?

— Exact. Este inutil să vă risc viaţa şi pe cea a oamenilor care vă pot ajuta.

— Mai am o pistă: Oleg Kazenin… obiectă Malko.

Americanul scutură din cap.

— Sunteţi convins că este amestecat în această afacere, dar este doar o impresie, nu o probă.

— Întâlnirile cu Leonid Kaminski care este în mijlocul problemei.

— Nimic nu indică faptul că se întâlnesc pentru această afacere, obiectă Tom Polgar. Şi chiar dacă ar fi adevărat, cum veţi obţine „confesiunea” lui Oleg Kazenin? Cu siguranţă că nu va coopera şi trăieşte într-un univers inaccesibil; nici măcar nu are nevoie de protecţia FSB.

Malko se simţi brusc foarte obosit. Gândurile neplăcute i se învălmăşeau în minte. Ce departe i se părea aventura din seara precedentă cu Raisa Raşevski. Era adevărat, nu mai avea prea multă muniţie, dar dacă ar fi reuşit să ajungă la Iuri Petrov, omul de încredere al oligarhului, poate că ar fi găsit ceva.

Totul depindea de Anatoli Arkadin.

— Acordaţi-mi câteva zile în plus, ceru el. Am un vector prin care aş putea ajunge la Oleg Kazenin. Dacă nu va funcţiona, *Ich gebe auf!*[35]

Tom Polgar dădu din cap.

— OK. Sunteţi perseverent, dar aveţi grijă! După ce v-a eliminat „sursele”, FSB vrea şi cireaşă de pe tort: capul dumneavoastră. În urmă cu şase luni, am recuperat, prin intermediul Verişorilor, un dezertor din FSB. El ne-a spus că portretul dumneavoastră se află în capul listei cu oamenii pe care FSB vrea să-i elimine.

Cred că dacă Vladimir Puţin v-ar putea scoate ochii cu un cuţit de măcelărie, ar fi cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Le-aţi provocat multe

35 Abandonez.

probleme.

— Ei bine, concluzionă Malko ridicându-se, voi încerca să le fac şi mai multe. Rugaţi-vă ca Anatoli Arkadin să vină în seara asta.

Capitolul XII

Îmbrăcat cu un palton negru cu margini de catifea, care-i punea în valoare silueta filiformă, cu o cămaşă albă, cravată albastră, Anatoli Arkadin era foarte elegant. Doar privirea sa puţin rătăcită şi barba de două zile contrastau cu această ţinută la modă. Abia întredeschisese Malko uşa camerei sale, că şi alunecă înăuntru, cu dexteritatea unei pisici.

Malko aruncă o privire pe culoar: nimeni.

Anatoli Arkadin se pregătea să-şi desfacă paltonul.

De ce nu mi-aţi telefonat? întrebă el.

— Pentru a nu vă provoca probleme. Cred că FSB supraveghează toate comunicaţiile mele.

Anatoli Arkadin ridică privirea şi anunţă:

— Nu am nimic nou.

— Eu, da, răspunse Malko. Iuri Petrov este la Moscova. Trebuie să-l căutăm.

— I-am lăsat un mesaj, protestă fără energie Anatoli Arkadin, şi nu mi-a răspuns.

— Poate pentru că nu era acolo. Trebuie să-l contactăm. Organizaţi apoi o întâlnire cu pline şi rolul dumneavoastră se va încheia.

— Şi credeţi că după asta Oleg Kazenin nu-mi va face nimic? protestă tânărul bancher.

— Veţi avea posibilitatea de a părăsi Rusia şi de a fi protejat pentru un anumit timp. Apoi, Oleg Kazenin nu se va mai putea ocupa de

dumneavoastră. Am pus o vorbă la ambasada americană, unde consilierul comercial va fi pregătit să vă recomande unor bănci americane. În completarea milionului dumneavoastră de dolari.

Anatoli Arkadin privea mocheta; ridică privirea şi spuse fără entuziasm:

— *Dobro,* îl voi suna din nou pe Iuri Petrov. Dar…

— Nu mă mai sunaţi *niciodată,* sublinie Malko. Dacă Petrov vă fixează o întâlnire, strecuraţi-mi sub uşă o carte de vizită a restaurantului *Salianka.* Apoi, vă voi căuta eu. Relaţia noastră trebuie să fie total protejată.

Tânărul îşi luă paltonul să se îmbrace. Îi adresă un surâs timid lui Malko.

— Aşa vom proceda…

Malko merse să verifice dacă era liber culoarul, înainte de a-l lăsa să plece, şi îl sfătui:

— Luaţi liftul până la ultimul etaj, apoi coborâţi, ca şi cum aţi veni de la bar.

După ce încuie uşa, îşi spuse că a jucat ultima carte.

*

Recunoscând vocea Lenei Voronţova, Malko nu-şi crezu urechilor.

— Ai încercat să mă găseşti, făcu ea, eram la Vladivostok cu Goşa. Ce doreai?

— Să te văd, spuse Malko. Presupun că eşti ocupată deja în seara asta?

Era doar puţin peste ora opt.

— Da, şi, în plus, Goşa nu doreşte să te mai văd. Înţelegi, nu?

— Da, admise Malko, dar nu voiam să te văd pentru a-ţi face curte. Voiam doar să-ţi pun o întrebare.

— Care?

— De ce mi-ai cerut să trec să te văd de urgenţă, în dimineaţa zilei în care au încercat să mă ucidă, în timp ce ieşeam de la tine? Nu aveai nimic să-mi spui.

— Aveam chef să te văd...

— Minţi, făcu calm Malko. Cineva ţi-a cerut să mă „convoci". Pentru a înlesni treaba omului care a tras după aceea în noi, pe strada ta.

Ezitase înainte de a lansa bomba, dar nu ştia când va mai putea vorbi cu Lena. Aceasta rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse:

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mi-ai făcut destule probleme. Dacă îţi răspundeam, mi-aş fi riscat pielea.

Fără preaviz, închise, nelăsându-l pe Malko să termine, dar dându-i o oarecare satisfacţie: nu se înşelase. Lena Voronţova colaborase la atentatul în care Cyntia Fisher şi Jim Malone îşi găsiseră sfârşitul.

Trebuia să ajungă la originea acestuia.

În ceea ce privea motivaţiile sale, erau mereu aceleaşi în lumea rusă, condusă prin violenţă.

Când nişte oameni periculoşi îţi cer un serviciu, cel mai adesea sfârşeşti prin a ceda.

Doar pentru a rămâne în viaţă.

Dar cine era sponsorul? FSB sau alţii? Nu va cunoaşte probabil niciodată răspunsul.

*

Se făcuse aproape ora unu după-amiaza şi

locotenentul Eldar era în continuare cufundat în analiza înregistrărilor telefonice ale Lenei Voronţova, ca urmare a convorbirii interceptate dintre aceasta şi spionul CIA. Or, conectând apelurile primite cu numerele adunate în calculatorul central al FSB, făcuse o descoperire interesantă.

Unul dintre apelurile primite de Lena Voronţova venea de la un anume Vadim Stoletovo, un fost *silovikı* privatizat, care avea nişte activităţi foarte sulfuroase. Din acest motiv, toate convorbirile lui erau înregistrate.

Locotenentul Eldar redactă deci o fişă prin care cerea serviciului de gestionare a ascultărilor transcriptul acestei conversaţii. După ce făcu aceasta, coborî din clădire pentru a se întâlni cu vechii săi prieteni din MVD, cu care avea întâlnire pentru a dejuna la *Şcit i meci*[36], chiar în faţa sediului FSB din Moscova.

*

Malko coborî dintr-un autobuz care ducea la Kirusko-Franciskaia, în staţia Komosomolskaia, şi ajunse la galeria care domina liniile, de unde se putea pleca în orice direcţie.

De dimineaţă, se antrena în „trasee de siguranţă”, după ce fusese instruit de un vechi agent al ambasadei, care-l învăţase câteva trucuri utilizate de agenţii CIA în perioada Războiului Rece, pentru a se debarasa de filajul KGB. Metroul rus era perfect pentru acest gen de exerciţiu, cu liniile sale pe diferite niveluri, cu staţiile sale enorme şi liniile care

36 Scut şi spadă.

coborau adânc sub oraş. Era cel mai adânc metrou din lume, construit în mod voit pentru a servi drept adăpost autorităţilor.

Intră brusc într-un culoar strâmt care dădea spre linia nr. 1. Un vagon intra în staţie, cu direcţia Podbelskovo. Sări înăuntru, se întoarse şi privi culoarul pe care venise.

Nimeni nu se arătă până ce vagonul se puse în mişcare. Se relaxă, mulţumit. Scăpase deja de „baby-sitters", fără să vrea, şi prin urmare şi de eventualii urmăritori ai FSB.

Acest exerciţiu avea un avantaj dublu. Pe de o parte, se antrena pentru viitoarele întâlniri „sensibile" şi, pe de alta, dezorienta FSB-ul.

Care, cu siguranţă, se întreba pe cine urma să întâlnească, dacă îşi dădea atât de mult străduinţa. Coborî la staţia Sokolniki şi reporni în sens invers, până la Arbatskaia. Urma să se plimbe puţin prin vechiul Arbat.

De două zile, era într-un punct mort. Anatoli Arkadin nu dăduse niciun semn de viaţă, iar pe Raisa Raşevski nu îndrăznea să o sune pentru a nu o compromite în ochii FSB.

*

Mâncarea devenise infectă la *Şcit i meci,* cândva frecventată de elita KGB. Locotenentul Eldar era furios: 450 de ruble pentru nişte mizerii nu îşi permitea să dea nici dacă ar fi trişat în bonurile sale de cheltuieli.

La vederea dosarului pe care îl găsi pe birou, buna dispoziţie îi reveni. Îl deschise şi începu să-l

citească. În realitate, era vorba doar de două conversaţii telefonice, între Lena Voronţova şi Vadim Stoletovo, omul supravegheat de KGB.

Foarte scurte.

În prima, el îi amintea că se văzuseră când ea era împreună cu Oleg Kazenin şi că făcea apel la ea pentru un mic serviciu. Interesele lui Oleg Kazenin erau ameninţate de cineva pe care ea îl cunoştea, un agent al CIA. Îi cerea ca favoare să îl atragă la ea, în ziua următoare, pentru ca oamenii săi să poată porni o operaţiune de filaj.

Lena Voronţova discutase puţin, apoi se lăsase convinsă.

A doua conversaţie era şi mai scurtă: venea din partea Lenei Voronţova şi nu dura decât câteva secunde. Tânăra anunţa că Malko Linge tocmai ieşea din apartamentul ei.

Nu ar fi fost nimic, dacă acest apel nu ar fi fost urmat de o crimă dublă...

Locotenentul Eldar redactă o notă explicativă, adăugă procesele-verbale ale ascultărilor şi le trimise printr-un curier la etajul şase, la colonelul Kolaski. Doar el putea decide ce urmau să facă cu această informaţie.

*

Malko opri o Lada verde şi se aplecă spre geamul deschis.

— *Dobrîi den. Amerikanski Posolstvo, pajalusta. Novinski bulvar?*[37]

37 Bună ziua. La Ambasada Americană, vă rog. Bulevardul Novinski.

— 300 de ruble, făcu şoferul.

— *Davai.*

Se lăsă să cadă pe scaunul din spate, dărăpănat şi mirosind a varză. Îi ajunsese până în gât această inactivitate şi dacă a doua zi nu va avea noutăţi de la Anatoli Arkadin, va pleca să-l caute, în drum spre ambasadă, se consolă spunându-şi că urmăritorii săi supravegheau cu siguranţă ambasada şi că vor fi convinşi că venea să raporteze urmările unei întâlniri importante.

*

Colonelul Kolaski primi la şase şi jumătate răspunsul la raportul pe care-l făcuse către şeful 2 Bună ziua. La ambasada americană, vă rog. Bulevardul Novinski.

FSB, Alexandr Bortnikov, într-un plic închis cu sigiliul personal al lui Bortnikov. Răspunsul era foarte concis.

„Această problemă trebuie rezolvată. Transmiteţi către Sectorul VII”.

*

Malko se învârtea în cerc precum un leu în cuşcă. Aproape patru zile de inactivitate îi provocau nervi şi ajunsese să se întrebe dacă sugestia lui Tom Polgar – renunţarea – nu era cea mai înţeleaptă soluţie.

Cu o seară înainte, după peregrinările sale obişnuite la metrou, îşi asumase riscul calculat de a depune o carte de vizită a hotelului Ritz Carlton în cutia poştală a lui Anatoli Arkadin. Sperând că

tânărul playboy va înţelege mesajul. Apoi, cinase cu Raisa Raşevski, fără a profita de ea. Moscova îi ieşea pe nas. Îşi mai acordă încă patruzeci şi opt de ore.

*

Lena Voronţova deschise ochii şi îi închise. Cu o seară înainte se culcase foarte târziu, după ce abuzase de cocaină şi de vodcă. La petrecerea unde se aflase, într-un superb apartament de pe „şoseaua miliardarilor”, toţi cei care erau acolo căutau came cu „adevărat” proaspătă. În ochii lor, ea era deja fără valoare, chiar dacă, oriunde în lume, bărbaţii ar fi căzut în nas după ea.

Oligarhii voiau fete venite din provincie, de o frumuseţe sublimă, care nu se culcaseră cu nimeni la Moscova.

În ochii lor, ea era deja o femeie bătrână. La treizeci şi doi de ani.

Cu siguranţă, ea îl recuperase pe Goşa Sukhumi şi avantajul material părea sigur, dar el o trata rău, pentru a se răzbuna pe infidelitatea sa. Îşi deschise mobilul şi ascultă mesajele. Doar prietene. Plus unul de la Goşa care-i dădea întâlnire la Café Puşkin pentru dejun.

Auzi poarta de la intrare: era *domaraboţkaia* ei, care venea să prepare micul dejun şi să-i înmâneze corespondenţa. Ea puse pe pat cele câteva scrisori pe care Lena le citi distrată; cu excepţia celei din urmă. Aceasta venea de la Novosibirsk. Nu recunoscu scrisul, dar avea acolo încă destule prietene care nu avuseseră şansa ei. Cu unghia, rupse marginea şi deschise scrisoarea.

Nu găsi decât o foaie de hârtie albastră!

Intrigată, Lena o răsuci, lăsând să-i cadă o pulbere albă pe mână. O adulmecă: nu avea niciun miros. În final, închise scrisoarea, o aruncă la gunoi şi începu să mănânce cârnaţii şi să-şi bea ceaiul.

O oră mai târziu intră sub duş. Nu era acolo nici de un minut când o apucă o criză de tuse foarte violentă. Cum nu mai avusese niciodată. Tuşea abia calmată, avu un vertij atât de puternic, că trebui să se ţină de pereţi ca să nu cadă.

După ce ieşi din cabină, ameţi violent şi vomită cârnaţii pe pardoseală.

Se întinse spunându-şi că probabil băuse o vodcă proastă cu o seară înainte. Uneori, la aceste serate, se găsea *samisgot*[38] în sticle de vodcă de firmă. Personalul o consuma pe cea bună.

O oră mai târziu, starea ei nu se ameliorase. Avea o migrenă atroce şi crampe la stomac. Neliniştită, tastă numărul medicului ei, Piotr Golovin, care era, de asemenea, unul dintre foştii amanţi din vremea în care fusese săracă.

Miracol: era acolo. Al doilea miracol: îi promise să vină foarte repede. Ea nu-l plătea niciodată, lăsându-l uneori să se culce cu ea.

Apoi închise ochii, după ce luă paracetamol, şi încercă să uite durerea care părea că se propaga în tot corpul. Era scăldată în sudoare.

*

Malko cunoştea pe de rost itinerarul de la Ritz Carlton la ambasada americană. Vinerea asta,

38 Vodca falsificată.

decise să facă o pauză cu plimbările la metrou şi să aibă o întâlnire de criză cu Tom Polgar. Şeful filialei CIA începuse şi el să se îngrijoreze.

*

Piotr Golovin sosi către unsprezece patruzeci şi cinci. Un bărbat corpolent cu barba gri, frumos tăiată, şi cu părul rar. *Domaraboţkaia* îl conduse direct în camera ei. Văzând faţa cianotică a Lenei Voronţova înţelese îndată că era treabă serioasă.

După ce îi luă pulsul, tensiunea arterială şi temperatura, fu sigur de un lucru: Lena suferea de o otrăvire a cărei cauză nu o cunoştea. Arzând – avea 40° – vorbea greu, dar nimic din ce îi spuse lui Piotr Golovin nu îi era acestuia de ajutor.

— Trebuie să fii spitalizată, o sfătui el. Cât mai repede.

— Nu, nu, nu vreau. Sună-l pe prietenul meu, Goşa Sukhumi.

Încercă să formeze numărul, dar nu reuşi, aşa că trebui să o facă medicul. Goşa Sukhumi era în drum spre Café Puşkin. Din fericire, nu era prea departe.

— Sosesc, spuse el.

*

Malko era cu Tom Polgar şi *adjunctul* acestuia de aproape o oră şi se învârteau în cerc. Leonid Kaminski părea a fi plecat pe altă planetă, în ciuda pândelor menţinute peste tot unde s-ar fi putut ascunde.

Anatoli Arkadin continua să facă pe mortul.

— Vreţi să mergem să petrecem weekendul la Sankt Petersburg? propuse şeful filialei CIA.

Malko avea chef să meargă la Sankt Petersburg ca să se spânzure. Tocmai când voia să-i răspundă, sună mobilul său. Recunoscu, cu mirare, vocea lui Goşa Sukhumi. Încordată, temătoare.

— Unde eşti? întrebă el.

— La ambasada americană. De ce?

— Aveţi medici buni acolo?

— Da, aşa cred. De ce?

— Lena nu este deloc bine. Poţi să vii?

— Imediat?

— Da. Şi dacă poţi aduce o ambulanţă, ar fi şi mai bine.

După ce închise, Malko îi redă rezumatul conversaţiei lui Tom Polgar.

— Este pentru Lena Voronţova. Se pare că îi este foarte rău.

— E rusoaică, îmi este foarte dificil să o primesc într-o locaţie diplomatică, făcu şeful filialei. Mergeţi să o vedeţi. Ar putea fi o altă manevră.

*

— A fost otrăvită!

Goşa Sukhumi era livid. Îi arătă lui Malko un plic închis într-o cutie de plastic transparent şi preciză:

— A primit această scrisoare dimineaţă şi a deschis-o. Avea în interior o pulbere albă... Este un truc clasic. Au mai făcut asta de zeci de ori.

Malko privi plicul; Technical Division de la CIA ar fi avut cu siguranţă o părere.

— Pulsul ei este la 140, are 41° febră şi un ritm

cardiac complet aiurea. Este plină de toxine. Dacă nu facem nimic, va muri.

Lena părea inconştientă, cu tenul cianotic, pielea acoperită de transpiraţie. Medicul chemat plecase, în faţa refuzului ei de a fi dusă la un spital.

Malko nu ezită şi luă Blackberry-ul său criptat. Tom Polgar răspunse imediat şi nu îi lăsă timp să deschidă gura:

— Nu este niciun truc, făcu el. E mult mai grav. A fost otrăvită. Am recuperat un plic pe care l-a primit de dimineaţă. Trebuie să ne ocupăm de asta. Are legătură cu afacerea noastră.

— Foarte bine, făcu şeful filialei. Voi anunţa American Medical Center să trimită o ambulanţă. Daţi-mi adresa.

Lângă Malko, Goşa Sukhumi fuma nervos, vizibil bulversat. Îi aruncă lui Malko o privire întunecată.

— Toate astea, din cauza ta!

Malko o privi pe Lena Voronţova. Îşi spuse că era în parte adevărat. Ultima lor conversaţie trebuie să fi fost interceptată. Şi Organele reacţionaseră. Pentru ca Lena să nu fie vreodată tentată să vorbească.

Cine avea să fie următoarea victimă?

Capitolul XIII

Lena Voronţova deschise ochii şi murmură:

— Mi-e sete.

Malko se duse să caute o sticlă de Borjoni în bucătărie. Când se întoarse, Goşa Sukhumi deschisese uşa celor doi infirmieri, însoţiţi de un medic. Toţi americani.

O aşezară pe Lena pe o targă şi porniră pe scări, ascensorul fiind prea mic... O ambulanţă era parcată în faţa uşii. În momentul în care infirmierii se pregăteau să urce targa în vehicul, o altă ambulanţă apăru, cu sirena pornită, şi opri la rândul ei în faţa imobilului. Avea pe laterale numele spitalului Sklifasorski.

Trei infirmieri coborâră şi, văzând-o pe Lena Voronţova pe o targă, se precipitară spre ea. Unul dintre ei îl apostrofă pe medicul ambasadei:

— Pe *gospoja* Lena Voronţova o luaţi?

— Da.

— Tocmai veneam după ea.

Lena Voronţova era deja în ambulanţa de la American Medical Center.

— O luăm noi, răspunse ferm medicul american. Ea ne-a solicitat. Îmi pare rău că aţi venit degeaba...

— Nici vorbă, protestă infirmierul spitalului Sklifasorski: noi trebuie să o luăm. Ea ne-a chemat.

Malko se întoarse spre Goşa Sukhumi.

— Tu ai chemat ambulanţa?

— Nu.

— Nici *domaraboţkaia?*

— Nu, abia dacă vorbeşte ruseşte.

Unul dintre infirmierii ruşi încerca deja să deschidă uşa din spatele ambulanţei unde se afla tânăra.

Malko îl împinse ferm şi îi zise medicului ambasadei americane.

— Mergeţi! Vin după voi.

Ambulanţa demară imediat, iar el înfruntă privirea furioasă a infirmierului rus, care părea gata să-i sară la gât.

— Cine v-a chemat? întrebă el.

— Bolnava.

— Nu, o vom îngriji noi. Mă puteţi urma, dacă doriţi. O luăm pe *Prospekt* Mira.

Se urcase deja în BMW-ul parcat pe trotuar, îl văzu pe infirmier urcând în vehicul şi dând cu spatele. Goşa Sukhumi se urcase în Mercedesul lui şi urmărea ambulanţa de la American Medical Center.

*

Colonelul Kolaski era satisfăcut. Tocmai întocmea un raport mulţumitor referitor la operaţiunea în derulare. Situaţia era de acum sub control. Puse raportul într-un plic pe care îl sigilă, lipind pe spate o bandă de hârtie pe care îşi puse semnătura, apoi scrise pe faţă numele destinatarului.

Gosp. Rem Stalevici Tolkacev.

Apoi, sună să cheme plantonul care apăru atât de rapid, de parcă ar fi fost lipit de perete.

— Să duci acest plic imediat, ordonă colonelul Kolaski.

Nu era nevoie să precizeze adresa. Toată lumea ştia unde se afla biroul lui Rem Stalevici Tolkacev. Şi, cum Kremlinul nu se afla decât la câteva sute de metri, mesajul va ajunge foarte repede.

*

Lena Voronţova îşi revenise, graţie perfuziei şi injecţiilor cardio-tonice, dar nu mai era decât o umbră. Cu tenul pământiu, obrajii supţi, pielea acoperită de transpiraţie mirositoare, continua să aibă febră mare, însoţită de vărsături frecvente.

Malko ieşi din camera de la etajul trei al American Medical Center şi se duse în biroul medicului care avea grijă de tânără. Acest spital privat, cu tarife prohibite, dispunea de un scanner, un aparat cu rezonanţă magnetică şi o baterie sofisticată de instrumente de măsură.

Medicul ridică privirea, cu un aer neliniştit, când Malko intră în biroul lui.

— Aţi putut stabili un diagnostic? întrebă acesta din urmă.

Medicul scutură din cap.

— Nu încă. Este un caz ciudat. Anumite simptome trimit la o hepatită acută, dar altele nu se potrivesc.

— Nu aţi găsit urme de otrăvire?

— Nu. Nu am putut identifica nicio substanţă specifică, dar scanările pe care le-am făcut dau rezultate uimitoare. Aş zice că ficatul, creierul, rinichii au fost atinşi de o degenerescenţă accelerată. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Cred că a fost otrăvită, făcu Malko.

— Cu ce?

— Nu ştiu. A primit o scrisoare ciudată care conţinea o pudră albă, cu o oră înainte de a prezenta simptome îngrijorătoare. Este o metodă clasică în această ţară.

Scrisoarea recuperată de acasă de la Lena Voronţova era deja în biroul lui Tom Polgar, adusă de „baby-sitters”.

— O metodă de ce? întrebă medicul care nu se afla la Moscova demult timp.

— De asasinare, zise Malko. Este un punct pe care aş vrea să-l verific. Poate vorbi în acest moment?

— Da, cred că da, dacă îi punem o mască de

oxigen timp de câteva minute, pentru a-i iriga creierul. Dar nu o obosiţi prea tare. Voi da ordine.

Malko aşteptă pe culoar ca infirmierul să pornească aparatul pentru a intra în cameră. Tocmai i se scosese masca din cauciuc şi Lena Voronţova avea ochii deschişi. Întoarse capul spre Malko, care se apropie de patul ei, cu un zâmbet liniştitor.

— Ai fost intoxicată, zise el, dar aici vei fi îngrijită ca în Statele Unite.

— Mulţumesc, zise ea, mă simt foarte rău. Nu înţeleg.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, continuă Malko. Când te-ai simţit rău, ai sunat vreun medic?

— Da, bineînţeles, pe prietenul meu, Piotr Golovin.

— Atât? Nu ai luat legătura cu vreun spital?

Un zâmbet slab luminã faţa Lenei.

— Un spital! Nici gând.

— Bine, conchise Malko. Voi reveni să te văd pe parcursul zilei. Goşa se va întoarce foarte repede.

Când închise uşa camerei, era lămurit. Lena Voronţova fusese otrăvită, cu ceva aflat în plicul primit în timpul dimineţii.

Deoarece ştia ceva ce i-ar fi putut comunica lui Malko. Ambulanţa de la spitalul Sklifasorski fusese, desigur, trimisă la ordinele „Organelor”, pentru a termina treaba. Într-un spital rusesc, ar fi fost declarată moartă de o boală „normală”, fără posibilitatea unei verificări. Ca toate victimele precedente ale FSB sau ale KGB, lovite de boli pe care nu le mai avuseseră înainte.

Cursa mortală continua.

*

Bulversat de ceea ce i se întâmplase Lenei Voronţova, Malko hotărî să contraatace. Plicul primit de tânără tocmai era analizat de T.D. De acum, presiunea rusească se intensifica. În acest timp, Tom Polgar şi Malko hotărâră să ţină o şedinţă de criză în „yellow submarine”.

O încăpere suspendată în vid, protejată de o reţea de dispozitive electronice, care fusese concepută să reziste „penetrărilor” KGB, la sfârşitul Războiului Rece. Acolo, se putea vorbi fără a risca nici cea mai mică interceptare.

Nu se mai folosiseră de ea de atunci.

Abia după ce se instalară în confortul rudimentar al acestei celule de securitate, Malko îşi expuse ideea de fond.

— Voi încerca să îi atrag pe ruşi pe o pistă falsă, propuse el. În speranţa că voi face să mai scadă presiunea pe pista Oleg Kazenin.

— Pentru moment, ne aflăm într-un punct mort, remarcă Tom Polgar.

— Aşa este, dar nu voi renunţa la Anatoli Arkadin.

— După ceea ce i s-a întâmplat Lenei Voronţova, îi înţeleg reticenţa, remarcă şeful filialei CIA. Nu ar trebui să i se întâmple acelaşi lucru. Aveţi o mare responsabilitate morală.

Malko ar fi vrut să răspundă că mereu erau aceiaşi oameni care îşi rupeau spatele... Birocraţii, ei se ocupau de număratul punctelor.

— Ştiu, se mulţumi să-i spună, voi face tot ceea ce îmi stă în putinţă pentru a-l proteja.

Oleg Kazenin este singura noastră pistă. Inutil să mai alergăm după Leonid Kaminski. FSB îl

protejează şi nu vom ajunge la el.

— Oleg Kazenin este şi el protejat…

— Desigur, dar ceea ce mă interesează pe mine este să-i „penetrez” structurile financiare şi să-l blochez – dacă se poate – în acest mod.

— Mi se pare cam tras de păr, zise, cu buzele strânse, Tom Polgar.

Malko zâmbi:

— Amintiţi-vă că FBI l-a prins pe Al Capone prin mijloace financiare.

— OK. Care este planul dumneavoastră de diversiune?

Malko i-l explică şi apoi ieşiră din „yellow submarine” pentru a ajunge în biroul şefului filialei.

Escortat de „baby-sitters”, Malko porni spre Tverskaia şi se opri în faţa magazinului Eliseiev. De această dată, nu se temea că ar putea fi urmărit.

Din contră.

*

Malko şerpui printre mormanele de zăpadă, urmând poteca murdară care ducea la poarta nr. 13 a stadionului Dinamo, strângând la piept o sticlă de coniac Delamain cumpărată cu preţul aurului de la magazinul Eliseiev.

Când îl sunase pentru a-i solicita o întâlnire de urgenţă, generalul Şevarşin acceptase să îl primească imediat.

Aceeaşi secretară ursuză îl întâmpină pe Malko şi îl instală într-o sală de aşteptare minusculă, cu lumină gălbuie. Aşteptă, privind fotografiile foarte frumoase cu Suhoi 30 agăţate pe perete.

Chiar generalul Şevarşin veni să-l întâmpine, înveşmântat într-un pulover gros, de culoare gri, care îi îngreuna şi mai mult silueta. Abia se aşezară, că Igor Prelin, adjunctul generalului, veni în birou. Neştiind scopul vizitei lui Malko, fostul şef al Primului Directorat relua procedura standard.

Malko puse pe birou sticla de coniac Delamain.

— Aceasta ca să vă mulţumesc pentru excelentele dumneavoastră sfaturi, afirmă el.

Generalul desfăcu ambalajul şi admiră sticla ca şi cum ar fi fost fotografia lui Felix Dzerjinski. Când întâlni privirea lui Malko, se citea o emoţie sinceră în ochii lui.

— Este minunat! făcu el, nu mă voi atinge de ea decât la marile ocazii! *Ceai?*

— *Ceai!*

Rusul aşează atent sticla de coniac şi întrebă:

— Aţi dat de Leonid Kaminski?

— Nu, am încercat la numărul lui, dar nu răspunde deloc. Poate că e plecat.

— E posibil, făcu generalul impasibil, dar se va întoarce.

— Asta are mai puţină importanţă acum, îl linişti Malko, fiindcă am avansat cu ancheta.

— Ah, da?

— Da, examinând dosarul, m-am gândit la o altă persoană susceptibilă de implicare în traficul cu S-300.

Aplecat în faţă, generalul rosti doar un cuvânt:

— Cine?

— Numele de Evgheni Amaniev vă este cunoscut?

Generalul nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a răspunde.

— Fostul director de la Rosoboronexport?

— Da. De fapt, a condus această firmă din 1998 până în 2004, şi dumneavoastră ştiţi că a fost demis în 2004 pentru că deturnase optsprezece milioane de dolari dintr-un contract de o sută şaptesprezece milioane de dolari referitor la avioane de vânătoare Mig 29 livrate în Peru. De atunci, este fugar.

Un înger trecu. Generalul Şevarşin, cu ochii aproape închişi, părea că adormise.

— Sunteţi foarte bine informat, zise el în cele din urmă. Îmi amintesc de această afacere. Ce legătură căutaţi?

— Aş vrea să dau de Evgheni Amaniev, zise Malko. Aţi putea să mă ajutaţi?

— Este un caz dificil, răspunse generalul Şevarşin. Dacă, într-adevăr, serviciile noastre nu l-au găsit, nu văd cum aş putea-o face eu.

Malko schiţă un zâmbet.

— Poate că anumite persoane nu au interesul ca el să iasă la suprafaţă. Mai aveţi, desigur, destule relaţii.

— Este dificil, repetă generalul. Ar impune cheltuieli importante…

— Am discutat cu Tom Polgar, îl asigură Malko, şi, dacă acceptaţi să ne ajutaţi, suntem dispuşi să vă transferăm un „comision” de trei mii de dolari pe zi. Începând de astăzi.

Generalul Şevarşin era, probabil, un bun jucător de poker. Nici nu clipi, dar, după o scurtă tăcere, zise:

— O să încerc.

Malko scoase un plic din servietă şi îl puse pe birou.

— Iată banii pentru prima săptămână. Imediat ce veţi obţine o informaţie, sunaţi-mă.

De această dată, chiar fostul şef al Primului Directorat îl însoţi până la scările exterioare.

Când urcă înapoi în BMW, Malko era chiar satisfăcut. Plata cash nu putea decât să-l convingă pe generalul Şevarşin cu privire la dorinţa reală a CIA de a-l găsi pe Evgheni Amaniev. Deci, informaţia va ajunge până la FSB... Care ar înţelege de ce Malko se străduise atât de mult să scape de urmăritori. Malko ar putea astfel explora pista Kazenin, fără prea mare presiune.

*

Anatoli Arkadin avea întâlnire cu Iuri Petrov în birourile lui Oleg Kazenin, pe Novâi Arbat. Nu voia să-l contacteze pe Malko Linge dacă nu avea o informaţie concretă pe care să i-o furnizeze.

În cele din urmă, lăcomia fusese mai puternică decât prudenţa. Cumpărarea apartamentului putea fi debutul îmbogăţirii lui.

Îl sunase pe consilierul financiar al lui Oleg Kazenin şi, de această dată, Iuri Petrov îl sunase înapoi, fixând o întâlnire.

Aşteptându-l, răsfoia o revistă în engleză în holul de la intrare, sub privirea admirativă a recepţionerei, care, după cum arăta, ar fi putut fi un star la Hollywood. Oleg Kazenin nu accepta decât femei frumoase în anturajul său. Chiar dacă nu ajungea să se culce cu toate, voia să le *dorească* pe femeile care îl înconjurau.

Olga, recepţionera, îl învălui cu privirea pe Anatoli

Arkadin şi anunţă cu o voce de stewardesă.

— *Gospodin* Petrov vă aşteaptă în biroul nr. 8. Vreţi să vă conduc?

— Nu, mulţumesc, refuză Anatoli Arkadin.

Era prea încordat pentru a dori să flirteze.

Urmă culoarul şi ciocăni la uşa biroului indicat.

Iuri Petrov era deja aşezat în spatele biroului său, cu acelaşi aer prefăcut, un fel de dihor cu privire pătrunzătoare. Schimbă cu datornicul său o strângere de mână moale şi zise pe un ton scârţâit:

— Deci, ţi-ai amintit de mine…

— Nu uitasem, îl asigură pe un ton prefăcut deranjat, Anatoli Arkadin, dar aveam probleme cu banii. Uite.

Scoase un plic maro din buzunarul interior şi îl puse pe masă. Iuri Petrov îl luă, scoase bancnotele şi începu să le numere în tăcere. Apoi le puse la loc în plic şi îl privi pe cel din faţa lui.

— Sunt toţi! zise el simplu.

Niciun mulţumesc, niciun zâmbet. Nimic, ca un sloi de gheaţă. Anatoli Arkadin se simţea paralizat în faţa acestui mic monstru rece, dar *trebuia* să facă ceva. Îi trebui un efort supraomenesc pentru a-i spune pe un ton relaxat:

— Am întâlnit zilele acestea pe cineva care s-ar putea să vă intereseze.

— Pe mine?

— În fine, pe Oleg.

— Îl cunoaşte?

— Nu. De altfel, vine din Zürich şi se ocupă de un fond de investiţii în Elveţia. Ştie că acţiunile firmelor ruseşti au scăzut mult şi caută să cumpere, dar nu la bursă, ci direct de la proprietari. Atunci, m-am

gândit la dumneavoastră.

Iuri Petrov începu să se „umanizeze”; cuvântul „investiţii” îi suna plăcut în urechi.

— Unde l-ai întâlnit?

— La un breakfast al bancherilor la Ritz Carlton.

Ceea ce era perfect plauzibil: era locul de întâlnire favorit al tuturor finanţiştilor din Moscova.

— Pe cine reprezintă el, exact?

Luat prin surprindere, Anatoli Arkadin răspunse evaziv.

— Un mare fond de investiţii american care are un birou la Zürich.

Iuri Petrov nu trăda nicio emoţie, dar zise pe un ton egal:

— Cere-i numele fondului şi dovada că este acreditat pentru aceste operaţiuni! O scrisoare din partea boardului.

— Dacă sunteţi interesat, îi voi cere, promise Anatoli Arkadin.

— Îl voi întreba pe domnul Kazenin, replică Iuri Petrov. Dar nu îi voi spune până ce nu voi afla cu cine am de-a face... *Dobro,* am treabă. Când afli mai mult, lasă-mi un mesaj; sunt aici pentru câteva zile. Apoi, plec.

— Tot la Viena? întrebă Anatoli Arkadin.

Iuri Petrov îi aruncă o privire ascuţită, plină de neîncredere.

— De unde ştii că merg la Viena?

— Dumneavoastră mi-aţi spus, o dată.

Iuri Petrov se ridică fără să răspundă şi se despărţiră pe culoar. Anatoli Arkadin avea impresia că luase ceaiul cu o cobră, dar avansase totuşi.

*

Tom Polgar avea o figură gravă când Malko intră în biroul lui, întorcându-se de la generalul Şevarşin.

— Tocmai am vorbit cu cei de la American Medical Center, anunţă el. Starea Lenei Voronţova s-a agravat.

— Mă duc acolo, făcu imediat Malko.

*

Medicul pe care Malko îl întâlnise deja nu îl menajă.

— Nu am văzut niciodată un caz asemănător, zise el. O deteriorare atât de rapidă a creierului, a rinichilor, a ficatului. S-ar zice că nişte toxine extrem de puternice sunt pe cale să-i devoreze carnea.

— Ce puteţi face?

— Aici, nu mare lucru. Ar trebui să o supunem unor examene foarte sofisticate pentru care nu sunt echipat. Şi, în plus, nu sunt sigur că poate fi transportată.

— Pronosticul este nefavorabil?

Medicul dădu din cap.

— Da. De altfel, tocmai l-am anunţat pe prietenul ei, Goşa Sukhumi. Vreţi să o vedeţi?

— Da.

Malko simţi cum i se taie respiraţia descoperind tenul tern. Gălbui, al Lenei. Avea ochii închişi, respira încet şi părea inconştientă... Medicul îi arătă lui Malko monitorul care îi urmărea pulsul şi tensiunea. Curba era aproape plată.

— Nu ştiu cât timp va putea rezista aşa, zise el,

dar nu mai mult de câteva zile.

O hrănim prin perfuzii, altfel vomită tot ceea ce înghite, chiar şi apa…

Malko era emoţionat până la lacrimi. Se revedea la Tbilisi cu Lena, când profita de corpul ei minunat. Medicul se retrase şi vru să facă şi el la fel, când deodată remarcă, pusă pe noptieră, geanta Chanel a tinerei. O deschise, văzu o legătură de chei, un portvizit Vuitton burduşit şi un mic carneţel cu coperte galbene. Îl ridică. Pe prima pagină erau scrise două rânduri. Doar cifre. Pulsul îi crescu: primul rând era un număr de maşină. 77 PY 411598. Cel al BMW-ului aparţinând ambasadei americane pe care îl folosea el.

Celălalt era un număr de telefon mobil moscovit: 9265053602. Smulse foaia şi o puse în buzunar. După o ultimă privire spre Lena Voronţova, ieşi din cameră şi se duse în biroul medicului.

— Anunţaţi-mă dacă starea ei se agravează, ceru el.

— V-am spus ce este, răspunse medicul. Nu sunt prea multe speranţe.

— Trebuie mereu să sperăm, răspunse Malko. Fără iluzii.

Ieşind de pe *Prospekt* Mira, se întoarse la Ritz Carlton. Demoralizat.

Maşinal, deschise uşa camerei şi pulsul îi crescu brusc: o carte de vizită era pe mochetă, cea a restaurantului *Salianka.*

Anatoli Arkadin relua legătura.

Capitolul XIV

Malko luă cartea de vizită şi o examină: nu avea nicio însemnare. Stăpânindu-şi impulsul de a-l suna pe Anatoli Arkadin, îşi zise deodată că, din moment ce îi strecurase cartea de vizită pe sub uşă, însemna că venise la hotel. Poate că încă mai era acolo. Ieşi din cameră şi coborî, îndreptându-se spre Business Center, ceea ce îi permitea să verifice holul. Pulsul îi crescu: Anatoli Arkadin era acolo, în mijlocul mai multor afacerişti. Malko îşi continuă drumul până la Business Center, rămase acolo câteva minute, apoi reveni. De această dată, avu impresia că Anatoli Arkadin îl văzuse.

După ce cumpără *Herald Tribune* de la recepţie, urcă.

Nu mai avea decât să se roage.

O oră mai târziu, soneria scurtă îl făcu să tresară. Anatoli Arkadin se strecură în cameră. De această dată, era proaspăt ras şi nu pierdu timpul.

— L-am văzut pe Petrov, anunţă el, i-am dat banii şi am discutat de dumneavoastră. Mi-a cerul numele fondului de investiţii şi o dovadă că sunteţi mandatat să cumpăraţi acţiuni aici.

Malko savura: al său „long shot”[39] părea că funcţionează.

— Voi pregăti toate astea. Le veţi avea în douăzeci şi patru de ore.

— Cum?

— Aveţi o maşină?

— Da.

— Daţi-mi numărul şi marca. De acum înainte, când o parcaţi, lăsaţi-o descuiată. Voi lăsa elementele de care aveţi nevoie într-un plic sub

39 Lovitură cu bătaie lungă.

scaunul pasagerului, când nu veţi fi acolo. Apoi îl veţi contacta pe Iuri Petrov şi, când veţi obţine o întâlnire, îmi veţi lăsa o carte de vizită cum aţi făcut mai devreme. Încercaţi după aceea să mai rămâneţi un timp în hotel şi vom proceda ca astăzi.

Dacă este posibil, în aceeaşi seară, lăsaţi-mi coordonatele întâlnirii cu Petrov în maşină.

Plicul va fi ridicat în timpul nopţii.

Anatoli Arkadin nu părea complet convins.

— Mi-aţi spus că FSB vă urmăreşte, remarcă el. Dacă sunteţi văzut aterizând la Oleg Kazenin, vor reacţiona.

Malko zâmbi.

— Nu mă vor vedea. Nu cred că supraveghează birourile lui Kazenin. Or, eu, la rândul meu, voi scăpa de ei. M-am antrenat în toate aceste zile.

— Şi Petrov?

— Nu cred că este în legătură cu FSB.

— Vă trebuie o identitate falsă. Oleg vă cunoaşte numele.

— Nu este o problemă, afirmă Malko. Bravo. Ce a fost mai greu s-a făcut.

Expresia lui Anatoli Arkadin spunea că nu împărtăşea aceeaşi părere... Se ridică şi se despărţiră cu o strângere de mâini călduroasă. Malko lăsă să treacă cinci minute, apoi ieşi şi el. Direcţia: ambasada americană. Va avea nevoie de Technical Division.

*

Leonid Kaminski ieşi din metrou la staţia Arbatskaia şi urcă pe Novâi Arbat pe jos. Până la

magazinul Louvre. Deşi se ştia sub protecţia FSB, continua să fie prudent. O dată ajuns în magazin, sună de la telefonul mobil la biroul lui Oleg Kazenin. În principiu, era momentul în care se afla acolo. Când îşi dădu prenumele, i se făcu imediat legătura.

— Sunt la Louvre, anunţă Leonid Kaminski. Te aştept.

Cinci minute mai târziu, oligarhul intra în marele magazin pustiu şi se duse spre asociatul său, care admira nişte costume Armâni.

— Ce se întâmplă?

Leonid nu venea niciodată dacă nu avea veşti, bune sau rele…

— O problemă, răspunse sobru Leonid Kaminski.

— *Amerikanski?*

— *Niet.* Maksim Naşistik.

Oleg Kazenin înlemni.

— A murit?

Nu vedea altă problemă posibilă.

— Nu, dar este foarte furios.

Îi prezentă ameninţările inginerului însărcinat cu „refitting”-ul rachetelor S-300. Trecuse pe la uzină chiar de dimineaţă şi Maksim Naşistik revenise cu solicitarea privind stadiul anchetei referitoare la moartea fratelui lui… Leonid nu avusese mare lucru să-i spună, iar Maksim Naşistik îşi reiterase ameninţarea: nicio S-300 nu urca în Transsiberian până ce nu afla.

Oleg Kazenin rămase la început tăcut, apoi întrebă:

— Nu îl putem înlocui?

— Imposibil, el este cel care îi cunoaşte pe toţi inginerii.

Oligarhul îşi zise că era inutil să-l omoare, în acest caz. Se gândi mai întâi la soluţiile simple.

— Trebuie să-i dăm bani, zise el. Mulţi.

Leonid Kaminski scutură din cap.

— Nu, în niciun caz. Trebuie să găsesc o poveste, altfel, este în stare de orice. Îşi adora fratele. E o prostie ceea ce s-a întâmplat.

— Nu este din vina mea, protestă oligarhul. Unii oameni au făcut exces de zel. *Dobro,* găseşte o soluţie!

Detesta veştile proaste şi aproape că fugi din magazin. Leonid îl privi gânditor cum pleca. Nu era uşor de găsit o soluţie cu un tip ca Maksim Naşistik. Acesta nu îşi schimba supărarea pe un pumn de dolari.

Oleg Kazenin, care tocmai se întorcea de la întâlnirea cu Leonid Kaminski, era de o dispoziţie uimitor de proastă când Nataşa, îmbrăcată într-un pulover din caşmir portocaliu mulat şi un pantalon din piele neagră care costase cât o maşină, literalmente mulat pe ea, intră în birou, ducând două enorme pungi cu cumpărături: Dolce Gabbana în stânga, Christian Dior în dreapta.

— Vrei să vezi ce am cumpărat ca să-ţi plac? întrebă ea cu o voce mieroasă.

— Nu, făcu oligarhul, le voi vedea când o să ţi-o trag.

— Atunci, nu prea ai cum să le vezi, zise ea suav.

Oligarhul îi aruncă o privire întunecată.

— Ce vorbeşti acolo?

Nataşa îşi accentuă zâmbetul în faţa furiei care lucea în ochii amantului ei.

— Se împlinesc cinci zile de când n-am făcut sex.

Nu mai poţi? Ia Viagra.

La început, Oleg Kazenin rămase tăcut. Era adevărat. Stresat de problema cu S-300, libidoul lui era în bernă. Iar recenta lui conversaţie cu Leonid Kaminski nu îmbunătăţea lucrurile. Apoi, îl cuprinse furia.

— Vino aici! făcu el sec, ridicându-se.

Nataşa se apropie. Imediat ce fu destul de aproape, Oleg o prinse de sâni, trăgând-o spre el şi înfigându-şi degetele groase în carnea fragedă. Natala urlă de durere.

Începuse deja să-i desfacă cureaua pantalonului de piele. Apoi, trase fermoarul cu atâta brutalitate, încât se blocă şi, cu amândouă mâinile, sfâşie pantalonul.

Nataşa urlă.

— Eşti nebun!

Avea oroare să i se distrugă lucrurile... Ignorând ţipetele ei, Oleg Kazenin rupea pielea, jumulind cusăturile, până ce nu mai rămăsese decât o grămăjoară neagră mică pe mocheta biroului... Slipul de dantelă portocalie, asortat cu puloverul, fu smuls cu aceeaşi furie. De la talie în jos era goală.

— Urcă pe birou! îi ordonă Oleg.

Cum ea nu se mişca, o strânse de sâni atât de tare, încât urlă din nou. Ţipetele ei se auzeau probabil pe tot etajul, dar nu-i păsa. Terifiată, Nataşa se căţără în cele din urmă pe birou.

— Acum, ordonă Oleg, fă numărul meu preferat. Ştii, marele şpagat.

Nataşa îşi trase sufletul şi începu să îndepărteze încet picioarele, lăsându-se uşor, cu bustul vertical, cu faţa spre iubitul ei, până la marginea biroului.

În picioare în faţa ei, Oleg Kazenin apucă un cuţit pentru hârtie cu mâna stângă şi, ţinându-l în pumnul strâns, îl aşează vertical, chiar sub Nataşa, care se lăsa încet spre el. Îngrozită, tânăra se opri din coborâre, cu preţul unui enorm efort muscular.

— Dacă te opreşti, te sugrum, urlă oligarhul.

— Dar o să mă înjunghii! gemu Nataşa.

— Ai fost pătrunsă de alte chestii mai lungi, rânji Oleg Kazenin. Continuă.

Nataşa îşi reluă coborârea şi tresări când simţi vârful cuţitului depărtându-i labiile sexului.

— Continuă, repetă Oleg Kazenin, cu privirea fixată pe lama cromată care pătrundea în vaginul Nataşei. Aceasta se opri din nou din coborâre. Imediat, Oleg îşi puse mâna dreaptă pe umărul ei şi apăsă uşor.

— Deci, *bilat*[40], îţi place noua mea sculă? Vrei să ţi-o bag mai mult?

În acelaşi timp, apăsa uşor pe umerii ei. Cuţitul de tăiat hârtie intră cu câţiva milimetri mai mult.

Timpul păru că se opreşte. Faţa crispată a Nataşei era acoperită de transpiraţie. Chiar şi fără mâna care apăsa pe umărul ei, trecea prin toate chinurile din lume ca să nu coboare mai mult. Dar, dacă se lăsa în jos, vârful cuţitului îi străpungea uterul.

Oleg Kazenin nu îi mai apăsă pe umăr.

Ţinând în continuare cuţitul în mână, se descheie, exhibând un sex congestionat, enorm, o adevărată măciucă. Încet, cu mâna stângă, începu să se masturbeze, fără să scape din ochi cuţitul înfipt în abdomenul Nataşei.

— Dacă rezişti până ejaculez, făcu el, scapi!

40 Târfă.

Nataşa îşi încordă disperată muşchii coapselor. Era îngrozită de ideea de a se lăsa în jos dintr-o mişcare, fără să se mai poată abţine. Şi, deodată, Oleg Kazenin explodă, aruncând un jet de spermă pe birou, cu un grohăit porcesc.

Lăsând cuţitul, care căzu pe jos. Nataşa căzu, crăcănată, mută de teroare. Oleg se şi îmbrăca.

— Dispari, acum! zise el.

Nataşa mai rămase nemişcată câteva secunde, crăcănată pe biroul lui, apoi se răsuci şi picioarele îi atinseră mocheta.

Oleg Kazenin nici măcar nu o privea. Fără niciun cuvânt, îşi luă o fustă dintr-o sacoşă, o îmbrăcă şi ieşi din birou.

Clocotind de furie.

*

— Lena Voronţova a murit acum trei sferturi de oră, anunţă Tom Polgar. Nu şi-a mai revenit din comă.

Malko se aşeză, cu mintea pustie. Lena trecuse doar fugitiv prin viaţa lui, fusese complice la o acţiune prin care se încercase asasinarea sa, dar nu fusese o fată rea.

— TD a găsit ceva în praful alb pe care se pare că l-a inhalat? întrebă el.

— Caută, răspunse şeful staţiei. Este o otravă biologică fulgerătoare. Vor trimite eşantioane la Langley. Nu au mai văzut aşa ceva.

— Ruşii au fost mereu experţi în otrăvuri, remarcă Malko cu tristeţe.

— Îmi pare rău că nu au putut face nimic la

Medical Center, adăugă Tom Polgar.

— Nimeni nu ar fi putut face nimic, răspunse Malko, refulându-şi furia. Avem de-a face cu asasini profesionişti. Fără intervenţia noastră, într-un spital rusesc, decesul Lenei ar fi fost declarat ca urmare a unei hepatite fulgerătoare şi nimeni nu ar fi bănuit nimic.

Tom Polgar oftă.

— Dacă aţi şti cât voiam să reuşiţi! în afară de această nefericită, am pierdut trei cetăţeni americani. Aş vrea să găsesc numele responsabilului. Voi obţine un „executive order" al preşedintelui Obama pentru a da de el, în orice mod. Inclusiv nonconvenţional.

Malko ridică privirea.

— Ei bine, vom face un pas înainte. Îl voi întâlni pe Iuri Petrov.

Îi explică şefului filialei CIA ce aştepta de la el. Tom Polgar nu se impacientă.

— Veţi avea un dosar beton. Actele false nu pun nicio problemă: doar să vă alegeţi noul nume.

În privinţa fondului de investiţii, posedăm o „structură" în Delaware, care are o sucursală la Zürich, printre altele. Berkshire Investments. Este o entitate cunoscută la nivel mondial, foarte viabilă. Vă voi pregăti toate documentele de care aveţi nevoie: un „prospectus" al Berkshire Investments, detalii referitoare la filiala din Elveţia, cu numele responsabililor din consiliul de administraţie.

Veţi avea o scrisoare din partea consiliului, prin care sunteţi acreditat aici. Totul este *„checkable"*[41].

— Cine conduce această firmă?

41 Verificabil.

Tom Polgar zâmbi:

— Un fost director al Agenţiei…

— Abia aştept să mă întâlnesc cu Iuri Petrov, concluzionă Malko. Apoi, va trebui să mă arunc în groapa cu crocodili.

Tulburat de evenimentele tragice ale zilei, Malko realiză deodată că uitase să-i vorbească lui Tom Polgar despre numărul de telefon găsit în carneţelul Lenei Voronţova. Îi explică despre ce era vorba şi îi întinse documentul.

— Ne vom ocupa imediat de el, promise şeful filialei.

În această seară, vă duc să cinăm acasă la ambasador. Ţine neapărat să vă cunoască. Vă va face să mai uitaţi de gânduri.

Capitolul XV

— Iată, anunţă Tom Polgar, imediat ce Malko intră în biroul său. Am identificat proprietarul numărului 926 5053602. Este vorba de un telefon mobil aparţinând unui anume Vadim Stoletovo, care conduce agenţia World Security. Birourile lui se află în imobilul Visocta, pe cheiul Kotelniceskaia.

— Cu ce se ocupă această societate?

— Furnizează gărzi de corp, paznici, asigură securitatea anumitor evenimente.

— Îi cunoaşteţi?

— Nu, dar sunt zeci de astfel de firme la Moscova. Aparţinând unor foşti *siloviki* sau foşti militari. Acum sunt detectivi particulari, se ocupă cu recuperările „dificile”.

— Sunt înarmaţi?

— Depinde de relaţia lor cu autorităţile oficiale. Unii oameni ai lor au permis de portarmă.

Malko îşi reţinu un căscat: seara petrecută acasă la ambasador. Serata se terminase foarte târziu, în vapori de vodcă demni de un dineu rusesc. După aceea, adormise greu, gândindu-se la tenul pământiu al Lenei Voronţova, întinsă pe ceea ce devenise patul ei de moarte.

— Voi încerca să aflu mai multe despre acest Vadim Stoletovo, zise Malko. Să văd dacă are vreo legătură cu Leonid Kaminski ori Oleg Kazenin.

— Cum?

— Întrebând-o pe Raisa Raşevski, poate că îl cunoaşte ea.

*

În timpul prânzului, Scandinavia era plină ochi. Raisa Raşevski şi Malko se aşezaseră într-un colţ, în lungul barului. Rusoaica acceptase imediat invitaţia lui Malko, în urmă cu două ore. Îmbrăcată cuminte, cu un pulover gros alb, jeans – totuşi, extrem de mulaţi – băgaţi în cizme, un machiaj uşor, trecea chiar neobservată.

Era evident că ori se ataşase de Malko, ori nu avea nimic altceva de făcut. De la prima ei „scenă”, nu mai adăugase nimic.

O lăsă să termine o îngheţată – rusoaicele adoră îngheţatele – înainte de a pune întrebarea care îl rodea.

— Când erai cu Oleg, întrebă el, era gelos, te urmărea prin intermediul gărzilor de corp?

Raisa Raşevski zâmbi.

— Nu, nu chiar! Nu avea încredere în ei. Fata care

a fost înaintea mea cădea la învoială cu ei. Oleg a descoperit-o şi i-a făcut o adevărată scenă lui Vadim, ameninţând că nu va mai apela la serviciile sale.

— Cine este Vadim?

— Vadim Stoletovo. Unul din vechii lui prieteni. Are o agenţie de securitate, iar Oleg apelează la el pentru tot felul de chestii.

Malko nu făcu niciun comentariu. Ceea ce tocmai aflase îi confirma bănuielile. Lena Voronţova avusese legături cu unul din oamenii de execuţie ai oligarhului. Prudent, acesta din urmă o făcuse să tacă. Pentru cazul în care s-ar fi decis să-i spună lui Malko ceea ce ştia. Ca de obicei, pentru a lua masa cu diavolul, aveai nevoie de o furculiţă cu un mâner foarte lung. Al Lenei era prea scurt.

Aceasta o costase viaţa.

Sub masă, piciorul Raisei Raşevski, fără să-şi dea seama de importanţa a ceea ce spusese, se înfăşură în jurul lui Malko şi ea îi zise în şoaptă:

— Când vei fi liber, mi-ar plăcea să ne uităm la un film împreună.

Malko zâmbi fără să răspundă. Pentru moment, avea alte griji pe cap.

Până nu îl va întâlni pe Iuri Petrov, nu-i stătea mintea la altceva.

*

Locotenentul Nikolai Eldar era perplex. Rapoartele de filaj asupra agentului CIA Malko Linge nu mai prezentau nimic interesant. După o perioadă în care, trei zile la rând, scăpase de agenţii FSB însărcinaţi

să-l urmărească, prin ruperi de filaj profesionale, era o liniște deplină.

Avusese o întâlnire cu Goşa Sukhumi, la domiciliul Lenei Voronţova, la solicitarea lui Goşa Sukhumi, şi, de atunci, „subiectul” mergea de la hotelul său la ambasada americană. Ca şi cum ar fi fost în vacanţă.

Ultima lui întâlnire fusese un dejun cu o anume Raisa Raşevski, curtezană de lux care nu avusese niciodată de-a face cu FSB.

Recrutarea Galinei Arkadina nu dusese la nimic. Malko Linge nu mai avusese nicio întâlnire cu ea. Nici cu soţul ei.

Era limpede că acest agent al CIA reuşise să aibă întâlniri pe sub nasul FSB şi responsabilul pentru acest eşec era numai locotenentul Eldar.

Îşi termină raportul de etapă destinat colonelului Kolaski, în care recunoştea că o parte din activităţile acestui spion CIA nu au putut fi stabilite.

Nu era un punct bun pentru el.

*

Tom Polgar întinse pe birou o serie de documente. Unele sosiseră de la Zürich, prin curier special. O „broşură” oficială pe hârtie glasată, în care se explica detaliat ce reprezenta fondul de investiţii Berkshire Investments, în care erau trecute numele administratorilor şi unde se menţiona că această organizaţie financiară era o filială a unuia dintre cele mai bogate fonduri americane din lume, Carlyle Investments. O scrisoare cu antet certifica faptul că Domnul Dieter Ponickau, austriac, era mandatat să

deruleze operaţiuni de investiţii în Rusia, răscumpărând acţiuni ale unor afaceri aflate în dificultate.

La finalul acestei scrisori se aflau numele a doi şefi din Zürich care puteau, în caz de nevoie, să confirme calitatea lui Malko Linge.

Acesta ridică privirea.

— De ce Dieter Ponickau?

— Este unul din colaboratorii Berkshire Investments. Acum se află în Statele Unite. Iată un paşaport pe numele său, cărţile de vizită, cărţile de credit, toate documentele referitoare la „legenda" dumneavoastră, inclusiv adresa din Viena.

Bineînţeles, totul este *checkable.*

Au adăugat un mic raport privind cumpărările de acţiuni ruseşti. Ca să nu păreţi un amator.

— Perfect, aprobă Malko, punând în servietă acest îndreptar.

— Ştiţi când îl veţi întâlni pe Iuri Petrov?

— Nu încă. Puteţi aranja să se depună fotocopii de pe aceste documente în maşina lui Arkadin care se află parcată în faţa adresei lui? Apoi, mă va contacta el.

— S-a aranjat, îl asigură şeful filialei.

— Apropo, continuă Malko, am găsit dovada că Lena Voronţova a fost asasinată din ordinul clanului Kazenin.

Tom Polgar îl ascultă în tăcere şi scutură din cap.

— Este mai rău decât mafia. Aceşti ţipi omoară la fel cum respiră. Pentru a evita cel mai mic risc...

— Ce s-a întâmplat cu trupul Lenei? întrebă Malko.

— Se află la morga de la American Medical Center. Nimeni nu i-a reclamat cadavrul.

— Găsiţi-i un mormânt decent, ceru Malko. Un cimitir unde să se odihnească în pace. Dacă, într-o zi, vor apărea membri ai familiei ei, să poată să se închine în faţa mormântului. Este o victimă colaterală a operaţiunii noastre. Merită acest gest.

— Se va aranja, promise şeful filialei CIA. Mă ocup chiar eu.

*

Fără să-şi explice, Malko dormise neîntors. Când deschise ochii, era ora zece şi jumătate.

Un somn fără vise, profund ca moartea. Mergând spre baie, zări cartea de vizită băgată pe sub uşă. Doar câteva cuvinte:

„În seara aceasta, iau cina la GQ, pe la zece. Ne putem vedea la subsol, la toalete. Voi fi în sala din spate. Voi avea o întâlnire.”

Malko privi îndelung bucata de carton. Sistemul funcţionase. Era în ultima linie dreaptă, încă o zi de pocnit din degete.

Se pregătea să coboare la micul dejun, când telefonul fix din cameră sună. O voce de rusoaică îi ceru să aştepte câteva secunde, apoi anunţă:

— Vă fac legătura cu generalul Şevarşin.

— *Gospodin* Linge, zise generalul. Mai întâi, voiam să vă mulţumesc pentru coniac. Este pur şi simplu minunat.

— Este o plăcere să vă fac o plăcere, îl asigură Malko.

— Treceţi pe la ora două, să bem puţin coniac.

— Încântat.

Nu mai avea decât să treacă pe la ambasadă şi

apoi să o întrebe pe Raisa Raşevski dacă voia să ia masa la GQ. Dacă mergea singur, risca să-i alerteze pe cei de la FSB.

Ca prin minune, nu avu nevoie decât de o jumătate de oră pentru a ajunge la ambasadă. Tom Polgar urma să plece la un dineu.

— Înhumarea Lenei Voronţova va avea loc mâine, zise el, la ora zece, la cimitirul din Novodevici.

— Vreau flori, zise Malko. Multe flori. Dacă pot, voi merge.

*

Generalul Şevarşin radia. Îl primise pe Malko singur în birou. Era deci în misiune „oficială”. De altfel, nu pierdu timpul.

— Am dat de Evgheni Amaniev, îl informă el.

— Unde este?

— La Minsk, în Belarus. Eu nu ştiam, dar autorităţile noastre ştiau. Degeaba, cei de la Minsk refuză să-l extrădeze. Ştiţi, relaţiile cu ei nu sunt foarte bune.

Era exact.

Generalul se aplecă peste birou.

— Încă mai am prieteni acolo, zise el în şoaptă. Mai ales unul, care mi-a fost subordonat. Am rămas în foarte bune relaţii. L-am anunţat, dacă vreţi să mergeţi acolo vă va ajuta să intraţi în contact cu Evgheni Amaniev.

— Credeţi că ar putea fi amestecat în această afacere cu S-300?

Fostul şef al Primului Directorat îşi încreţi ochii maliţioşi şi zise:

— Sunt mai multe S-300 în Belarus decât în Rusia! Şi ştiţi că Belarus a fost amestecată în numeroase afaceri de exporturi clandestine de material militar. Evgheni Amaniev are nevoie de bani şi nu are prea multe scrupule…

Dacă este ceva adevărat în această poveste cu S-300, soluţia se află acolo. Credeţi că vă veţi duce?

— Evident! afirmă Malko fără ezitare. Dar am nevoie de persoane de contact.

Fără niciun cuvânt, generalul Şevarşin îi întinse o carte de vizită pe care erau scrise un nume şi mai multe numere de telefon: Pavel Burdanov, *uliţa* Gikalo nr. 3, Minsk.

Urma o înşiruire de numere începând toate cu prefixul 375, cel din Belarus.

— Aşteptaţi să ajungeţi acolo pentru a-l suna, îl sfătui generalul Şevarşin. Este mai prudent. La telefon spuneţi-i că veniţi să închiriaţi autobuze. Ştie ce înseamnă asta.

Izbucni într-un râs plin de viaţă. Nu numai că primise 50.000 de dolari, dar îl şi ducea de nas pe Malko… Acesta se ridică.

— Vă mulţumesc, generale. Vă voi ţine la curent.

Generalul se ridică la rândul lui şi remarcă:

— Apropo, ştiu de ce nu aţi putut da de Leonid Kaminski: este plecat la Irkutsk să-şi viziteze familia. Dar nu am numărul de telefon de acolo.

— Nu e nicio problemă, îl linişti Malko, îmi voi orienta investigaţiile spre Belarus.

— Foarte posibil să găsiţi acolo soluţia problemei dumneavoastră, îl asigură fostul şef al Primului Directorat.

*

Ca întotdeauna, GQ era plin ochi! Multe femei, unele mai frumoase ca altele, majoritatea de 1,80 m înălţime, bărbaţi prost îmbrăcaţi, zgomotoşi şi vulgari, o sonorizare care îţi făcea timpanele să explodeze şi baletul ospătăriţelor în fuste scurte. Raisa Raşevski purta o rochie foarte romantică, încheiată până la gât, dar extrem de mulată până la talie, după care se evaza ca o corolă.

Malko venise intenţionat mai devreme, pe la ora nouă, şi comandase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose, uimind-o pe Raisa, obişnuită mai degrabă cu vodca. La al treilea pahar, se aplecă peste masă şi zise, privindu-l pe Malko în ochi:

— Îmi place mult această rochie! Aş vrea să o păstrez pe mine mai târziu, când vom face dragoste.

— Este o idee bună, încuviinţă el.

— Nu mi-am pus sutien, preciză Raisa, aşa că vei putea să te joci cu sânii mei.

Ale căror sfârcuri lungi păreau gata să treacă prin mătasea neagră.

Tocmai dansau pe micul ring din faţa pianului, Raisa cu bazinul lipit de al lui, când îl văzu sosind pe Anatoli Arkadin, foarte elegant, împreună cu soţia sa, îmbrăcată în rochie lungă, crăpată până sus pe coapsă, şi însoţit de ceea ce semăna a bandă de tăietori de lemne. Se instalară toţi la o masă rotundă din fundul sălii.

Privirile lor se întâlniseră pentru o fracţiune de secundă, iar Malko, când se întoarse la masă, era senin.

Era atât de multă lume, încât aproape că nu îl

văzuse, o oră mai târziu, pe Anatoli Arkadin îndreptându-se spre subsol, unde se aflau toaletele şi garderoba. Aşteptă două minute până să se ridice la rândul lui.

Jos, între femeile care făceau coadă în faţa toaletelor pentru a meargă să-şi ia doza de cocaină şi bărbaţii care îşi lăsau mantourile la vestiar, era la fel de multă lume ca şi sus.

Anatoli Arkadin tocmai îşi lustruia pantofii la maşina automată. Malko se apropie şi îşi puse piciorul stâng sub cealaltă perie. Fără să întoarcă privirea, tânărul playboy zise în şoaptă.

— Avem întâlnire mâine, la ora trei, la nr. 46 pe Novîi Arbat, etajul cinci, în birourile de la Kurganmashzavod, cu Iuri Petrov.

Capitolul XVI

Malko ar fi strigat de bucurie.

— Îmi puteţi spune mai mult?

— Da, mi-a cerut să nu vorbesc, să nu-l contrazic. Vă va propune fondul „Katiuşka”, cotat la bursa din Moscova, care a pierdut 82 din valoare.

— Nu este singurul! remarcă Malko.

— Este adevărat, dar în cazul lui, este pe deplin justificat. Acest fond consta în cumpărarea de păduri, apoi construirea de uzine de celuloză care lipsesc mult în Rusia, cumpărând maşini de la finlandezi sau germani. Pe hârtie, este foarte seducător. Dar este o şmecherie. Sunt câteva mii de hectare de pădure, dar niciun drum pentru a le transporta.

Ar costa sume fabuloase să se construiască

şosele. Puţini oameni ştiu despre acest fond, pentru că aceste păduri sunt în fundul Siberiei şi nimeni nu le va verifica în teren.

— Mulţumesc, zise Malko. Voi face să pară că muşc momeala.

Anatoli Arkadin îşi băgă şi celălalt pantof sub perie şi întrebă, vizibil neliniştit:

— Sunteţi sigur că nu veţi fi urmărit? Ar fi o catastrofă.

— Dacă am cea mai mică îndoială, îl asigură Malko, voi anula întâlnirea.

— Atunci, pe mâine la ora trei.

Când Malko urcă ceva mai târziu, Raisa Raşevski terminase şampania Taittinger şi nu avea decât o idee: să îl atragă pe Malko în cuibul ’ ei roşu…

Cu mintea limpede, se aplecă la urechea ei:

— În seara aceasta, nu ne uităm la film: o să te violez.

Douăzeci de minute mai târziu, îşi îndeplinea promisiunea. Nici nu ajunseră în cameră. Chiar de la intrare, Malko o lipi pe Raisa de perete şi începu să îi maseze somptuosul bust, prin rochie, smulgându-i gemete de fericire. Apoi, îi ridică corola rochiei pentru a ajunge la abdomenul ei şi a-i smulge chiloţii.

Vestea bună pe care o primise îi eliberase libidoul. Întorcând-o pe Raisa cu faţa la perete, o apăsă pe spate ca să se cambreze şi mai mult şi se înfipse în ea atât de violent, încât aproape o ridică de jos.

Surprinsă de această penetrare brutală, Raisa mieună ca o pisică în călduri. Cu mâinile prinse de şoldurile ei, Malko se mişcă cât putu să reziste apoi, cu o ultimă penetrare, se goli în ea.

Când se retrase, rochia îi căzu, iar Raisa se întoarse, îmbujorată. În afară de ghemul mic de dantelă neagră de pe jos, era perfect decentă. Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Te las, *duşecika*[42], mâine am o zi lungă.

*

Galina Arkadina se destinse în cele din urmă. Toată seara trebuise să facă conversaţie cu neciopliţi care ştiau doar să citească şi să scrie, dar strânseseră averi colosale din furat. Pe de altă parte, era fericită că petrecuse seara cu soţul ei pe care nu prea îl vedea.

Totuşi, intuiţia nu-i dădea pace.

— L-ai văzut pe Malko Linge, în seara aceasta? Era acolo cu Raisa.

— Da.

— Aţi coborât amândoi la toalete. Ai vorbit cu el?

După o scurtă ezitare, Anatoli zise.

— Da.

— Ce treabă ai cu el?

Şi acum, ezită, dar îi ascundea puţine lucruri soţiei sale.

— Mi-a făcut un mare serviciu, dându-mi 50.000 dolari pe care îi datoram lui Iuri Petrov. În schimb, mi-a cerut să îl prezint. Ne întâlnim mâine.

— Pentru ce?

— Afaceri. Dar nu vorbi cu nimeni.

Sfârşi prin a parca între două mormane de zăpadă şi Galina abandonă subiectul. Intrigată. Malko Linge nu era un afacerist, ci un spion. De ce voia să-l

42 Porumbiţă.

întâlnească pe consilierul financiar al lui Oleg Kazenin?

*

Clopotul bătea pentru Lena Voronţova în clopotniţa aurită a mănăstirii din Novodevici, sub cerul gri ca de plumb.

Mormântul fusese săpat în a doua parte a cimitirului, a cărui secţiune „nobilă” era rezervată personalităţilor Rusiei, de la Gogol la Gagarin, trecând pe la Hruşciov. Morminte acoperite adesea de monumente complet kitsch.

Era puţină lume care îşi lua adio de la Lena Voronţova. Un popă, două prietene cu ochelari negri, trei *babuşka*, mica bonă uzbecă şi Goşa Sukhumi care părea bulversat.

În ciuda acestei modeste asistenţe, sicriul abia se vedea de sub stratul flori. Popa îşi termină slujba, sicriul începu să fie coborât în groapă, iar Goşa Sukhumi se întoarse. Bineînţeles, îl văzuse pe Malko, dar nu îi adresase niciun cuvânt.

Georgianul se apropie de el. Avea lacrimi în ochi şi abia vorbea.

— O iertasem, zise el în şoaptă. Hotărâserăm să ne căsătorim. Era o şmecheră şi o târfă, dar o iubeam.

Nemernicii au otrăvit-o. Eram acolo când a încetat din viaţă. Nu mai era decât umbra ei.

— Şi eu cred la fel.

În timp ce se îndepărtau spre ieşire, Malko întrebă:

— Cunoaşteţi un anume Vadim Stoletovo?

— Da, bineînţeles, este un fost membru al Casei. De ce?

Malko îi explică descoperirea pe care o făcuse în geanta Lenei. Goşa Sukhumi se opri şi mormăi.

— Netrebnicul! El a pus-o pe Lena să te ademenească...

Ajunseră la gardul care dădea spre bulevardul Novodevici. Goşa Sukhumi îi întinse mâna lui Malko.

— Ştiu că nu asta voiai. Mulţumesc de informaţie.

Se îndepărtă spre Mercedes, iar Malko se duse spre intrarea de metrou Sportivnaia. Mai avea o formalitate de îndeplinit înainte de a merge la întâlnire: să scape de eventualii agenţi ai FSB. Venit cu maşina, cu „baby-sitters”, urma să plece cu metroul. Cu un traseu atent studiat, incluzând trei posibilităţi de rupere de urmăritori, astfel încât să ajungă „curat” pe Novîi Arbat, pentru întâlnirea cu Iuri Petrov.

*

Malko intră în pasajul subteran care lega cele două trotuare ale uriaşului bulevard Novâi Arbat. În loc să iasă direct de cealaltă parte, se opri lângă chitaristul care îşi fredona refrenele în gol, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Urmărind eventuale persoane care ar fi putut veni după el.

După cinci minute, asigurat, se îndreptă spre cealaltă ieşire.

De la plecarea de la Novodevici, nu şomase. O adevărată cursă cu obstacole atent pregătită.

De la Sportivnaia, mersese la Park Kulturî, o staţie a unei linii circulare, plecând apoi spre Kievskaia.

Ideal pentru o rupere de filaj: trei linii se încrucişau în labirintul de culoare pe diferite niveluri.

În plus, se plimbase între Kalininskaia, Arbatskaia şi Biblioteka Lenina.

În mod *normal,* nimeni nu l-ar fi putut urmări. Apoi plecase până la staţia Borovitkaia, unde urcase în cele din urmă la suprafaţă.

Mergând pe jos pe sens interzis, oprise o maşină pentru a ajunge în Piaţa Manejului. Terminând apoi pe jos traseul. Era ora trei fără zece.

Împinse uşa de la nr. 46 de pe Novâi Arbat, păzită de doi paznici, şi luă liftul pentru etajul cinci. O enormă placă din alamă anunţa: Kurganmashzavod. Imediat ce deschisese uşa, recepţionera îi adresă un zâmbet care i-ar fi trezit libidoul şi unui mort.

— *Gospodin?*

— Am întâlnire cu *gospodin* Iuri Petrov, anunţă el, întinzându-i cartea de vizită. Dieter Ponickau.

Nu aşteptă prea mult.

Fata dădu un telefon, se ridică şi îl rugă să o urmeze, cu un mers care îl făcu să se întrebe dacă era o întâlnire de afaceri sau o invitaţie sexuală.

Deschise o uşă şi se dădu la o parte:

— *Pajalusta, gospodin Ponickau.*

Era un birou imens, care dădea spre Novâi Arbat. Mai degrabă o sală de conferinţe. Doi bărbaţi se aflau deja acolo. Anatoli Arkadin şi Iuri Petrov.

Malko îşi zise că Iuri Petrov avea aerul unui dihor. Cu gulerul cămăşii prea larg, haina fără culoare, cravata hidoasă, amintind cu totul de Uniunea Sovietică. Anatoli Arkadin făcu prezentările, iar Malko scoase din servietă toate documentele referitoare la Berkshire Investments, înmânându-i-le

lui Iuri Petrov, o dată cu cartea sa de vizită. În timp ce le studia, Anatoli Arkadin comandă ceai.

După zece minute, Iuri Petrov ridică privirea şi îi zise lui Malko.

— *Ia vas slîşu, gospodin*[43]?

Malko îşi pregătise explicaţiile: fondul pe care îl reprezenta, Berkshire Investments, şi care dispunea de multe lichidităţi, căuta oportunităţi de investiţii pe piaţa rusească şi ajunsese să-i vorbească despre asta lui Anatoli Arkadin.

Iuri Petrov îl ascultase fără să-l întrerupă. Puse prima întrebare.

— Care este nivelul unei eventuale investiţii?

— Între o sută şi cinci sute de milioane de dolari.

Iuri Petrov nu manifestă nicio emoţie, ca un bun jucător de poker.

— Domnul Kazenin este proprietarul unei afaceri care ar putea corespunde cu ceea ce căutaţi, făcu el. Este vorba de fondul Katiuşka, în care sunt cuprinse terenuri în Siberia, păduri de diferite esenţe. Ideea este să se pornească de la aceste păduri şi să se construiască uzine de celuloză de care ducem mare lipsă în Rusia. Înainte de criză, fondul era cotat la peste opt sute de milioane de dolari.

— Iar acum? întrebă Malko.

Iuri Petrov zise:

— La o sută cincizeci milioane, suntem dispuşi să vindem. Vreţi dosarul?

— Bineînţeles. O să-l studiez şi voi reveni la dumneavoastră...

Rusul scoase un dosar roşu din servietă şi i-l

43 Ce doriţi, domnule?

întinse lui Malko. Acesta îl citi şi întrebă:

— Nu aţi încredinţat un mandat de vânzare către nimeni?

— Nu.

— Doriţi, eventual, ca tranzacţia să se încheie în Rusia?

— Nu neapărat.

— Noi lucrăm cu mai multe bănci, la Zürich şi la Viena, zise Malko.

Anatoli Arkadin, care nu deschisese gura până atunci, zise:

— Domnul Kazenin lucrează mult cu banca Martini din Viena.

Malko intercepta privirea furioasă a lui Iuri Petrov, care îşi păstră calmul şi zise pe un ton apăsat:

— Avem *mai multe* bănci, la Viena şi la Ztirich. Dacă afacerea vă interesează *într-adevăr*, vom mai discuta despre asta.

Se ridică, semn că întrevederea lua sfârşit.

Malko profită pentru a se întoarce spre Anatoli Arkadin.

— În calitate de intermediar, care este comisionul dumneavoastră?

— 0,5, răspunse playboy-ul, dar poate fi negociat.

Iuri Petrov îi conduse până la lift. Abia intraţi în lift, Malko remarcă:

— Nu părea bucuros că aţi menţionat banca Martini.

— Este paranoic! zâmbi tânărul. Ştiu că lucrează mult cu ei, fiindcă de acolo vin toate vărsămintele de cash. M-am ocupat cu lucrări de decoraţiuni, iar Iuri Petrov mi-a cerut să le transmit acolo facturile.

Înainte de a se despărţi, Anatoli Arkadin întrebă:

— Ce urmează să faceţi acum?

— Voi studia dosarul şi voi face o ofertă.

— Nu fiţi imprudent, îi sugeră playboy-ul.

*

Vocea era caldă, simpatică, dar îi făcea pielea ca de găină Galinei Arkadina.

— Demult timp nu am mai primit veşti, zise locotenentul Eldar. De ce să nu bem ceaiul mâine, pe la cinci, în biroul meu?

Închise, fără să aştepte răspunsul „sursei”. Ştiind că ea nu avea de ales.

*

— Vreţi să cumpăraţi o afacere proastă de la acest oligarh cu banii contribuabililor americani? întrebă Tom Polgar, vizibil reticent la această ipoteză.

— Nu am ajuns încă acolo, protestă Malko. Încerc să mă apropii de nucleul financiar al lui Oleg Kazenin. Cred că sunt pe drumul cel bun. Voi avea nevoie de sfaturile ataşatului comercial pentru a stabili un răspuns care să meargă.

— Nicio problemă. Dar mă întreb cum ne va conduce la S-300 această şmecherie?

*

Citind raportul de supraveghere din ajun, locotenentului Eldar îi venise ideea de a-şi convoca „sursa”, pe Galina Arkadina. De fapt, unul dintre agenţii săi îi raportase că agentul CIA, Malko Linge,

şi Anatoli Arkadin se aflaseră în acelaşi timp la GQ, cu o seară înainte. În plus, plecaseră în acelaşi timp la subsol unde nu au putut fi urmăriţi. Nu era sigur, dar ar fi putut să aibă o întâlnire.

Locotenentul Eldar, care nu avea mare lucru de făcut, hotărâse să exploateze această informaţie.

Unul din telefoane sună. Era postul de control de la parter.

— O vizitatoare pentru dumneavoastră, anunţă plantonul.

*

Galina Arkadina venise cu o maşină până pe bulevardul Teatralnîi, în faţa fostului magazin „Lumea jucăriilor”, apoi urcase Balşaia Lubianka pe jos.

Ruşinată.

Dacă i s-ar fi zis într-o zi că va deveni o informatoare a FSB…

Dimineaţă, se jurase că nu va merge la întâlnire cu drăguţul ofiţer FSB pentru o discuţie la o ceaşcă de ceai. Se răzgândise, zicându-şi că nu dezvăluia niciun secret şi că nu trebuia să se pună rău cu FSB.

Locotenentul Eldar o aştepta în faţa uşii de la biroul său.

— Sunteţi foarte elegantă! remarcă el.

Galina Arkadina zâmbi, flatată, şi intrară în încăperea alăturată, mai primitoare, aşezându-se pe o veche canapea mov. Bineînţeles, ea nu ştia că încăperea era sonorizată şi echipată cu mai multe camere de luat vederi.

Băură ceai, pălăvrăgiră unele şi altele, apoi

locotenentul FSB întrebă vesel:

— Deci, care sunt noutăţile?

— Oh, nu mare lucru! mărturisi tânăra. Anatoli găseşte cu greu afaceri. Se zbate. A petrecut mai multe zile în provincie, dar este greu. Ieri seară, am luat masa la GQ cu nişte potenţiali investitori.

Locotenentul Eldar se hazardă puţin cam orbeşte.

— Mi s-a spus că era şi prietenul dumneavoastră acolo. Malko Linge.

Ea îl privi, surprinsă.

— Cum de ştiţi?

Ofiţerul zâmbi şi zise pe un ton lejer:

— Oh, ştiţi, GQ face parte din locurile pe care noi le urmărim. Rutina.

O rutină înfricoşătoare. Nimic nu se schimbase cu adevărat de la căderea Uniunii Sovietice.

— Aţi vorbit cu el?

— Nu, nu.

— Soţul dumneavoastră?

— Mi-a spus că au schimbat câteva cuvinte.

Galina Arkadina ezită, neştiind ce ştia celălalt, apoi se decise să spună adevărul. Locotenentul Eldar îi mai turnă nişte ceai apoi zise, detaşat:

— Soţul dumneavoastră nu este implicat în activităţi antiruseşti, făcu el pe un ton neutru.

Galina Arkadina căzu în cursă cu picioarele înainte. Dornică să îl dezvinovăţească pe Anatoli, preciză:

— Nu, nu. Anatoli mi-a spus că domnul Linge dorea să-l întâlnească pe consilierul lui Oleg Kazenin pentru a face afaceri.

— Ah, bun, concluzionă locotenentul Eldar, aparent uşurat. Ei bine, eram dornic să discut cu

dumneavoastră. Va trebui să încheiem, căci trebuie să-l duc pe fiul meu la dentist.

O conduse până la lift, îi sărută mâna şi se întoarse în birou. Întrebându-se ce gen de afaceri putea discuta agentul CIA cu un oligarh? Era o chestiune care, cu siguranţă, avea să-i intereseze pe şefii săi.

Capitolul XVII

Oleg Kazenin se însenină când secretara lui Vladimir Ivanov îl anunţă că preşedintele Alma-Antai dorea să-i vorbească. Nu se revăzuseră de la mica lor orgie de la hotelul Metropol. Oligarhul nu ştia de moartea Lenei Voronţova care nu fusese anunţată nicăieri şi se preocupa mai mult de problemele cauzate de Maksim Naşistik. Pentru el, problema americanilor era rezolvată.

— Oleg Nikolaievici! Ce mai faci?

Vocea puternicului Vladimir Ivanov era la fel de călduroasă. Cei doi schimbară câteva banalităţi, apoi preşedintele Alma-Antai întrebă maliţios:

— Ai curaj să vii până la Metropol să gustăm ceva? Sunt în cartier. Într-o oră?

— Sar în maşină! zise Oleg Kazenin.

În momentul în care traversa holul, apăru Nataşa, fermecătoare, într-un taior alb, asortat cu vizonul. De la incidentul din birou, se împăcaseră.

— Vrei să luăm masa în oraş? întrebă ea.

— Nu, făcu Oleg. Am deja un prânz la care merg.

Vladimir Ivanov avea cu siguranţă veşti bune să-i comunice.

— Acţiunile fondului Katiuşka valorează în acest moment 1,23 ruble la bursa de la Moscova, anunţă Tom Polgar. Capitalizarea bursieră trebuie să se învârtă în jurul a patruzeci şi cinci de milioane de dolari. Dar, chiar şi la acest preţ, nu apar cumpărători.

Iar Iuri Petrov cerea o sută cincizeci de milioane! îl luase pe „Dieter Ponickau” de fraier…

— Asta-i tot? întrebă Malko. Aceasta va permite prelungirea negocierilor.

— Nu, avem multe chestii despre banca Martini menţionată de Anatoli Arkadin. Este o mică bancă privată vieneză, specializată în operaţiuni „gri”. Altfel spus, este o veritabilă „spălătorie” care lucrează cu multe paradisuri fiscale, cum sunt Lichtenstein şi insulele Cayman. A avut deja probleme cu autorităţile bancare austriece. Realmente, tratează prea mult cu oligarhii ruşi.

— Dacă Oleg Kazenin este implicat în afacerea cu S-300, concluzionă Malko, sunt mari şanse să folosească această bancă. Şi, dacă reuşesc să-i aflu contul de la banca Martini, ar fi un punct bun de plecare.

— Sunt mulţi „dacă”, remarcă Tom Polgar, care nu dovedea niciodată optimism. Dar, este totuşi o veste bună. Langley a pus afacerea cu S-300 pe lista de priorităţi. Ştiţi că preşedintele Obama vrea să negocieze cu iranienii. Afacerea S-300 se înscrie perfect în context. Ar fi o poziţie de forţă, dacă am fi siguri că putem bloca livrarea lor în Iran.

— Îl voi suna pe Anatoli Arkadin pentru a organiza

o a doua întâlnire cu Iuri Petrov, promise Malko.

*

Vladimir Ivanov înghiţise deja câteva porţii de caviar negru şi roşu, când zise, aplecat peste masă:

— Mi s-a transmis dimineaţă o informaţie foarte uimitoare.

— Care? întrebă Oleg Kazenin.

La ora prânzului, barul de la Metropol era şi mai pustiu decât seara. Nu era decât încă o masă ocupată de trei străini.

— Ai ca angajat un anume Iuri Petrov?

— Da, este consilierul meu financiar.

— Ştiai că ieri s-a întâlnit la birourile din sediul tău cu agentul CIA Malko Linge, cel de care voiai să scapi?

Oligarhului aproape că îi căzu maxilarul.

— Nu se poate! protestă el. Cum ai aflat asta?

— I-am cerut lui Alexandr să pună să-l urmărească pe acest agent CIA. Ceea ce a şi făcut. Alaltăieri seară, a avut loc un contact între un anume Anatoli Arkadin şi acest spion al CIA, la clubul GQ. Iar ieri, s-a întâlnit cu Iuri Peti C, în compania lui Anatoli Arkadin.

Oleg Kazenin rămase mut câteva secunde înainte de a exploda în şoaptă:

— Vrei să spui că rahatul acela mic l-a ajutat pe tipul de la CIA să vină să-şi bage nasul în treburile mele?

Era într-o asemenea stare, încât Vladimir Ivanov încercă să-l calmeze cu un zâmbet.

— Calmează-te, Oleg! Sursele mele sunt

excelente, după cum ştii, dar trebuie verificat.

— O să-i smulg căpăţâna guralivului de Anatoli! mormăi Oleg Kazenin. În ce-l priveşte pe Petrov, îl arunc pe fereastră. El, pe care-l cunosc de douăzeci de ani!

— Ia o vodcă! îl sfătui Vladimir Ivanov. Poate este o neînţelegere.

Lui Oleg Kazenin nu-i mai era foame, nici sete. Cum Vladimir îl vedea că trepida pe scaun, se uită la ceas şi zise:

— *Dobro,* te las. Mă ţii la curent.

*

Lui Iuri Petrov îi fu efectiv frică în momentul în care Oleg Kazenin intră în trombă în biroul unde el tocmai ronţăia nişte gustări udate cu Borjoni. De cele mai multe ori, sărea peste prânz.

Cu mânecile suflecate, ochii injectaţi de sânge, maxilarul crispat, oligarhul părea dezlănţuit.

Se opri în faţa consilierului său financiar şi zise cu o voce plină de furie, fără niciun preambul:

— Dacă nu te cunoşteam de douăzeci de ani, ţi-aş fi spart deja gura!

Iuri Petrov reuşi să nu clipească. În starea în care era, Oleg l-ar fi putut face bucăţi. Stăpânindu-şi panica, întrebă, calm:

— Oleg Nikolaievici, spune-mi ce îmi reproşezi.

Oligarhul se opri în faţa biroului.

— Te-ai întâlnit ieri cu un tip, adus de Anatoli. În birourile *mele.*

— Da, exact.

— Ştii cine este?

— Da, bineînţeles. Un investitor. Lucrează pentru un mare fond din Zürich, Berkshire Investments.

— Ai verificat? urlă oligarhul.

— Bineînţeles! confirmă Iuri Petrov. Am telefonat acolo şi mi s-a confirmat că este mandatat să cumpere afaceri în Rusia. De ce? Este un escroc?

Faţă de buna credinţă a lui Iuri Petrov, Oleg Kazenin se lăsă să cadă într-un fotoliu adânc din piele albă şi zise:

— Mai rău! Este un agent al CIA... care se numeşte Malko Linge şi care mă urmăreşte de săptămâni de zile.

Iuri Petrov rămase nemişcat câteva secunde, apoi băgă mâna în servietă şi scoase o carte de vizită.

I-o întinse lui Oleg Kazenin.

— Bărbatul pe care l-am văzut se numeşte Dieter Ponickau. Am verificat totul despre el, sunând la Zürich. Lucrează pentru acest fond de mai mulţi ani.

Era rândul oligarhului să se simtă nesigur. Totuşi, punea bază pe informaţiile lui Vladimir Ivanov.

Unde era falia?

— Cum arată?

— Înalt, blond, atletic.

— Unde locuieşte?

— La Ritz Carlton, cred.

— El este! explodă Oleg Kazenin. Este netrebnicul de agent CIA. Te-a „afumat”.

— Este simplu de aflat, concluzionă Iuri Petrov. Ai o fotografie a spionului tău?

— Pot să obţin una. Este suficient să dau un telefon. FSB trebuie să fi făcut cu zecile.

Trei minute mai târziu, Oleg vorbea la telefon cu Vladimir Ivanov. De această dată, nu mai întinse

discuţia. Explicând că avea nevoie să identifice pe cineva care i-a făcut o vizită, probabil sub o falsă identitate. Un agent străin care îi fusese deja semnalat.

— Dă-mi adresa ta de mail, făcu simplu preşedintele Alma-Antai.

Într-un sfert de oră, vor ajunge în calculatorul tău.

*

Malko tocmai îi lăsase un mesaj lui Iuri Petrov, cerându-i o nouă întâlnire pentru a discuta despre cumpărarea fondului Katiuşka. Pentru prima dată de mai multe zile, făcea progrese. Tom Polgar trimisese un mesaj filialei CIA de la Viena pentru a strânge tot ce putea să afle despre banca Martini...

Se întrebă dacă nu cumva va sărbători această primă victorie cu Raisa.

În orice caz, Anatoli Arkadin fusese perfect: îşi meritase cei 50.000 de dolari.

*

Fotografiile se derulau încet pe ecranul calculatorului. Cu un clic din mouse, Iuri Petrov le dădu înapoi pentru a le examina din nou. Toate fiind făcute cu teleobiectiv, nu erau perfecte, dar erau clare. Se întoarse spre Oleg Kazenin, care stătea în picioare lângă el.

— El este! zise Iuri. Este bărbatul care a venit la mine sub numele de Dieter Ponickau.

— Se numeşte Malko Linge şi este un agent al CIA care mă urmăreşte din cauza afacerii S-300, scrâşni

Oleg Kazenin.

Am încercat deja să-l lichidez. De două ori.

— Anatoli Arkadin m-a păcălit, explică Iuri Petrov. Fără el, nu l-aş fi întâlnit niciodată.

— Acestui netrebnic mic o să-i smulg capul! bombăni Oleg Kazenin.

Iuri Petrov închise calculatorul, gânditor, şi remarcă:

— În orice caz, *amerikanskı* fac orice pentru a te prinde. A fost nevoie de o întreagă organizaţie pentru a fabrica această combinaţie. Am dat cel puţin zece telefoane pentru a-l verifica. Acum înţeleg de ce Anatoli mi-a înapoiat datoria aşa de repede. Era „sponsorizat”.

Oleg Kazenin îi aruncă o privire întunecată.

— Nu ai spus nimic despre…

— Mă ştii… Nu.

În fond, nu el fusese cel care menţionase banca Martini. În starea de furie în care se afla Oleg Kazenin, era mai bine să nu menţioneze remarca playboy-ului.

— *Dobro.* Trebuie să-l revezi pe nemernic?

— A spus că mă va suna.

Oligarhul îşi abţinu un rânjet.

— Poţi să fii sigur că o va face.

— Ce pui la cale?

— Pentru acest rahat de *amerikanskı*, ceea ce visam demult timp: să-l arunc de viu într-o baie de acid şi să privesc cum se dizolvă. În ce-l priveşte pe Anatoli, o să-i sparg capul chiar eu. Până ce nu va mai avea nimic pe umeri.

— Nu ţi-e frică de reacţia *amerikanski?*

— Nu mi-e frică de nimic! urlă Oleg Kazenin,

lăsându-şi furia să explodeze. Îl ştii pe *krişa-ul* meu. Iată ce vom face.

Capitolul XVIII

Anatoli Arkadin era cufundat într-o discuţie de afaceri sordidă cu unul dintre clienţii lui Petro Pavlovsk, care încerca să-l păcălească propunându-i o afacere proastă, când sună telefonul mobil.

Un număr necunoscut.

— *Da?*

— Anatoli? Sunt Nataşa Karetni. Poţi să-mi faci un serviciu?

Tânărul avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că cea care îl sunase era amanta lui Oleg Kazenin. Nu erau nici pe departe intimi, chiar dacă se întâlniseră la serate în numeroase rânduri.

— *Vsie normalno!* o asigură imediat Anatoli Arkadin. Despre ce este vorba?

— Am tamponat maşina pe Nikolskaia *uliţa* şi nu mai pot să plec. L-am sunat pe Oleg să mi-l trimită pe Dimitri, dar mi-a spus că va dura cam două ore. Ai putea să vii după mine şi să mă duci apoi pe Leningradski *prospekt,* la o fabrică de-a lui Oleg?

— Unde eşti?

— Pe Vetoşni *pereulok,* în faţa ieşirii de la GUM.

— Ai noroc, făcu Anatoli Arkadin, sunt la Ritz Carlton. În zece minute voi fi acolo.

Încheie discuţia şi ieşi din hotel, recuperându-şi maşina Volkswagen parcată sub arcada de la intrare.

Nu avu nevoie decât de foarte puţin timp pentru a urca pe Ohotni Riad şi pentru a ocoli Teatralnîi Proezd pentru a ajunge la GUM. Nataşa îl aştepta în faţa uşii, cu zibelina descheiată, lăsând să se vadă o rochie de un albastru electric mulată ca o mănuşă, care îi ajungea până la prima treime a coapselor.

Se urcă lângă Anatoli şi îl privi atât de fierbinte, încât el se ruşină. Nici în cele mai nebune vise ale sale nu îşi imaginase că flirta cu amanta puternicului Oleg Kazenin.

— Unde mergem? întrebă el.

— Urci pe Tverskaia, apoi pe Leningradski *prospekt,* apoi îţi mai spun eu…

Tânăra părea foarte relaxată, iar rochia îi urcase pe şolduri, dar nu părea să acorde atenţie.

— Pari în formă! remarcă ea deodată.

Ras, cu cravată, la costumul cambrat pe corp, Anatoli era foarte elegant.

Brusc, Nataşa se aplecă spre el şi îşi trecu degetele prin şuviţa care îi cădea pe frunte.

— Să ştii că eşti foarte drăguţ! zise ea râzând. Toate prietenele mele sunt moarte după tine.

Tonul i se schimbase, devenind mult mai intim. Anatoli Arkadin se întrebă deodată dacă treaba cu accidentul nu era un pretext. Trecură prin faţa gării Belarus, iar după aceea Nataşa zise:

— Ia-o la stânga.

Erau într-un cartier jumătate rezidenţial, jumătate industrial. Anatoli Arkadin intră pe o stradă îngustă, mărginită de vechi izbe şi de ruine industriale.

— Ia-o la dreapta, ordonă Nataşa.

Strada, mărginită de două ziduri oarbe, se termina cu o sută de metri mai departe.

— Unde mergem? întrebă Anatoli, mirat.

— Ţi-e frică?

Nataşa îi adresă un zâmbet lacom. Tânărul nici nu avu timp să răspundă. Tânăra tocmai îi pusese mâna stângă pe picior. Înţelese deodată motivul apelului ei. Ca majoritatea rusoaicelor, nu avea niciun scrupul pentru a-şi înşela bărbatul cu care trăia, pentru bani ori de plăcere...

Ajunseră la capătul fundăturii, blocată de un alt zid orb. Anatoli opri şi tocmai voia să bage în marşarier, când simţi degetele Nataşei strângându-i sexul prin pantalon. Fără niciun cuvânt, îi descheie fermoarul şi îi cuprinse membrul flasc, începând să-l masturbeze rapid.

— Nataşa! protestă Anatoli Arkadin, totuşi deranjat.

— Nu vrei să mi-o tragi? şopti ea.

Era dificil de spus nu. Închise ochii şi se lăsă în voia ei, privind în retrovizoare să vadă dacă nu venea careva. Nataşa termină masajul pentru a-l cuprinde cu gura, cât de adânc putea.

Se ridică în cele din urmă, contemplând cu privirea aprinsă mădularul întărit care ţâşnea prin deschizătura pantalonului.

— Ce lung este! oftă ea. Prietenele mele mi-au spus. Vino, o să schimbăm locurile.

Se ridică, sprijinindu-se în mâini, şi Anatoli se mută pe scaunul din dreapta, cu sexul excitat în continuare. Imediat ce el se aşează, tânăra îşi ridică poalele rochiei şi se aşează deasupra lui Anatoli Arkadin într-o poziţie vădit acrobatică. Acesta simţi cum sexul îi atinge zona inghinală a tinerei. Nataşa, fără ca măcar să-şi dea jos slipul negru, apucă sexul

cu o mână fermă, îl ghidă până în dreptul sexului ei şi se lăsă în jos brusc, înfigându-se cu un oftat satisfăcut. Rămase o clipă nemişcată, apoi şopti.

— Desfundă-mă!

Anatoli Arkadin începu să se mişte puternic. De fiecare dată când sexul lung urca în abdomenul ei, Nataşa gemea.

— *Boje moi!* Niciodată nu am simţit aşa. Îmi ajunge până la stomac! O să am orgasm!

Chiar foarte curând. Aplecată în faţă, cu mâinile rezemate de bord, tremură din toate membrele pentru câteva secunde. Apoi, relaxată, se ridică şi ieşi din maşină, aranjându-şi rochia peste şolduri. Încântată.

— *Boje moi.* Demult timp îmi doream asta. Vino. Acum, mă vei conduce la maşina mea.

Anatoli Arkadin, care îşi aranjase hainele la loc, avea sentimentele împărţite între plăcerea de a fi profitat de superba Nataşa şi teama de a nu afla Oleg Kazenin. Dădu cu spatele până la intrarea pe fundătură şi porni în sens invers. După o sută de metri, Nataşa arătă o intrare ce părea a unui garaj.

— Intră, zise ea.

El se supuse. Erau peste tot carcase de maşini şi un atelier pe partea stângă.

— Ne despărţim aici, făcu Nataşa. M-ai făcut să mă simt bine.

Nataşa deschise portiera de pe partea ei. Anatoli Arkadin îi aruncă o ultimă privire, zicându-şi că era cu adevărat superbă, când portiera dinspre el se deschise brusc. Simţi o mână ca de fier care îl apucă de palton şi îl aruncă afară, înainte de a primi o lovitură puternică de picior în abdomen, avu timp să

recunoască figura lui Dimitri, şoferul şi omul de încredere al lui Oleg Kazenin.

*

Recepţionera blondă a lui Vadim Stoletovo îi adresă un zâmbet maşinal lui Goşa Sukhumi, care tocmai intrase pe uşă.

— Aveţi întâlnire cu cineva?

— Absolut. Cu Vadim Stoletovo.

— Numele dumneavoastră?

— Igor Kaminev.

Sună la biroul patronului firmei *World Security* şi se ridică.

— *Gospodin* Stoletovo vă aşteaptă.

Deschise uşa biroului lui Vadim Stoletovo şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe vizitator să intre.

Vadim Stoletovo era singur în biroul său. Îi adresă un zâmbet cald lui Goşa Sukhumi.

— Nu vă cunosc, dar veniţi din partea prietenului meu, Oleg Kazenin. Ce...

Se opri brusc când văzu pistolul Makarov gros, cu amortizor, pe care vizitatorul tocmai îl scosese din buzunarul pardesiului.

Îndreptat spre el.

Goşa Sukhumi preciză pe un ton calm:

— Poate că ai o sonerie sub birou. Nu o folosi. Imediat ce uşa se deschide, îţi trag două gloanţe în cap.

Vadim Stoletovo încercă să nu intre în panică şi zise:

— *Şto vî hatite?*[44]

44 Ce vreţi?

— Să aflu ceva, făcu Goşa Sukhumi pe un ton enigmatic. O cunoşti pe o anume Lena Voronţova.

Vadim Stoletovo vru să zică „nu”, apoi se răzgândi.

— Da, puţin.

— Avea numărul tău la ea. Ce treabă aveaţi împreună?

Înfipt în mijlocul biroului, Goşa Sukhumi, cu braţul întins în faţa lui, era complet impasibil. Din nou, Vadim Stoletovo ezită, apoi decise să spună adevărul, neştiind ce cunoaşte interlocutorul său.

— Într-o zi, i-am cerut un serviciu.

— Ce anume?

— Aveam o *zakasnoie.* Pentru un tip pe care ea îl cunoştea. I-am cerut să mă anunţe când el pleca de la ea de acasă.

— Tipul era un anume Malko Linge, care lucrează pentru CIA?

Vadim Stoletovo se felicită că spusese adevărul. Vizitatorul său ştia mai mult.

— Da.

— *Zakasnoie,* cine ţi-o comandase?

— Un tip pe nume Leonid Kaminski.

— Nu-l cunosc. De ce?

— Acest agent CIA îl deranja pe unul dintre prietenii săi.

— Oleg Kazenin?

— Da.

— Ai ratat, *zakasnoie...*

— Da.

Goşa Sukhumi clătină din cap, indulgent.

— Se poate întâmpla, chiar şi la cei mai buni. Şi după?

Vadim Stoletovo îi adresă o privire surprinsă.

— După? Nimic. Am refuzat să mai fac o încercare. Ţinta era prea protejată.

— Aminteşte-ţi bine, insistă Goşa Sukhumi pe un ton bonom. Apoi ai făcut o şmecherie…

— Nu, nimic, protestă Vadim Stoletovo.

— O să te ajut, făcu Goşa Sukhumi. Ai trimis o scrisoare Lenei…

Sincer surprins, Vadim Stoletovo scutură din cap.

— Nu, nu i-am trimis nicio scrisoare! De ce i-aş fi trimis?

Goşa Sukhumi nu răspunse, apoi, ca şi cum ar fi schimbat subiectul, întrebă:

— Eşti prieten apropiat cu generalul Serghei Golubev?

— Da, bineînţeles.

— Se ocupă în continuare de aceleaşi lucruri?

— S-a pensionat.

— Da, ştiu, dar şi-a păstrat toate contactele în laboratoare. Ştii că este un bun cunoscător în materie de droguri şi de otrăvuri.

În mediile KGB era, pe vremuri, un secret cunoscut de toată lumea. Generalul Serghei Golubev, deşi oficial era agent de contraspionaj, era specialist în eliminări discrete ale duşmanilor Uniunii Sovietice.

— De ce îmi vorbiţi de asta? întrebă Vadim Stoletovo.

Goşa Sukhumi se aplecă puţin în faţă.

— Ca să ştii că eu ştiu cum ai lichidat-o pe Lena. Ai trimis scrisoarea din Novosibirsk… Specialitatea generalului. S-a folosit de această metodă nu demult pentru a elimina un om de ştiinţă care voia

să preia conducerea Institutului de Nanotehnologie.

Fapt care deranja destui oameni…

Vezi, în dimineaţa în care s-a îmbolnăvit, Lena a primit o scrisoare trimisă din Novosibirsk. A respirat nenorocirea care se afla înăuntru. După aceea, nu mai exista niciun risc să-ţi creeze probleme.

— Dar nu i-am trimis niciodată această scrisoare, protestă Vadim Stoletovo. Nu era genul de fată care să vorbească aiurea…

Goşa Sukhumi dădu gânditor din cap.

— Vezi, în mod normal, nu m-ar fi interesat. Toţi am făcut porcării. Dar aici, e altceva. Urma să mă căsătoresc cu Lena Voronţova.

Vadim Stoletovo încercă să se ridice şi Goşa Sukhumi zise pe un ton egal:

— *Nie dvigaities*[45].

Vadim Stoletovo tocmai se aşeza la loc, când primul glonţ din Makarov îl lovi deasupra gurii, chiar la rădăcina nasului, făcând să-i explodeze toţi incisivii de pe maxilarul superior.

Al doilea îi traversă ochiul stâng, trecu prin creier şi îşi termină traiectoria în perete, chiar sub portretul lui Vladimir Puţin.

Goşa Sukhumi admiră câteva secunde bărbatul pe care tocmai îl omorâse şi băgă arma la loc.

Se simţea mai bine.

În afară de un miros uşor de cordită şi două tuburi din alamă pe care Goşa Sukhumi le strânse cu grijă, nu era nicio urmă a execuţiei. Ieşi din birou. Mecanic, recepţionera îi zâmbi, puţin cam mirată: de obicei, şeful ei îi însoţea pe vizitatori. Telefonul începu să sune, iar ea nu se mai gândi la asta.

45 Nu mişca.

*

Anatoli Arkadin reuşi să deschidă ochiul stâng şi zări un local lung, plin de maşini, luminat de neoane albe. Timp de aproape zece minute, Dimitri îl snopise în bătaie, cum doar ruşii ştiau s-o facă. Acum, era prins de un scaun din fier, cu cabluri electrice. Avea, cu siguranţă, oase rupte, dar îl chinuia un singur gând: Oleg Kazenin urma să-l omoare pentru că se culcase cu amanta lui? îşi blestemă imprudenţa: nu ar fi trebuit niciodată să cedeze acestei târfe. Oligarhul probabil îl urmărise şi asistase la tot.

O umbră trecu prin ceea ce îi mai rămăsese din câmpul vizual şi recunoscu silueta înaltă a lui Oleg Kazenin.

Oligarhul, în sacou, fără cravată, se aplecă spre el şi îl apucă de păr.

— Deci, târâtură, ai venit... Sper că Nataşa a fost drăguţă cu tine.

Încercase să-l convingă pe Iuri Petrov să fixeze chiar el o întâlnire cu spionul CIA, dar consilierul financiar refuzase: să participe la răpirea şi uciderea unui agent al CIA nu intra în atribuţiile sale. Atunci, Oleg Kazenin se folosise de varianta Nataşa.

Anatoli Arkadin preferă să nu răspundă. De altfel, buzele sale sparte nu îl lăsau să vorbească. Oleg Kazenin continuă:

— Mai întâi, o să-mi spui cu cât te-a plătit tipul ca să participi la combinaţie.

Anatoli îşi înghiţi sângele care îi umplea gura şi reuşi să articuleze câteva cuvinte.

— Despre ce vorbeşti? Ce combinaţie?

Surprins că Oleg nu-i vorbeşte de Nataşa.

Oligarhul, cu o formidabilă lovitură de picior în piept, îl proiectă pe Anatoli, legat de scaun, la pământ.

Aplecat peste el, răcni:

— Spune-mi că nu ştiai că tipul pe care l-ai adus la Iuri se numeşte Malko Linge, care lucrează pentru CIA!

Anatoli Arkadin realiză că era mult, mult mai serios decât ceea ce credea el. Blestemându-l pe Malko Linge care fusese urmărit. Dimitri se apropie şi ridică scaunul în picioare. Fără efort. Oleg Kazenin se aşează în faţa lui Anatoli Arkadin.

Acesta din urmă decise să mai câştige timp pentru a se mai disipa din presiune.

— Este adevărat, recunoscu el, ştiam că lucrează cu ambasada americană, dar credeam că face şi afaceri.

De această dată, lovitura de picior îl lovi în bărbie şi îl luă ameţeala, în timp ce cădea la pământ cu tot cu scaun. Ridicat imediat de Dimitri.

— L-ai „vândut” lui Iuri drept Dieter Ponickau, urlă Oleg Kazenin. Era o minciună sfruntată. O să-mi spui de ce a făcut asta.

— Nu mi-a spus, pretinse Anatoli Arkadin, încordându-şi muşchii pentru a amortiza lovitura care urma să vină.

Nimic. Oleg Kazenin îi zise simplu lui Dimitri:

— Scoate-i pantofii şi şosetele.

Şoferul se execută, iar Anatoli Arkadin nu înţelese ce urma să se întâmple decât când îl văzu pe Oleg Kazenin apropiindu-se cu un ciocan mare pe care i-l

întinse lui Dimitri.

— *Davai*, Dimitri. Mângâie-l.

Dimitri se aşează pe o mică bancă din lemn în faţa prizonierului, ridică ciocanul şi îl coborî cu toată forţa peste piciorul stâng al lui Anatoli Arkadin, zdrobindu-i toate oasele de la ultimele trei degete.

Urletul tânărului se prelungi până ce ciocanul lovi a doua oară, de această dată peste piciorul drept. Anatoli Arkadin nu ar fi crezut că poate suferi atât de mult. Cu creierul blocat, urla fără încetare, apoi, brusc, nu mai simţi nimic.

Până în momentul în care ceva îi lovi dinţii: gâtul unei sticle de vodcă din care îl făcură să bea forţat o porţie. Tuşi, se înecă, dar aceasta nu-i atenuă durerea. Picioarele lui nu mai erau decât două răni sângerânde.

Oleg Kazenin se propti din nou în faţa lui:

— Ascultă, zise el, ai de ales: ori continui să mi te opui şi Dimitri îţi va rupe toate oasele. Ori, eşti mai puţin prost şi ar fi mai uşor pentru tine.

Învins de durere, Anatoli Arkadin reuşi să bâiguie:

— Ce vrei?

— Pe netrebnicul care a vrut să mă înfunde. O să-i spui să vină aici să vă întâlniţi. Că eşti cu Iuri. Ai telefonul lui?

— Nu îl ştiu pe dinafară. Este în memoria telefonului mobil.

— Dimitri, scoate-i telefonul.

Şoferul băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase un ghem de plastic. Încercă să-l pornească. Degeaba. Telefonul nu rezistase loviturilor de picior.

— *Dobro.* O să sunăm la hotel. Ai numărul?

— Nu, pretinse Anatoli, pentru a câştiga puţin

timp.

— Dimitri, sună la birou.

După câteva clipe, Dimitri îi întindea şefului său o bucată de hârtie.

Oleg Kazenin scoase telefonul său mobil şi formă numărul, apropiind apoi aparatul de faţa lui Anatoli Arkadin. Răspunse şi o voce anunţă:

— Hotel Ritz Carlton.

— *Gospodin* Linge, camera 416, bâigui Anatoli Arkadin. În acest moment, era dispus la orice pentru a-şi salva viaţa şi a scăpa de tortură.

*

Nataşa desfăcu o sticlă de şampanie Taittinger, luată din baiul Maybach-ului. Şi savura bulele cu limba. Închizând ochii, revăzu clipa magică în care se înfipsese în sexul imens al amantului fugitiv.

Prietenele ei lăudaseră adesea sexul uimitor al lui Anatoli Arkadin, dar nu ar fi crezut niciodată că va putea profita de el, temându-se de răzbunarea lui Oleg, care era în stare să o omoare pe loc.

Or, tocmai el îi adusese pe o tavă de argint fantasma secretă! În plus, în ceea ce o privea, umilinţa scenei din birou era spălată.

Nici măcar nu se gândea la ceea ce urma să i se întâmple tânărului. Relaţia lor încetase în momentul în care îşi scosese sexul din pântecele ei.

Asistase la bătaia feroce de început asupra lui Anatoli Arkadin, fără să resimtă nici cea mai mică remuşcare.

În cursul tinereţii ei, văzuse prea multe gesturi abominabile pentru a se mai emoţiona la ce li se

întâmpla altora.

*

Malko recunoscu imediat vocea lui Anatoli Arkadin, deşi acesta din urmă vorbea într-un mod ciudat, ca şi cum ar fi avut gura plină.

— Sunt cu Iuri, anunţă tânărul, a primit mesajul nostru şi este de acord să vă întâlnească.

— Când?

— Acum, dacă este posibil.

— Foarte bine. Unde? Pe Novâi Arbat?

Anatoli Arkadin nu răspunse imediat. Malko auzea respiraţia sacadată, ca şi cum ar fi avut o criză de astm.

— Nu este în regulă? întrebă el.

— Ba da, ba da, afirmă tânărul rus. Sunt ameţit. O să vă explic. Suntem într-unul din sediile de lucru ale domnului Oleg Kazenin. La numărul 29 de pe strada Alabiana, la Sokol. Un garaj.

— Foarte bine, confirmă Malko, vin acum.

Legătura se întrerupse, dar numărul rămase câteva secunde afişat pe ecran, înainte de a dispărea. Lui Malko i se păru că nu era numărul lui Anatoli Arkadin. Intrigat, apăsă pe „apeluri primite” şi numărul reapăru. Îl notă rapid, cuprins de un presentiment ciudat. Totul era ciudat. Faptul că Iuri Petrov nu îl sunase personal, dicţia încurcată a lui Anatoli Arkadin, locul de întâlnire. Avu brusc o idee şi sună la unul din numerele din memorie.

— Malko, făcu vocea mângâietoare a Raisei Raşevski! Poţi să mă suni mai târziu, sunt la manichiură.

— Vreau doar o informaţie. Cunoşti numărul de mobil al lui Oleg Kazenin?

— Da, bineînţeles.

— Poţi să mi-l dai? îţi explic diseară.

— Ura! O să mă fac foarte frumoasă. Aşteaptă o secundă.

Aşteptă câteva clipe, apoi Raisa reluă legătura şi dictă:

— 495 751 230.

— Mulţumesc, zise Malko.

Era numărul care se afişase pe telefonul lui mobil.

Treizeci de secunde mai târziu, îl suna pe Tom Polgar.

— Cred că avem o problemă cu Anatoli Arkadin, anunţă el. Tocmai am primit un apel ciudat.

*

— Avem o problemă serioasă! îl anunţă Malko pe Tom Polgar.

Când îşi termină explicaţiile, şeful filialei CIA lăsă să-i scape o înjurătură.

— De asta mă temeam! Trebuie făcut orice ca să-l scoatem pe Anatoli Arkadin din necaz.

— Şi eu sunt foarte neliniştit, recunoscu Malko. Dacă Oleg Kazenin se află acolo, este un semn foarte rău.

— OK. Adun câţiva *case-officers,* armament şi mergem. Ne vedem la ambasadă, ca să câştigăm timp.

Malko era bulversat. Dacă Oleg Kazenin mirosise combinaţia, Anatoli Arkadin era într-o situaţie foarte proastă; trebuia făcut totul pentru a-l salva.

Capitolul XIX

Oleg Kazenin trăgea nervos din ţigară. Trecuse deja o jumătate de oră de când îl sunase pe agentul CIA prin Anatoli Arkadin. Acesta fusese dezlegat şi înfăşurat într-o prelată, apoi târât până la unul din Nissan-urile folosite de gărzile de corp ale oligarhului. Inconştient, cu picioarele zdrobite, nu mai era de niciun folos. Îl vor arunca în Moscova în afara oraşului, legat de un bloc motor.

Un paznic, Gregor, aştepta la intrarea pe stradă, pentru a anunţa sosirea lui Malko Linge. Important era să intre în garaj fără bănuieli.

Oligarhul planificase după aceea ceva distractiv. La vreo zece kilometri de acolo se afla o mică uzină de ambutisare aparţinând uneia dintre firmele sale. Îl va duce acolo pe agentul CIA şi îl va strivi sub o presă hidraulică.

Nemernicul merita aşa ceva.

Nicio secundă nu se gândi la consecinţele acestei răzbunări; *krişa* îl va proteja. Această eliminare îi permitea să finalizeze livrarea rachetelor S-300 în voie şi să încaseze a doua parte a banilor din contract, care ajungeau direct în buzunarul său. O dată cheltuielile plătite, i-ar rămâne aproximativ cinci sute de milioane de dolari.

Insuficient pentru a duce un trai în stil mare, dar îi permitea să îşi păstreze stilul de viaţă. Planifica deja să dea o mare petrecere la Famous, pentru a sărbători revirimentul său financiar…

Vocea lui Gregor, paznicul, plasat la intrarea pe stradă, izbucni în urechile lui. Neavând staţii de emisie-recepţie, îşi lăsase telefonul deschis.

— Sosesc trei maşini.

Oleg Kazenin explodă de furie.

— *Boje moi!* Nemernicul de Anatoli a făcut cumva şi l-a prevenit! Dimitri, cu un pistolet în mână, îl privea, aşteptând ordinul. Dar Kazenin ezita.

Răpirea unui singur om şi angajarea unei confruntări împotriva mai multor oameni înarmaţi erau două lucruri diferite.

Oligarhul luă decizia, înghiţindu-şi furia.

— *Dobro!* Plecăm! îi zise lui Dimitri. Du-te să închizi poarta dinspre stradă.

Dimitri alergă până la uşa culisantă a garajului şi o făcu să se închidă. Se încuie automat. De acum, dinspre stradă, era imposibil de sesizat dacă garajul era ocupat sau nu. Oleg Kazenin era deja la volanul maşinii 4×4 în care se afla Anatoli Arkadin; unul din oamenii săi deschise un batant al porţii de la a doua ieşire care dădea într-o stradă paralelă. Imediat ce Dimitri se întoarse, sări în a doua maşină 4×4 şi demarară spre ieşire. Lăsând în urma lor doar scaunul răsturnat care folosise la torturarea tânărului rus, un ciocan plin de sânge şi pete de sânge pe sol.

Conducând, Oleg Kazenin îşi stăpânea furia. Din fericire, *krişa* îl anunţase în timp util, evitând o penetrare a sistemului său financiar care ar fi putut să se dovedească extrem de periculoasă.

*

Cele trei maşini ale ambasadei americane se opriră în faţa numărului 29 de pe strada Alabiana. O poartă neagră, cu vopseaua scorojită, închisă. Nici

cea mai mică indicaţie.

Unul dintre *case-officers* coborî şi, acoperit de colegii săi, se duse până la poartă, pe care încercă să o deschidă. Malko coborâse şi el, adulmecând atmosfera acestei zone sinistre. Nu era posibil ca Iuri Petrov să-i fi dat întâlnire acolo…

— Încercăm să intrăm? sugeră Tom Polgar.

— Aşteptaţi! făcu Malko.

Apelă telefonul mobil al lui Anatoli Arkadin care trecu imediat pe mesagerie. Apoi, folosind cartea de vizită dată de Iuri Petrov, îl sună pe consilierul financiar al lui Oleg Kazenin. De această dată, o voce feminină răspunse imediat.

— Aveam întâlnire cu Iuri Petrov la Sokol, anunţă Malko, şi nu este în locul indicat.

— Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

După o pauză lungă, operatoarea reveni pentru a anunţa cu o voce suavă.

— Trebuie să fie vorba de o eroare, domnul Petrov nu se află la Moscova în acest moment. Îi voi transmite că l-aţi sunat.

Închise fără să mai spună nimic.

Malko privi poarta încuiată. Putea fi o cursă, deci era inutil să se arunce în gura lupului.

— Ne întoarcem! decise el.

*

Cele două Nissan 4×4 opriră în faţa intrării în curtea uzinei de ambutisare a tablelor ondulate, pentru ca paznicul să deschidă poarta. Ocoliră apoi clădirea pentru a intra printr-o uşă din spatele acesteia. Oleg Kazenin coborî primul şi intră în hala

în care domnea o linişte absolută: uzina nu mai funcţiona. Făcu un tur pentru a se asigura că nu mai era nimeni, apoi reveni spre cele două 4×4.

— Scoate-l şi adu-l aici, ordonă el.

Dimitri îl scoase pe Anatoli Arkadin care părea nemişcat şi îl ridică pe umăr.

— Urmează-mă, zise Oleg Kazenin.

Traversară hala ocupată de maşini-unelte pentru a ajunge în faţa unei enorme prese hidraulice, compusă dintr-un platou de patru metri pe patru.

— Pune-l în mijloc, ordonă Oleg Kazenin şoferului său.

Dimitri desfăşură prelata, rostogolindu-l pe Anatoli Arkadin pe platoul maşinii. Tânărul, amorţit de durere, abia gemea, fără să se poată măcar mişca.

— Ştii să o pui în funcţiune? îl întrebă oligarhul pe Dimitri.

— Cred că da.

Şoferul se instală în faţa tabloului de comandă şi, la puţin timp după aceea, într-un concert de şuierături, presa hidraulică se ridică vreo câţiva centimetri. Oleg Kazenin îl opri cu un gest.

— *Dobro!* zise el, lasă-mă pe mine şi tu du-te să-l trezeşti…

Dimitri se duse să-l scuture pe Anatoli Arkadin care începu să urle, apoi realiză unde se afla. Începu să se târască, încercând să fugă de pe platou, împins imediat cu brutalitate de către Dimitri.

Oleg Kazenin apăsă apoi pe levierul care comanda pistonul hidraulic şi masa de oţel începu să coboare lent. Spaţiul dintre cele două platouri nu mai era decât de un metru.

Cuprins de ură, Oleg Kazenin nu scăpa din ochi

figura crispată de teroare a lui Anatoli Arkadin care înţelesese ce urma să i se întâmple. Acesta gemu.

— Oleg! Opreşte-te! Iartă-mă!

— Ai vrut să mă tragi în piept, zise Oleg Kazenin, o să te strivesc ca pe un rahat...

Şi nu doar la figurat...

Platoul de oţel nu era decât la câţiva centimetri deasupra lui Anatoli Arkadin. Pentru ultima dată, Dimitri îl împinse cu piciorul spre centrul presei.

Playboy-ul scoase un urlet atroce în momentul în care placa din oţel începea să-i strivească corpul. Brusc tăcu şi nu se mai auziră decât trosnituri, zgomote neclare. Apoi linişte.

Spaţiul dintre cele două plăci din oţel nu mai era decât de câţiva centimetri, unde se afla ceea ce mai rămăsese din Anatoli Arkadin...

Oleg Kazenin ridică placa, eliberând resturile tânărului, şi îi zise lui Dimitri:

— Caută un sac şi pune-l înăuntru. Apoi dă cu apă. Te aştept afară.

Ieşi. Oricât era de antrenat, avea totuşi o senzaţie de rău. Nu făcuse decât să aplice metodele unor anumiţi şefi ai NKVD care, în primii ani ai Revoluţiei Bolşevice, îi executau astfel pe patronii „răi” ai unei uzine, în faţa lucrătorilor lor, de exemplu. Îşi aprinse o ţigară, urcă în Nissan şi porni radioul.

Dimitri reapăru după douăzeci de minute, trăgând după el un sac menajer din plastic negru.

— Ce facem cu el? întrebă. Îl aruncăm în râu?

— Nu, răspunse Oleg Kazenin, am o idee mai bună. Mai întâi, ne întoarcem.

Dimitri urcă la volanul Nissan-ului şi oligarhul îşi aprinse o ţigară. Se destindea. Chiar dacă duşmanul

său principal scăpase, cel puţin se răzbunase pe cel care îl trădase. Era supărat puţin şi pe Iuri Petrov pentru că refuzase să joace un rol în capcana întinsă agentului CIA. Cu el, ar fi mers... Consilierul financiar îl convinsese explicându-i că, dacă americanii îl căutau, nu mai putea ieşi din Rusia şi, deci, nu se mai putea ocupa de afacerile lui Oleg Kazenin.

*

Telefonul mobil al lui Anatoli Arkadin tot nu răspundea. Pentru orice eventualitate, Tom Polgar lăsase la intrarea pe strada Alabiana doi *case-officers.* Fără să-şi facă speranţe. Un altul verificase împrejurimile domiciliului său. Maşina lui nu se afla acolo.

— Acest nemernic de Oleg Kazenin trebuie să-l fi răpit, zise Tom Polgar. Dumnezeu ştie unde se află.

— Nu putem face nimic? întrebă Malko.

Americanul scutură din cap.

— Ce? Să mergem la miliţie şi să semnalăm dispariţia lui? Ne vor râde în nas, întrebându-ne de ce ne amestecăm. Suntem în Rusia, este un cetăţean rus şi noi nu facem parte din familia lui... în plus, Oleg Kazenin l-ar putea ascunde oriunde, inclusiv la el acasă.

— Am o idee, zise deodată Malko, o s-o sun pe Galina, soţia lui. Poate că a contactat-o Oleg Kazenin.

— Putem încerca, recunoscu Tom Polgar.

Galina Arkadina răspunse imediat. Malko o întrebă pe un ton intenţionat neutru:

— Îl caut pe Anatoli, dar nu reuşesc să dau de el:

telefonul nu răspunde. Nu ştiţi unde s-ar putea afla?

Galina Arkadina nu părea deloc neliniştită.

— Ştiu că avea întâlnire la Ritz Carlton. Poate că încă mai este acolo. Când este concentrat la discuţii, nu răspunde.

Cei doi bărbaţi se priviră, iar Tom Polgar concluzionă:

— Nu avem decât să aşteptăm. Oleg Kazenin se va manifesta până la urmă.

— Mă voi întoarce la Ritz Carlton, propuse Malko. Poate voi obţine vreo informaţie acolo.

— Îţi dublez numărul de „baby-sitters", îl avertiză Tom Polgar. Oleg Kazenin v-a ratat. Poate vrea să mai încerce.

*

Alertată de telefonul lui Malko, Galina Arkadina încercase, la rândul ei, să dea de soţul său. Sunând pe al doilea telefon mobil la care răspundea mereu. Se mulţumi să lase un mesaj, dar era cuprinsă de o nelinişte difuză.

Sună la recepţionerul de la Ritz Carlton care o cunoştea bine şi care îi confirmă că Anatoli s-a aflat acolo după-amiază, dar că plecase deja de peste două ore.

*

Furios că nu putea face nimic, Malko încerca să-şi alunge neliniştea schimbând canalele televizorului, între CNN, ORI şi NTV.

Deodată, dădu pe un canal de ştiri şi se opri, cu

inima bătând cu putere. Era o scenă a unei crime, într-un birou, un corp întins pe jos, acoperit cu o pătură. Imediat, se gândi la Anatoli Arkadin.

Comentariul îl linişti: era vorba de un anume Vadim Stoletovo, doborât în biroul său de un necunoscut care se prezentase sub un nume fals.

Două gloanţe în cap.

O *zakasnoie.*

Malko dădu sonorul mai tare, dar nu află mai multe. Descrierea asasinului corespundea perfect cu Goşa Sukhumi... îşi zise că georgianul nu aşteptase mult până să o răzbune pe Lena Voronţova...

Era atât de absorbit de televizor, încât avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că suna telefonul fix din cameră.

Era recepţia.

— *Gospodin* Linge, anunţă un angajat. A fost adus un cadou pentru dumneavoastră. Vreţi să-l trimit sus?

— Un cadou? întrebă Malko. Ce fel de cadou?

— Oh! O cutie foarte mare din carton. Este foarte grea.

— Păstraţi-l pentru moment, ceru Malko, voi coborî.

Doar nu fusese adusă o bombă din partea lui Oleg Kazenin! Deşi la Moscova se putea aştepta la orice.

Imediat, îl sună pe Tom Polgar, informându-l de noua situaţie.

— Voi trimite imediat o echipă a T.D., zise şeful filialei CIA. Nicio veste de la Anatoli Arkadin?

— Nimic.

*

Goşa Sukhumi, prăbuşit pe fotoliul său, cu faţa spre fereastra mare care dădea spre Moscova, privea distrat televizorul. Jumătatea de sticlă de coniac armenesc înghiţită de când se întorsese începea să-i întunece mintea. Fără, totuşi, să-i şteargă satisfacţia care îl domina. Erau puţine şanse să fie descoperit vreodată asasinul lui Vadim Stoletovo. Miliţia nu îşi prea bătea capul pentru o *zakasnoie.*

Aceasta nu o mai aducea înapoi pe Lena, dar, de acum, îi putea privi mormântul fără ruşine.

*

Cei doi tehnicieni ai CIA verificau misteriosul cadou de o jumătate de oră, cu o baterie de instrumente de măsură sofisticate... De la contor Geiger, la stetoscop şi la tester electronic de molecule de explozivi.

Unul dintre ei se întoarse spre Malko, care privea scena.

— Nu am identificat niciun obiect metalic şi nu este nicio urmă de explozibili. Totuşi, ar fi de preferat să-l ducem într-un loc sigur, la ambasadă, pentru a-l deschide.

— Să mergem! acceptă Malko.

Cei doi transportară coletul care cântărea în jur de cincizeci de kilograme într-un furgon blindat cu care veniseră. Malko îi urmă cu BMW-ul folosit de „baby-sitters”.

După o oră, se aflau în subsolul securizat al CIA. Protejat de un panou din geam blindat, Malko privi

cum unul din tehnicieni ridică încet capacul cutiei cu o pensetă lungă, apoi decupează cartonul.

Apărat de combinezonul NBC, se apropie şi deschise complet capacul. Din cauza măştii lui, Malko nu putu să-i vadă expresia, dar tehnicianul îi făcu semn să se apropie.

Când se aplecă deasupra cutiei, Malko crezu mai întâi că era o grămadă de haine vechi, apoi zări o şuviţă de păr negru şi înţelese de ce telefonul lui Anatoli Arkadin nu mai răspundea.

Capitolul XX

Oleg Kazenin privea zăpada căzând dincolo de ferestrele largi ale biroului său „Oval Room”. Se lăsase noaptea şi proiectoarele care luminau parcul scoteau în evidenţă fulgii de zăpadă care se răsuceau într-un balet fantastic.

Euforia răzbunării sale era puţin mai disipată şi se întreba dacă nu fusese imprudent expediind cadavrul lui Anatoli Arkadin agentului CIA pe care îl ratase. Desigur, îşi luase măsuri de precauţie: în principiu, nu aveau cum să facă legătura între el şi coletul expediat. Totuşi, lăsase un mesaj *krişei* lui, care trebuia să fie ţinut la curent, şi acum aştepta să îi răspundă.

Nataşa se strecură în imensul birou cufundat în semiîntuneric. Îmbrăcată cu un compleu Dolce Gabbana cumpărat în ziua în care Oleg Kazenin fusese gata să o spintece. Veni şi se opri în faţa lui.

— Îţi place?

Oleg abia dacă o privi, iar ea insistă:

— Suntem invitaţi la o petrecere la Soho.

— Nu am chef să ies, zise oligarhul.

— *Dobro,* dacă te răzgândeşti, spune-mi.

Ieşi din birou fără ca el măcar să se uite după ea. În fond, nu prea era interesată de Soho.

Episodul sexual cu Anatoli Arkadin îi provocase o excelentă dispoziţie. De acum, la discuţii cu prietenele ei, nu va mai părea o idioată când se va evoca mădularul excepţional al playboy-ului. Nu întrebase nimic despre soarta lui şi nici nu o interesa. Având îndoieli că s-ar afla într-o stare excelentă.

Se întoarse în camera ei şi porni televizorul pe canalul „Fashion”.

*

Vladimir Ivanov îl sună pe la ora opt.

— Trebuie să te văd, zise imediat Oleg Kazenin.

Krişa nu puse nicio întrebare. Nici el nu trebuia să vorbească la telefon.

— Ies de la o şedinţă şi merg la un dineu, zise el. Nu voi avea mult timp. Într-o oră la Kempinski, se poate?

— Voi fi acolo, zise simplu Oleg Kazenin.

Avea nevoie să primească asigurări de la cineva în care avea încredere totală. Îşi trase pe el o haină şi îl recuperă pe Dimitri care tocmai bea cafea la bucătărie.

— Trebuie să fim într-o oră la Kempinski, zise el. Te descurci.

În mod normal, la acea oră, trebuia să calculeze dublu. Abia urcat în Maybach, Dimitri puse pe acoperiş girofarul albastru. Trebuia să fie de ajuns.

*

Malko ar fi dat orice pentru a fi în altă parte. Galina Arkadina îl sunase deja de trei ori într-un sfert de oră. Mirată şi neliniştită că Anatoli nu se întorsese. Aveau întâlnire pentru o cină şi el nu întârzia niciodată.

Nu reuşea să-i spună adevărul. Că soţul ei fusese torturat, apoi asasinat într-un mod oribil şi că nu mai rămăseseră din el decât câteva bucăţi de carne zdrobită.

Circumstanţă agravantă: responsabilitatea sa era copleşitoare şi nu reuşea să înţeleagă unde derapaseră treburile. Era sigur că nu fusese urmărit în ziua întâlnirii.

Deci, scăparea venea din altă parte. Evident, dacă Iuri Petrov ar fi vorbit de această întâlnire, Oleg Kazenin putea să fi făcut apropierea... După o scurtă discuţie cu Tom Polgar, acesta din urmă propuse imediat ca prima de un milion de dolari promisă lui Anatoli Arkadin să fie predată văduvei sale, dar nu era încă momentul să abordeze subiectul.

Avea un gust de cenuşă în gură. Din cauza lui, două persoane fuseseră asasinate cu sânge rece: Lena Voronţova şi Anatoli Arkadin.

— Sunaţi-mă din nou peste o jumătate de oră, dacă Anatoli tot nu s-a întors, îi zise el Galinei Arkadina.

Dacă miliţia nu se agitase încă, trebuia să preia el iniţiativa.

După deschiderea cutiei care conţinea rămăşiţele lui Anatoli Arkadin, Tom Polgar sunase imediat la

miliţie, explicând de ce fusese transportat coletul la ambasadă. În mod normal, miliţia ar fi trebuit deja să o anunţe pe Galina Arkadina.

*

Trecuse o oră şi zece minute, când Oleg Kazenin sări din Maybach şi se duse spre holul hotelului Kempinski. Prima persoană pe care o zări, în picioare lângă recepţie, fu Vladimir Ivanov, înconjurat de gărzile sale de corp.

Preşedintele Alma-Antai veni imediat spre el.

— Să ne aşezăm acolo, zise el, nu prea am timp.

Luară loc pe o banchetă, în fundul holului, iar Vladimir Ivanov întrebă:

— Din cauza lui Vadim Stoletovo voiai să mă vezi?

Oleg Kazenin îl privi, uimit.

— Vadim Stoletovo! Nu, de ce?

— Nu ştii ce i s-a întâmplat? A fost ucis astăzi, în biroul său. Două gloanţe în cap.

— *Amerikanski?*

— Nu, nu cred. Mai degrabă o *zakasnoie.*

— Habar n-am! mormăi Oleg Kazenin, era un incapabil.

Trist epitaf pentru un om care, totuşi, îi făcuse multe servicii. Oligarhul continuă, văzând că prietenul său era grăbit.

— Informaţia ta a fost bună. Nemernicul de agent CIA a venit la mine la birou. Anatoli Arkadin l-a tras pe sfoară pe Iuri Petrov, făcându-l să creadă că este un investitor.

— Va trebui să nu mai ai încredere în Anatoli Arkadin, remarcă Vladimir Ivanov.

— Nu va mai face prostii, zise Oleg Kazenin.

Vladimir Ivanov ascultă fără să intervină relatarea sfârşitului atroce al lui Anatoli Arkadin. Când oligarhul termină, zise simplu:

— Sper că ai fost destul prudent, dar dacă miliţia vine să te întrebe, trebuie să mă anunţi imediat.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, a fost o prostie! mormăi Oleg Kazenin.

Vladimir Ivanov îl linişti cu un zâmbet.

— Nu cred. Mă voi folosi de asta pentru a te scăpa definitiv de acest agent CIA care îţi otrăveşte viaţa...

— Cum?

Vladimir Ivanov îşi puse un deget pe buze şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Va fi o surpriză. *Da svidania.* Sărut-o pe Nataşa din partea mea.

Se îndepărtă spre uşa rotativă, escortat de cele patru gărzi de corp.

*

Malko era încremenit, înspăimântat, dărâmat. Vocea Galinei Arkadina îi răsuna în urechi ca un clopot. O oribilă tânguială funebră. Ţipete de durere, întrerupte de plâns, blesteme.

Aparent, nu-l lega încă pe Malko de moartea soţului ei. Miliţia venise după ea cu maşina pentru a o duce la morgă unde i se ceru să recunoască corpul lui Anatoli Arkadin.

Revenită acasă, era în plină criză de nervi. Malko profită de câteva secunde de linişte, pentru a-i propune:

— O să vă ţin companie. Nu puteţi rămâne

singură.

O singură persoană putea să-i spună adevărul: el. Oricât l-ar costa. Avea să fie cea mai oribilă seară din viaţa lui. Căutarea armelor S-300 se termina într-o oroare absolută.

*

Tom Polgar avea figura de zile proaste, cu ochii încercănaţi, trăsăturile obosite. Îi făcu semn lui Malko să se aşeze şi întrebă:

— Nu a fost prea greu…

„Baby-sitters” îl aşteptaseră pe Malko până la ora cinci dimineaţa lângă domiciliul Galinei Arkadina. Fusese mai rău decât îşi imaginase. La început, Malko încercase să o consoleze pe văduva lui Anatoli, împărţind cu ea o sticlă de vodcă. Apoi, îşi făcuse curaj şi îi spusese adevărul: cum îl determinase pe Anatoli să-i întindă o cursă lui Iuri Petrov şi tot ceea ce urmase.

Atunci avusese cea mai mare surpriză a vieţii sale. Se aştepta ca Galina Arkadina să-i sară la gât, să-l blesteme, să-l insulte. În loc de asta, rămăsese nemişcată câteva secunde, după care scosese un ţipăt atroce, un ţipăt care venea din adâncul sufletului. Se ridicase dintr-un salt. Malko se aştepta să sară pe el, dar ea se îndreptă spre perete şi începuse să se dea cu capul de zid.

Reuşise cu greu să o calmeze. Cu faţa plină de sânge, urla blesteme, îşi rupea rochia, de parcă înnebunise.

Printre frânturi, Malko reuşise să afle adevărul. Capcana întinsă de FSB, cuvintele imprudente pe

care ea le pronunţase. De acum, Malko ştia că nu el fusese imprudent. Galina era, indirect, responsabilă de moartea soţului ei.

Nu mai era nimic de făcut. Terminaseră sticla de vodcă şi, puţin câte puţin, amorţită de alcool, Galina Arkadina se calmase, apoi adormise. Malko plecase pe vârful picioarelor, dar nu adormise, până la răsărit.

Abia pe la amiază se dusese la ambasada americană.

— Va trebui să ne ocupăm de Galina Arkadina, răspunse el la întrebarea şefului filialei CIA.

Tom Polgar îi aruncă o privire ciudată.

— Nu vă veţi ocupa dumneavoastră.

— De ce?

— Vin de la FSB. Alexandr Bortnikov m-a convocat acolo. A fost extrem de neplăcut, aproape că m-a acuzat că l-am asasinat pe Anatoli Arkadin! M-a avertizat că justiţia rusă nu poate rămâne indiferentă după ultimele evenimente, amintindu-mi că mai multe persoane care erau în legătură cu dumneavoastră au murit de o moarte violentă.

— Nu eu le-am omorât, remarcă Malko.

— Nu, dar mi-a dat de înţeles că aţi putea fi interogat şi, eventual, închis, pe motiv că aţi avea o posibilă implicare.

Malko ridică din umeri.

— Nu ţine…

Tom Polgar îl privi ironic.

— Într-o ţară normală, nu, dar suntem în Rusia. Nu este un stat de drept. FSB face şi desface. Deci, nu pot trata cu indiferenţă această ameninţare voalată.

Malko rămase tăcut câteva clipe, rumegându-şi

eşecul. Nu numai că nu avansase deloc de la sosirea sa la Moscova, dar mai şi provocase indirect o cascadă de morţi violente.

Singura certitudine pe care o avea acum era că Oleg Kazenin juca un rol central în afacerea cu S-300 şi că beneficia probabil de protecţia guvernului rus. O ipoteză se contura! Ruşii nu voiau să livreze *oficial* rachetele S-300 Iranului, dar se pregăteau să o facă printr-un circuit ocolitor.

Nu îi mai rămânea decât un mic indiciu. Fragil, totuşi un indiciu.

— Ce mă sfătuiţi? îl întrebă pe Tom Polgar.

— Cred că ar fi mai bine să părăsiţi Moscova.

— Foarte bine, o să plec mâine, spre Belarus.

— Aveţi o pistă acolo?

Americanul nu îşi ascunse mirarea.

— O am pe cea a generalului Şevarşin… răspunse Malko.

Tom Polgar îl privi, uimit.

— Ştiţi bine că-i o intoxicare.

— Evident! Dar vreau să-i fac să se liniştească. Sunt sigur că dacă spuneţi asta celor de la FSB, va ajunge până la urechile lui Oleg Kazenin. Şi ale generalului Şevarşin. Asta îi va face să creadă că au scăpat de mine de tot.

— Şi nu va fi aşa?

— Nu chiar, recunoscu Malko, fiindcă nu voi rămâne mult timp în Belarus. Mă voi întoarce la Viena.

— Deci, încheiaţi cazul.

— Nu, îmi rămâne un singur element de exploatat. Dat involuntar de Anatoli Arkadin: numele băncii Martini, prin care tranzitează afacerile „gri” ale lui

Oleg Kazenin... Dacă este amestecat în afacerea cu S-300, există o şansă să-i dau de urmă pe această cale.

Americanul scutură din cap.

— Am auzit că secretul bancar austriac este foarte eficace...

— Ştiu, recunoscu Malko, dar nu mai am decât această pistă de verificat. Poate că nu voi da de nimic, dar vreau măcar să încerc.

— Este cu bătaie lungă, oftă Tom Polgar, dar aveţi dreptate să încercaţi. Îl voi anunţa pe Alexandr Bortnikov de plecarea dumneavoastră.

*

Oleg Kazenin se plictisea la barul de la Metropol. Desigur, după moartea lui Anatoli Arkadin nu avusese nicio problemă, dar era neliniştit. Problema cu Maksim Naşistik nu se rezolvase încă. „Recondiţionarea" rachetelor S-300 continua, dar inginerul bloca mereu plecarea primelor seturi, deşi erau gata.

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui Vladimir Ivanov.

Krişa părea într-o dispoziţie excelentă şi îi zise.

— Încă nu ai comandat şampanie?

Oleg Kazenin îl privi, uimit.

— Şampanie? Pentru ce?

— Coşmarul tău a luat dimineaţă avionul spre Minsk! anunţă Vladimir Ivanov. Crede că armele S-300 sunt acolo. Nu te va mai deranja.

Uşurat, Oleg Kazenin uită de problema cu Maksim Naşistik. Plecarea acestui agent al CIA care îi voia cu

orice preţ pielea însemna sfârşitul coşmarului. Îşi umplu paharul cu vodcă şi îl ridică.

— Să bem pentru prostănacul de Anatoli! Nu ştii ce plăcere am avut când l-am strivit ca pe un vierme.

Acum, totul va decurge bine şi vom câştiga o grămadă de bani.

Capitolul XXI

„Rote Cafe”, la parterul hotelului Sacher, era plină ca întotdeauna. O incintă îmbrăcată în catifea roşie, unul dintre locurile cele mai şic din Viena. Fiind foarte cunoscut, Malko reuşise să obţină o masă lângă fereastra panoramică ce dădea spre Philarmonikerstrasse.

Se uită la ceasul Breitling. Contrariat: Azar Hanieh întârzia foarte mult. Totuşi, nu îi trebuia prea mult timp să vină din Karl-Renner Ring, unde locuia. Numai să nu îl lase baltă. Era ultima şansă de a avea acces la banca Martini. Ancheta sa la Viena începuse prost: sosit în urmă cu două zile de la Minsk, se instalase la Sacher, pentru mai multă comoditate, activitatea sa în dosarul rachetelor S-300 concentrându-se în Viena. De asemenea, nici nu o anunţase pe logodnica sa Alexandra că se întorsese în Austria: ea îl credea tot la Moscova. După un scurt sejur la Minsk, aterizase la Viena şi îşi începuse investigaţiile asupra băncii Martini. Un stabiliment cu o reputaţie sulfuroasă, după cum îi confirmase Mark Hopkins, şeful filialei CIA de la Viena. Majoritatea clienţilor ei erau oligarhi ruşi, cu tranzacţiile lor dubioase.

Neştiind cum să înceapă, Malko se gândise la metoda cea mai simplă. De la Sacher, sunase la bancă, obţinând uşor legătura cu unul din directorii acesteia, un anume Peter Griener, explicând că nişte prieteni de la Moscova îi lăudaseră performanţele băncii, iar el avea nişte fonduri de investit. Directorul îi spusese că ar fi binevenit, întrebând, fără să insiste, cine îi recomandase banca.

— Oleg Kazenin. Cred că vă încredinţează destul de multe operaţiuni, răspunsese Malko.

— Oleg Kazenin, nu cunosc acest nume! pretinsese responsabilul de la Martini, dar veniţi să-mi explicaţi ce vă interesează.

Banca Martini era etanşă... Malko fixase o întâlnire pentru săptămâna următoare, pentru a avea timp. Şi îşi amintise de Azar Hanieh, iranianca voluptuoasă pe care Mehdi Ezazi o adusese o dată cu el. Îi spusese că are un amant care lucrează într-o bancă la Viena. Malko o sunase, după discuţia fără succes cu cel de la banca Martini. Fusese extrem de amabilă şi acceptase imediat invitaţia de a lua masa împreună.

Doar că întârziase o jumătate de oră...

Deodată, o văzu cum alerga pe Philarmonikerstrasse, îmbrăcată într-un taior închis la culoare, ciorapi asortaţi, foarte atrăgătoare. Intră în Rote Cafe, gâfâind, şi veni la masă.

Malko se ridică şi îi luă mâna.

— *Kuss die Hand, Frau Hanieh*[46].

Vechea formulă de politeţe vieneză. Evident, Azar Hanieh nu părea obişnuită cu aceste maniere. Îi

46 Vă sărut mâinile, doamnă Hanieh.

strecură lui Malko o privire care semăna cu o felaţie şi oftă aşezându-se.

— Îmi pare rău, nu mai reuşeam să plec de lângă Franz! Voia neapărat să afle cu cine iau masa.

— Cine este Franz?

— Prietenul meu, Franz Miihl: este bancher şi este foarte gelos.

Îşi descheie vesta taiorului, dezvelindu-şi sânii în formă de pară, mulaţi într-un caşmir albastru. Bustul ei se ridica în ritm alert.

— Sunteţi obosită? întrebă Malko.

— Da! Puneţi mâna!

Spontan, luă mâna lui Malko şi o puse pe sânul ei stâng. Realmente, pieptul i se mişca repede, dar sfârcul unui sân se ridica viguros.

— Mor de sete! zise ea.

Malko îi făcu semn şefului de sală care se strecură până la ei.

— Aduceţi-mi cea mai bună şampanie pe care o aveţi! ceru el.

Azar Hanieh îl privi, uimită.

— Mă temeam că nu o să vă mai revăd niciodată, oftă ea.

— De ce?

— Bărbaţii, o dată ce obţin ceea ce vor, dispar ca fulgerul.

În mod clar, nu păstrase o impresie rea de la ultima lor întâlnire fierbinte, în vârful unui turn al castelului din Liezen.

— Oricum, v-aş fi revăzut, o linişti Malko, pentru a vă preveni asupra serviciilor iraniene. Vă pot considera drept complice la trădarea lui Mehdi Ezazi. Nu trebuie să vă întoarceţi în Iran decât cu garanţii

serioase.

— Nu sunt sigură că mă întorc, zise Azar Hanieh. Franz vrea să mă căsătoresc cu el. În acest caz, voi avea paşaport austriac... Dar nu s-a întâmplat încă nimic...

Şeful de sală aşează într-o frapieră cu gheaţă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1998 şi o destupă. Azar Hanieh aproape că bătu din palme.

— Ador şampania!

Când ciocniră paharele, ea zise în şoaptă:

— Pentru întoarcerea dumneavoastră.

Pe sub masă, piciorul ei îl atinse pe cel al lui Malko, apoi rămase lipit de el.

*

Oleg Kazenin era cuprins de o furie extremă şi, din nou, avea chef să omoare. Directorul băncii Martini tocmai îl sunase să-l anunţe că un gentleman ceruse o întâlnire recomandându-se din partea lui... Bineînţeles, pretinsese că nu îl cunoaşte.

După descriere, nu putea fi decât Malko Linge, agentul CIA, de care crezuse că scăpase.

Cum aflase că el lucra cu banca Martini?

Îl sună pe Iuri Petrov care se afla la biroul lui şi îl puse la curent.

— Nemernicul de Anatoli a pronunţat numele băncii, în timpul întâlnirii noastre, recunoscu consilierul financiar. Credeam că nu va da atenţie.

— Ei bine, este acolo!

— Nu îi vor spune nimic.

— Poate, dar vei merge la Viena. Mai întâi să

„securizezi” totul cu ei, apoi să iei legătura cu unul dintre prietenii mei. Umăr Israelov.

— Este un cecen?

— Da, a fugit în Austria deoarece Kamirov vrea să-l lichideze. I-am dat ceva bani fiindcă şi el m-a ajutat să câştig mulţi. Te vei duce la el şi îi vei cere o *zakasnoie.*

— Împotriva cui?

— Idiotule. A acestui nenorocit de agent al CIA. Are întâlnire la bancă săptămâna viitoare. De această dată, nu vreau să eşueze. Iei primul avion.

*

Şireată, Azar Hanieh se lăsă să alunece puţin pe scaun. Cu ochii strălucind, bustul palpitând, era extrem de atrăgătoare. Deodată, Malko simţi că ceva îl atinge între picioare. Avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza că era piciorul iraniencei, descălţat...

— Vă fac rău? întrebă ea cu o ipocrizie admirabilă.

Şampania îi mergea bine. Malko zâmbi.

— Nu, dar oamenii sunt foarte prefăcuţi aici.

— Vă întoarceţi în castelul dumneavoastră în curând.

— Nu, nu imediat.

— Unde locuiţi?

— Aici, la Sacher.

— Oh, nu am intrat niciodată! E frumos?

— Foarte frumos! o asigură Malko, dacă vă încălţaţi, vă voi arăta.

Azar Hanieh aşteptă totuşi să-şi termine *Sachertorte,* o prăjitură cu ciocolată, specialitatea

casei Sacher, până să se ridice. Pe micul culoar care ducea la holul de la intrare, se opri.

— La ce cameră staţi?

— 712.

— Mergeţi înainte, vin şi eu, trebuie să-l sun pe Franz ca să-i spun că o să întârzii la cumpărături.

Abia avu timp să bage cheia în uşă, că Azar apăru în urma lui, cu un zâmbet cu subînţeles.

— Arătaţi-mi!

Vizita se opri chiar la un metru de uşă. Lipită cu tot corpul de Malko, Azar îl săruta ca şi cum viaţa ei depindea de asta. El îşi lăsă mâinile să alerge pe corpul ei, atingând sfârcurile întărite, apoi urmărind, de-a lungul şoldurilor, şerpii jartierelor.

Se auzi un foşnet uşor şi fusta taiorului căzu încet pe mochetă. Azar tocmai descheiase fermoarul. Dedesubt, Malko descoperi un chilot mov şi jartiere albe de care erau prinşi ciorapii negri.

Azar îl cuprinsese deja cu toată mâna, eliberându-l cu brutalitate şi lăsându-se în genunchi. Malko se sprijini de lambriurile din lemn. Gura iraniencei era blândă, caldă şi abilă. Chiar era un desert foarte plăcut.

Totuşi, Azar nu duse altruismul prea departe. Se ridică suplă, îşi dădu jos chilotul mov, aşteptându-l apoi pe Malko pe pat, cu picioarele larg desfăcute. Când o penetră, corpul îi fu cuprins de un frison lung şi îl cuprinse cu braţele. În câteva minute, se transformară într-un balet de mucoase, un concert de gemete şi oftaturi. Azar se mişca frenetic sub Malko.

Deodată, îl împinse şi se întoarse, oferindu-i fundul.

— Puţin şi aşa! ceru ea pe un ton aproape normal.

„Aşa” era şi mai bine... Malko se dezlănţui, cu mişcări puternice, până ce o făcu pe Azar să ţipe. Până ce ţipă şi el, eliberându-se în ea.

*

Azar Hanieh fuma o ţigară lungă şi subţire, aşezată pe o pernă, după ce îşi dăduse jos puloverul de caşmir. Se întoarse spre Malko, punându-şi mâna pe abdomenul lui.

— Vei rămâne mult timp la Viena?

— Depinde de tine.

— De mine! De ce? Vrei să ne vedem mai des?

— Bineînţeles, jură Malko, dar aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Care?

— Prietenul tău, Franz, lucrează la bancă?

— Da.

— Aş putea, prin intermediul lui, să intru în legătură cu cineva de la banca Martini?

— Pentru treburile tale...

— Da.

Ochii lui Azar Hanieh luciră.

— Cât de excitant! Bineînţeles, dar trebuie să discuţi cu el.

— Am o soluţie excelentă pentru asta, sugeră Malko. Spune-i că am luat masa împreună şi că aş dori să fac cunoştinţă cu el şi să cinăm toţi trei la *Drei Husaren.*

— *Prima!* zise Azar, dar va trebui să fii atent. Ţi-am zis că-i foarte gelos.

— Voi fi foarte atent, promise Malko, dar şi tu va

trebui să ai grijă.

— Dacă îmi promiţi că mă mai duci o dată în castelul tău.

— Se poate rezolva, acceptă Malko.

— Foarte bine, te sun spre sfârşitul zilei. Mă duc să-l văd pe Franz la birou. Îl excită mereu asta.

Era cu adevărat o minunată târfă orientală. Malko rezistă dorinţei de a continua parcursul iniţiatic. Mai înainte de toate, datoria. Azar se îmbrăca deja.

*

Iuri Petrov, imediat ce debarcase din zborul Austrian Airlines de la Moscova, luase un taxi spre cartierul Floridsdorf. În timp ce traversa Floridsdorfer *Brücke*[47], se întrebă dacă Oleg nu se agita degeaba. Oamenii de la banca Martini erau de toată încrederea.

Dunărea curgea în valuri cenuşii. Floridsdorf, la nord-est de oraş, era un cartier popular, cu mulţi emigranţi. S-ar fi crezut în Caucaz. Taxiul îl lăsă în faţa nr. 9 pe Voltagasse. Un imobil cenuşiu cu şase etaje, cam respingător.

Liftul nu funcţiona, iar Iuri Petrov trebui să urce cele patru etaje pe jos.

Când ciocăni la apartamentul 15, uşa se întredeschise apărând ceva ce ar fi putut fi un afiş de propagandă anti-Cecenia... Un bărbat solid, cu pielea foarte închisă, umeri laţi, nebărbierit, o mustaţă groasă, un nas acvilin accentuat şi o privire neîncrezătoare.

— *Gospodin* Israelov?

47 Pod.

— *Da.*

— Vin din partea lui Oleg Kazenin. Mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Figura lui Umăr Israelov se lumină şi deschise larg uşa. Micul apartament mirosea a varză, a acru, a mizerie. Iuri Petrov scoase din servieta mare un plic umflat şi se aşează pe marginea canapelei. Zicându-şi că toţi *cernozopie* se asemănau.

Cu colţul ochiului, remarcă mânerul unui pistolet care ieşea dintre două perne. Umăr Israelov îi urmări privirea şi zise:

— Oamenii lui Kamirov vor să mă omoare. Au încercat deja de două ori.

Deschise plicul şi scoase conţinutul: mai multe fotografii cu Malko Linge, o scrisoare din partea lui Oleg Kazenin şi un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Când văzu banii, faţa îi zâmbi. Nici după ce citi scrisoarea nu-şi ridică privirea.

— *Dobro,* concluzionă el. O să vă dau telefonul meu. Trebuie să mă anunţaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte. E pentru săptămâna viitoare?

— Da, aşa cred. Scuzaţi-mă, îmi puteţi înapoia scrisoarea?

Cecenul se uită la bani şi la fotografii, iar Iuri Petrov recuperă scrisoarea. Era mai bine să nu lase la întâmplare un document prin care se cerea în scris o *zakasnoie,* într-o ţară civilizată.

Se ridică şi îi dădu numărul de telefon. Nu avea chef să întârzie acolo. Aproape servil, Umăr Israelov îl conduse până pe palier.

Găsi cu greu un taxi ca să ajungă pe Annagasse, o străduţă pietonală în spatele Operei, la doi paşi de

banca Martini.

*

Malko se pregătea să anuleze rezervarea de la *Drei Husaren* când sună telefonul.

— Acceptăm cu plăcere invitaţia dumneavoastră, anunţă Azar Hanieh cu o voce manierată, semn că nu era singură. La ora nouă la *Drei Husaren.*

Zarurile erau aruncate.

Capitolul XXII

Franz Miihl avea charisma unei chiuvete, o batistă asortată cu cravata şi aerul specific oamenilor care nu se gândesc decât la bani. Costumul închis la culoare, cu dunguliţe, îi desăvârşea stilul, dar avea trăsături regulate şi umeri largi. Poate din prudenţă, o ţinea ferm de mână pe Azar Hanieh şi nu o lăsă decât pentru a-l saluta pe Malko, ochi în ochi, cu o strângere de mână ceva cam rigidă.

— *Grüss Gott, Herr Linge, meine* „fiancée” mi-a împărtăşit amabila dumneavoastră invitaţie. Sper să pot să v-o întorc în curând.

— Sunt foarte bucuros să vă întâlnesc, Herr Mühl, îl asigură Malko. Cred că aveţi legătură cu finanţele.

— *Jawohl,* sunt director de investiţii la Sparkasse din Viena.

— Un post important, remarcă Malko.

Din modestie, Franz Mühl nu răspunse, dar o luă de mână pe Azar care îşi ţinea pudică privirea în

pământ. Malko rezervase sala-bibliotecă, cu o atmosferă foarte călduroasă şi de unde nu se auzea decât foarte slab pianistul instalat în prima încăpere. Şeful de sală sosi cu un meniu care părea să aibă două sute de file...

— Vă recomand antreurile, îi sfătui Malko, sunt fabuloase. Şi vânatul, de asemenea.

Logodnicul lui Azar Hanieh se relaxă, privind lambriurile şi rafturile de cărţi.

— E un loc cu mult *Gemütlichkeit*[48], remarcă el. Nu am venit niciodată în această sală.

Cufundată în meniu, Azar întinse uşor piciorul, atingând pe sub masă piciorul lui Malko. Acesta comandă vinul, iar Azar continuă cu comanda ei. Meniul era simplu: antreuri, una din specialităţile casei, pulpă de cerb-lopătar şi ştrudel.

Ridicară paharele în cor, iar Malko zise:

— Beau pentru viitoarea voastră fericire! *Frâu* Hanieh mi-a spus că vă gândiţi să vă căsătoriţi curând.

Chiuveta păru deodată luminată din interior.

— Absolut, confirmă Franz Mühl, dar aşteptăm primăvara pentru a face acest pas în Grinzing.

*

Azar Hanieh aduna ultimele firimituri din *Apfelstrudel* cu graţia unei pisici. Franz Mühl îşi aprinsese o ţigară cubaneză, iar cele două sticle de Tokay se goliseră. Malko decise că era momentul să treacă la atac.

— *Herr* Miihl, zise el, o cunoaşteţi pe *Frâu* Sonia

48 Şarm.

Loos, preşedintele băncii Martini?

— *Natürlich!* De ce?

— Aş vrea să o întâlnesc, dar este foarte selectivă, apărând confidenţialitatea clienţilor ei. Credeţi că pot să merg din partea dumneavoastră?

— Bineînţeles! răspunse călduros Franz Mühl. Am legături stabile cu ea. Vreţi să vă fixez o întâlnire?

— Ar fi extrem de drăguţ din partea dumneavoastră... Pe de altă parte, mi-ar plăcea să veniţi să petreceţi un weekend la *Schloss* Liezen unde locuiesc, în Burgenland. Este cam retras faţă de Viena.

Nu mai avea decât să ceară nota... Pe trotuarul de pe Weihburggasse, Malko îi sărută mâna lui Azar Hanieh, iar logodnicul ei îi zise:

— Vă sun mâine, negreşit. Vreţi să vă duc cu maşina mea?

— Nu, mulţumesc, declină Malko, mă întorc pe jos.

Nu era decât la câteva sute de metri de Sacher.

*

— Am întâlnire mâine la banca Martini cu Sonia Loos, îl anunţă Malko pe Mark Hopkins, şeful filialei CIA de la Viena.

Franz Miihl îl sunase pe Malko fix la ora zece ca să-l anunţe că *Frâu* Sonia Loos îl aştepta a doua zi la ora unsprezece, la sediul băncii Martini, la nr. 6, pe Himmelfortgasse.

Mark Hopkins îi adresă lui Malko un zâmbet vesel. În ciuda înălţimii sale mici, a costumului prost croit şi a ochelarilor groşi, era un excelent agent. Biroul său se afla la etajul patru al ambasadei americane,

un elegant imobil particular situat pe Boltzmannstrasse, cu o vedere uimitoare spre Prater.

— Cred că am ceva care vă va putea ajuta… zise el.

— Ce?

— *Treasury Department* mi-a trimis o solicitare de verificări asupra băncii Martini, care este suspectată de spălare de bani. Dacă trimit un raport în care sunt semnalaţi anumiţi clienţi, va avea interdicţie să mai funcţioneze în Statele Unite.

— Îmi puteţi încredinţa acest document?

— Bineînţeles, dar nu trebuie să scape din mâinile dumneavoastră. Este un excelent atu împotriva Soniei Loos.

— Altceva, continuă americanul, prietenul meu Rene Polii, şeful de la Contraterorism din *Sicherheitsdienst*[49], tocmai mi-a transmis o informaţie de la *Grenze Polizei*[50]. Iuri Petrov, reprezentantul lui Oleg Kazenin, este la Viena.

— Cum au aflat asta?

— L-a vizitat ieri pe un cecen care este supravegheat de serviciul lui Polii. Un anume Umăr Israelov. Un tip periculos, care are mâinile mânjite de sânge până la coate. A lucrat în miliţia particulară a preşedintelui Kamirov, la Groznîi, dar este urmărit de foştii săi camarazi.

Malko nu avu nevoie de prea mult ca să îşi dea seama:

— După părerea mea, Oleg Kazenin a aflat de prezenţa mea la Viena şi l-a trimis pe Iuri Petrov să

49 Securitatea Statului.
50 Poliţia de frontieră.

pregătească ceva împotriva mea.

— Vreţi o armă?

— Poate că ar fi mai prudent, recunoscu Malko.

Mark Hopkins ieşi din birou şi reveni câteva minute mai târziu, cu o cutie ce conţinea un Beretta 92.

— Este înregistrat pe numele ambasadei, preciză el, şi o să-l anunţ pe Rene Polii. În cazul în care veţi avea probleme.

Vreţi să mergem să luăm masa la Livingstone? Era un local destul de simpatic.

— Nu o să mănânc astăzi, îl asigură Malko. Ca să îmi menţin silueta.

*

— Franz te-a găsit extrem de simpatic... Cred că l-ai cucerit. Vocea lui Azar Hanieh se schimbă şi continuă pe un alt timbru. Da, aşa, continuă, continuă. Ah! Mă faci să plutesc!

Căzu, gâfâind, cu braţele şi picioarele depărtate, în timp ce Malko rămăsese înfipt în ea. Comandase o gustare direct în cameră, din raţiuni de discreţie. Azar trebuia să fie la coafor.

— Chiar te vei căsători cu el? întrebă Malko.

— Mă gândesc. Nu mai am chef să mă întorc în Iran. Mă plictisesc de moarte. Spune, chiar ne vei invita în weekend la castelul tău?

— Bineînţeles!

— Aş vrea să fac dragoste cu tine, aşa, ca ultima dată, este foarte excitant.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, oftă Malko.

Între Franz Miihl şi Alexandra, ar fi un exerciţiu de

mare îndrăzneală.

— Trebuie să plec! tresări Azar, altfel, coaforul nu mă mai primeşte.

Într-o clipă fu îmbrăcată la loc. Privind-o, Malko îşi zise că nimeni altcineva nu merita mai bine eticheta de *Bezuprecinaia*... în orice caz, îi făcea un mare serviciu.

*

Umar Israelov mergea încet pe Himmelfortsgasse, încercând să memoreze locurile. Trecuse deja de trei ori prin faţa hotelului particular în care funcţiona banca Martini.

Planul lui era simplu. Iuri Petrov îi va confirma ora la care „ţinta" lui venea la bancă. Era suficient să fie acolo şi să-i tragă două gloanţe în spate, după care să fugă spre Schubert Ring, unde se putea pierde în forfota străzii.

Chiar în acea direcţie plecă, de altfel, pentru a lua un autobuz care să-l ducă la Floridsdorf.

Rar primise o misiune atât de uşoară. De altfel, după Cecenia, totul părea uşor.

*

Primul lucru care frapa era peruca ei portocalie. Sonia Loos semăna cu o veche actriţă de teatru care nu reuşeşte să renunţe la scenă: chiar şi intrarea în biroul unde îl primi pe Malko fusese teatrală. Mergea silenţioasă pe parchetul vopsit, mulată într-o rochie lungă, neagră, acoperită de bijuterii cu siguranţă false, dar enorme, cu faţa machiată în mod strident.

Doar vocea îi era plină de seducţie. Blândă, cu o dicţie lentă, inflexiuni aproape tandre. O voce destinată să învăluie:

— *Sehr geehrter Herr*[51] Linge, mieună ea, cât de bucuroasă sunt să vă întâlnesc.

Îi prinse amândouă mâinile lui Malko între ale ei şi îl duse până la un fotoliu adânc, acoperit cu catifea verde, apoi se aşeză în faţa lui. Lemnăria închisă la culoare, lumina difuză, atmosfera calmă, vocea ademenitoare, totul concura la atragerea eventualului client. Dacă Malko nu ar fi cunoscut trecutul Soniei Loos, ar fi putut ceda şarmului ei.

— Şi eu, făcu el, sunt bucuros să vă întâlnesc. Cineva mi-a vorbit mult despre dumneavoastră: Oleg Kazenin.

Sonia Loos dădu din cap.

— Da, este un client bun şi fidel. Sper că veţi fi şi dumneavoastră la fel.

Azar îi mărturisise lui Malko că Franz Miihl îl credea foarte bogat. Probabil că transmisese informaţia şi Soniei Loos. Privirea ei îl fixa pe Malko în ochi, aproape hipnotic, concentrat, pătrunzător. Nu realiza încă faptul că tocmai îşi bătuse primul cui în capacul sicriului. Malko decise să nu tărăgăneze. Scoţând documentul emis de *Treasury Department,* îl întinse Soniei Loos.

— Aş dori să luaţi la cunoştinţă despre aceasta.

Bancheriţa începu să citească. Avea cu siguranţă lentile corectoare. Malko o privea: pe măsură ce citea, trăsăturile i se descompuneau, colţurile gurii i se lăsau, chiar şi machiajul părea că i se alterează.

Îmbătrânea văzând cu ochii.

51 Dragă domnule.

După ce citi, Sonia Loos ridică privirea şi întrebă cu o voce nesigură:

— Ce vrea să însemne asta?

Malko îi adresă un zâmbet rece.

— Că veţi avea probleme serioase, *Frâu* Loos. Dacă vom retrage băncii dumneavoastră autorizaţia de a opera în Statele Unite, sunteţi terminată.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? Credeam că...

— ... eram un investitor. Franz Mühl crede acelaşi lucru. Voiam doar să vă pot întâlni. Ca să vă fac o propunere în numele guvernului Statelor Unite. O propunere pe care nu ar trebui să o refuzaţi...

Cu un gest natural, recuperă preţiosul document şi continuă, expunându-i adevăratul scop al vizitei sale. Sonia Loos asculta, încremenită.

— Nu pot să fac asta! replică ea. Mă va omorî!

— Nu va mai fi în măsură să o facă, o asigură Malko. Iar noi putem să vă garantăm o protecţie eficientă, cu ajutorul autorităţilor austriece. Iată, cunoaşteţi termenii acordului; vă las să vă gândiţi, să spunem patruzeci şi opt de ore, maximum.

Se ridică şi Sonia Loos îl însoţi ca o fantomă până la ieşire. Se întoarse, îi luă mâna încărcată de inele şi o sărută.

— *Auf Wiedersehen, Frau* Loos.

Se duse până în Schubert Ring şi opri un taxi.

— *Amerikanische Botschaft, bitte*[52], *Boltzmannstrasse.*

Zarurile erau aruncate. Nu mai avea decât să spere că Sonia Loos se va comporta ca o femeie inteligentă.

52 Ambasada americană, vă rog.

Capitolul XXIII

Iuri Petrov coborî până la Kärntnerstrasse, marea cale pietonală ce ducea la Opemring, în căutarea unei cabine telefonice, voind să nu utilizeze telefonul său pentru a-l suna pe Umăr Israelov. Găsi ceea ce căuta, chiar în faţa patiseriei care producea pe bandă rulantă *„Sachertorte"* de toate mărimile.

Cecenul răspunse imediat.

— Sunt prietenul care v-a adus veşti de la Moscova, zise Iuri Petrov. Întâlnirea fixată este mâine la ora trei. Nu întârziaţi.

Fără să-i lase cecenului timp să ceară precizări, închise telefonul. Era inutil să-şi asume riscuri. Avu timp apoi să cumpere un *Sachertorte* de 43 de euro, apoi merse până pe Annagasse să-şi ia valiza.

Douăzeci de minute mai târziu, rula spre Schwechat pentru a lua următorul zbor spre Moscova, preferând să nu se afle la Viena când Umăr Israelov îşi îndeplinea comanda. Nu avusese niciodată încredere în caucazieni. Dacă erau probleme, celălalt se va expune.

*

Malko ceru taxiului să oprească în faţă la Franziskaner Kirche, una din cele mai vechi biserici din Viena, aflată între Franziskaner Platz şi Weihburggasse. Azar Hanieh nu venise la Sacher pentru un intermezzo amoros, Franz Miihl oprind-o pentru un prânz de afaceri. Malko îşi zicea că, dacă lucrurile se petreceau bine cu Sonia Loos, va fi mai relaxat pentru o siestă desfrânată la sfârşitul zilei.

Degeaba, nu va putea să cineze cu iranianca: Franz nu o lăsa să iasă singură seara.

Traversă strada în diagonală pentru a ajunge la sediul băncii Martini. Urma să sune, când auzi un strigăt dinspre cealaltă parte a străzii.

— *Herr* Linge, *Achtung!*[53]

Se întoarse şi văzu trei bărbaţi: un mustăcios, spătos, în canadiană închisă la culoare, care înainta spre el, cu mâna în buzunar. Şi alţi doi, care tocmai ieşeau dintr-un Opel gri, parcat chiar în faţa bisericii. Unul dintre ei era cel care strigase.

Mai multe lucruri se petrecură în acelaşi timp.

Mustăciosul scoase din buzunar mâna crispată pe un pistolet automatic mare şi alergă înspre Malko.

Ceilalţi doi bărbaţi începură şi ei să alerge în aceeaşi direcţie, strigând:

— *Polizei! Polizei! Halt!*

Malko simţi cum îi sare pulsul în aer. Fără măcar să se gândească, scoase de la centură pistolul Beretta 92 dat de Mark Hopkins şi, practic cu acelaşi gest, îl armă, introducând un cartuş pe ţeavă. Ţinti spre mustăcios şi apăsă pe trăgaci.

Chiar în momentul în care acesta din urmă trăgea.

Glonţul se strivi de faţada băncii Martini, şuierând pe lângă Malko.

Atacatorul se răsuci, atins la umăr, şi se clătină. Nu avu timp să se ridice: cei doi poliţişti austrieci se aruncaseră asupra lui şi îl încătuşau în ciuda ţipetelor sale foarte vehemente.

În timp ce unul dintre ei chema întăriri, celălalt veni să se prezinte lui Malko.

— Inspector-şef Günther Aspem, de la

53 Domnule Linge, atenţie!

Sicherheitsdienst. Presupun că sunteţi Herr Malko Linge.

— Absolut, confirmă Malko.

— Şeful meu, *Herr* Polii, mă anunţase. De aceea am întărit supravegherea asupra lui Umăr Israelov.

— Cred că mi-aţi salvat viaţa, făcu Malko, atrăgându-mi atenţia... Altfel, mi-ar fi tras un glonţ în spate.

O ambulanţă urmată de o maşină de poliţie sosi într-un concert de sirene. Umăr Israelov era tot întins pe trotuar, încătuşat şi gemând. Aparent, glonţul tras de Malko îi fracturase clavicula.

Acesta se întoarse spre poliţist.

— Cred că este de preferat ca *oficial* să se susţină că acest individ a fost doborât de dumneavoastră. Am evita o mulţime de acte birocratice.

— Voi prezenta sugestia dumneavoastră către *Herr* Polii, promise poliţistul înainte de a se îndepărta.

Malko sună în cele din urmă la uşa băncii Martini. Un portar îl conduse în biroul unde o întâlnise în urmă cu două zile pe Sonia Loos. Directoarea băncii sosi în câteva clipe, în aceeaşi rochie neagră. Se înclină, sărutându-i mâna, şi decise să îşi atragă de partea sa toate şansele.

— Ştiaţi că Iuri Petrov se află la Viena? întrebă el.

Sonia Loos păru sincer surprinsă.

— Nu! De obicei mă sună de fiecare dată.

— Nu aţi avut nicio legătură cu el?

— Nu. De ce?

— Fiindcă cineva, din banca dumneavoastră, a avut. Cine mai ştia despre întâlnirea noastră?

Ea se gândi:

— Secretara mea şi unul dintre directorii băncii.

— Se numeşte Peter Griener?

— Da. Cum de ştiţi?

— Am discutat cu el, acum câteva zile, menţionând de Oleg Kazenin. Cred că l-a anunţat despre vizita mea pe acesta din urmă, care l-a anunţat la rândul lui pe Iuri Petrov. Fără să ştie neapărat că acesta din urmă se afla la Viena. Ceea ce ar fi mai bine pentru *Herr* Griener.

— De ce?

— Pentru că, înainte chiar să sun aici, un bărbat a tras asupra mea. Peretele dumneavoastră exterior este chiar afectat.

Ştia că veneam la această oră aici, iar singura persoană, în afară de dumneavoastră, care putea să-l anunţe pe Petrov, este Peter Griener. Probabil, fără să ştie ce se punea la cale. Dar este totuşi o complicitate la tentativă de omor.

Sonia Loos era albă ca varul.

— Doar nu credeţi chiar că…

— Nu cred nimic, răspunse Malko. Se întâmplă ca cel care a tras asupra mea să fie urmărit de Sicherheitsdienst. Cei doi poliţişti au tras asupra lui, iar în acest moment este arestat. Riscă să-l menţioneze pe Iuri Petrov.

Bine. V-aţi gândit la propunerea mea?

Se lăsă o tăcere scurtă, care i se păru interminabilă lui Malko, apoi Sonia Loos anunţă cu o voce slabă:

— Toate documentele privind conturile şi operaţiunile efectuate de bancă pentru Oleg Kazenin au fost adunate. Sunt destul de multe documente scrise şi două CD-ROM-uri.

În ciuda feţei pictate, Malko ar fi sărutat-o.

— *Gariz gut!*[54]

— *Ein Moment!*

Sonia Loos îşi mai revenise în fire.

— *Bitte?*[55]

— Cum îmi voi da seama că vă veţi ţine de promisiune?

O dată ce vă comunic aceste documente, sunt în pericol de moarte. Şi, dacă un raport defavorabil este trimis la Treasury Department, sunt ruinată.

— Avem obiceiul să ne ţinem promisiunile, o linişti Malko. În ceea ce priveşte primul punct, veţi avea, începând din momentul în care îmi înmânaţi aceste documente, o protecţie din partea Sicherheitsdienst, la solicitarea Ambasadei Statelor Unite. Suntem în relaţii foarte bune cu şeful acesteia, *Herr* Polli.

Pentru al doilea punct, vă voi înmâna copia raportului trimis de ambasada americană de la Viena către Treasury Department, prin care este eliminată orice suspiciune asupra dumneavoastră. Nu veţi avea decât să îl puneţi cu grijă în seiful dumneavoastră.

Sonia Loos se ridică. Ochii îşi reluară strălucirea. Era o durâ.

— Veniţi cu mine! zise ea simplu.

O urmă într-un alt birou, mai luminat şi mai funcţional. Un teanc de documente şi două CD-ROM-uri erau aşezate pe birou.

— Iată tot ceea ce deţinem despre Oleg Kazenin, zise ea. Inclusiv numerele celor două conturi din

54 Perfect!
55 Vă rog.

Lichtenstein, de la banca LDB[56].

Malko tresări imediat.

— Nu aţi avut niciodată acces la conturile lui?

— Nu. Primeam instrucţiuni de la Moscova, fie pentru a le alimenta, fie pentru a le debita.

Malko simţi cum toată mulţumirea dispare dintr-odată, dar vru să verifice:

— Nu aţi primit niciodată, în ultimele luni, viramente importante din partea unei instituţii iraniene?

— Nu, niciodată. Tranzacţia cea mai importantă din acest an a fost un virament pe care l-am primit dintr-unul din cele două conturi de la LDB, de aproape cinci sute de milioane de dolari. Cea mai mare parte a fost virată la banca Rossia, iar o parte a rămas aici, pentru rambursarea unui împrumut luat de la banca noastră de către Oleg Kazenin.

— Deci, concluzionă Malko, adevăratele sale secrete financiare se află în Lichtenstein.

— Mă tem că da. Chiar eu am înfiinţat în numele lui două *Anstalt,* entităţi juridice care îşi au fondurile la banca LDB.

Operaţiunile sunt ordonate de aici, dar documentele care îl leagă pe Oleg Kazenin de aceste conturi se află acolo...

— Nu puteţi face nimic pentru a le recupera?

— Nimic.

Se lăsă o tăcere grea ca de plumb. Malko reuşise fără să reuşească. Îi lipsea esenţialul.

Deodată, Sonia Loos zise timidă:

— Poate că este cineva care ar putea să vă ajute.

— Cine?

56 Lichtennstein Deposit Bank.

— Un informatician din Liechtenstein. Se numeşte Hans Wagner. Tocmai a fost concediat de banca LDB în urma unei reduceri de personal. M-a sunat ca să-mi ceară de lucru. Este foarte furios că a fost concediat şi mi-a lăsat de înţeles că, dacă îl angajez, nu vine cu mâinile goale.

— Adică?

Sonia Loos zâmbi cu subînţeles.

— El a creat toate programele soft care administrează conturile numerotate. Cunoaşte totul. Este singurul care posedă listele duble, adică cele conţinând *Anstalt-urile* şi cele conţinând adevăraţii proprietari.

Malko începea să îşi revină.

— Mă puteţi ajuta să dau de el?

Fără să scoată un cuvânt, ea ocoli biroul, apoi scrise câteva cuvinte pe o foaie de hârtie albă pe care i-o întinse lui Malko.

Hans Wagner, 17 Rutistrasse Vaduz. 0041 442533756.

Adăugase deasupra semnăturii: este un prieten.

— Este telefonul lui mobil, zise ea. Răspunde mereu. Dacă veniţi din partea mea, cred că va accepta să vă întâlniţi.

Malko pusese deja biletul în buzunar, Sonia băgă documentele într-o servietă din pânză cu sigla băncii Martini şi i-o întinse.

— Iată, *Herr* Linge, sper că sunteţi un om de onoare. Aveţi viaţa mea în mâinile dumneavoastră.

Malko zâmbi.

— *Nachrichtendienst ist Herrendienst*[57]*...* Nu aveţi de ce să vă temeţi. Când revin de la Vaduz, vă invit

57 Spionajul este o meserie de gentleman.

cu plăcere la cină.

Sonia Loos zâmbi puţin cam nostalgică.

— Ador opera.

— Ei bine, vom merge la Operă.

*

Malko tocmai adormise, când sună telefonul din cameră. După întâlnirea de la banca Martini, se văzuse cu Mark Hopkins şi luaseră masa împreună. Preţioasele documente referitoare la Oleg Kazenin se odihneau de acum în seiful şefului filialei CIA. Epuizat de tensiunea nervoasă, Malko căzuse frânt de oboseală.

Răspunse.

— *Herr* Linge, făcu vocea vizibil încurcată a recepţionerului, este o doamnă care doreşte să urce în camera dumneavoastră.

Aşteptarea fusese prea lungă pentru Azar!

— Dă-mi-o la telefon, ceru Malko.

Nu avu timp să scoată un cuvânt. Vocea sarcastică a Alexandrei îi trimise un val de adrenalină în artere.

— *Schatz*[58], dacă ai vreuna din târfele tale în pat, te sfătuiesc să o dai afară foarte repede... Urc.

— Cum de ştii că sunt aici?

— Am prietene la Viena! Ai fost văzut cu o târfă brună la Rote Cafe. Sper că încă mai este acolo pentru a-i smulge sânii. *Ich komme!*[59]

Când Alexandra intră în cameră, Malko îmbrăcă un halat din prosop şi se stropise cu apă de toaletă.

58 Scumpule.
59 Sosesc.

Tânăra se dezbrăcă de vizon, dezvelind un taior gri cu fustă crăpată şi o cămaşă de un roşu aprins.

Ca o pisică, adulmecă literalmente camera, examinând atentă fiecare obiect, pentru a se întoarce în cele din urmă.

— Sper că nu este supărată pe tine că ai alungat-o în plină noapte…

— Eram singur! se jură Malko. Dar tu, ce faci la Viena?

— Imaginează-ţi că cinam cu Voldemar. Ştii, cel care este înnebunit după mine. Apoi, am primit această informaţie şi i-am spus să mă aştepte. E jos.

— De ce?

— Dacă nu te găseam singur, petreceam noaptea la el acasă.

— Şi acum?

Se apropie de el cu o expresie pofticioasă.

— O să faci sex cu mine. Bine de tot. Altfel, nu voi rămâne peste noapte cu tine. Voldemar este foarte răbdător şi este *foarte* dornic să mi-o tragă, de *foarte mult* timp.

Malko ştia asta.

*

Ningea la Zürich, iar avionul Boeing 737 al Swiss Air străpunse ceaţa foarte joasă. O senzaţie neplăcută. Malko tresări. Se trezise foarte devreme pentru a prinde acest zbor, după ce îi dovedise Alexandrei că îşi păstrase întreaga sa vigoare pentru ea. Amorţit de oboseală, după doar trei ore de somn, se amestecă printre pasagerii încărcaţi cu laptopuri şi valize pe role, pentru a ajunge la ieşire.

Imediat ce închirie o maşină de la Hertz, porni la dram, de-a lungul lacului Zürich. Din fericire, ninsoarea se mai domoli.

Când ajunse la Mels, la frontiera cu Lichtenstein, era chiar şi puţin soare.

Apoi, urcă până la minusculul sat Vaduz dominat de castelul lui Hans Adam al II-lea. Mai puţin de o mie de locuitori, dar peste trei mii de entităţi juridice mascate, administrate din cele patru colţuri ale lumii.

Era fermecător ca o staţiune de sporturi de iarnă şi trist ca un seif.

Urcă până la baza castelului şi parcă în faţa *Gasthaus am Schloss.*

Făcuse aproape o oră şi jumătate pentru a veni de la Zürich şi era puţin peste ora unsprezece. Sala micii cafenele mirosea a ceară de parchet, era complet pustie, dar o ospătăriţă simpatică îi aduse o cafea elveţiană, adică dezgustătoare.

Formă numărul dat de Sonia Loos şi aşteptă, cu inima bătându-i tare.

— Hans Wagner, anunţă o voce cu un puternic accent „Schweizerdeutch”.

— Bună ziua, zise Malko în germană, vă sun din partea Soniei Loos, de la banca Martini. Mi-a spus că vă căutaţi de lucru.

— Exact, răspunse informaticianul, după o scurtă ezitare. Mă sunaţi de la Viena?

— Nu, de aici, din Vaduz. Aş vrea să ne întâlnim.

— Cine sunteţi? Unde vă aflaţi?

— Mă numesc Malko Linge şi sunt la *Gasthaus am Schloss.* Puteţi să-mi acordaţi câteva minute?

— Voi fi acolo în cinci minute, anunţă Hans

Wagner înainte de a închide.

*

Hans Wagner deschise uşa de la *Gasthaus* patru minute şi jumătate mai târziu. Un bărbat trecut, scund, cu părul blond grizonat dat pe spate, ochi albaştri pătrunzători, o faţă netedă. Fără măcar să dezbrace canadiana se aşează în faţa lui Malko şi comandă o cafea cu lapte. Vizibil intrigat că cineva vine de la Viena ca să-l vadă.

Malko îl lăsă să citească biletul de la Sonia Loos. Hans Wagner ridică apoi privirea cu un zâmbet încrezător.

— Deci aveţi să-mi oferiţi ceva?

— Care este situaţia dumneavoastră cu banca LDB?

Ochii albaştri i se umplură de furie.

— M-au dat afară după şapte ani, fără să aibă nimic să-mi reproşeze, fiindcă voiau să facă economii.

I-am scris inclusiv prinţului Aloâs, dar n-am primit nici măcar un răspuns!

Malko dădu din cap cu simpatie.

— Am o ofertă interesantă să vă fac. Sonia Loos mi-a spus că deţineţi listele secrete ale clienţilor LDB, care permit efectuarea conexiunii între „cochiliile” financiare şi adevăraţii lor proprietari. Aşa este?

— Exact.

— Aveţi şi traseul operaţiunilor făcute de la aceste conturi?

— Pentru ultimii doi ani.

— Bine, concluzionă Malko. Reprezint o agenţie federală americană şi sunt dispus să vă cumpăr toate aceste liste. Cât vreţi pe ele?

Hans Wagner păru zguduit de brutalitatea acestei propuneri şi avu nevoie de câteva secunde ca să răspundă.

— Dacă fac asta, zise el, banca va depune plângere împotriva mea, şi anumiţi clienţi sunt capabili să mă asasineze. Sunt ruşi printre ei, oameni foarte periculoşi.

— Exact asta ne interesează, preciză Malko.

— Sunt şi 150 de clienţi americani care fraudează IRS[60], adăugă informaticianul.

— Cât face totul?

Hans Wagner îl privi drept în ochi.

— Cinci milioane de dolari.

Malko îşi zise că, cel puţin, era rezonabil... Ar fi putut cere mult mai mult.

— Este scump! zise el. Trebuie să cer instrucţiuni de la Viena.

— Foarte bine, mă întorc acasă, iar dumneavoastră mă sunaţi.

— Nu. Aşteptaţi aici. O să sun din maşină.

*

— Oferiţi-i trei milioane, propuse Mark Hopkins. Vom revinde o parte din fişiere omologilor noştri.

— Cât timp vă trebuie ca să dispuneţi de aceşti bani?

— Patruzeci şi opt de ore cel mult.

Malko se felicita că fusese prevăzător şi luase cu

60 Internal Revenue Service – Fiscul american.

el un Blackberry criptat care îi permitea să poarte discuţii „protejate” cu CIA de la Viena.

— Voi rezolva foarte repede, îl asigură el, înainte de a închide.

Hans Wagner nu se mişcase, cu umerii lăsaţi, în faţa ceştii goale. Malko se aşează din nou în faţa lui.

— Trei milioane de dolari, anunţă el, în schimbul listelor. Ne veţi ajuta să le descifrăm împreună cu un informatician de la ambasadă, în timpul sejurului dumneavoastră la Viena, veţi locui într-o „safe house” şi veţi fi protejat de agenţi ai Secret Service.

— Şi după aceea?

— Ce vreţi să faceţi?

— Să plec în Australia. Sunt invitat de unul din clienţii mei. Dar risc să fiu obiectul unui mandat de arestare internaţional.

— Veţi avea un alt paşaport, promise Malko. Nu american, ci austriac.

Chemă ospătăriţa şi mai comandă o cafea pentru a face să mai scadă tensiunea.

Ospătăriţa tocmai aducea cafeaua, când Hans Wagner îl anunţă cu o voce clară:

— Accept. Când vreţi să plecăm de aici?

Malko se uită la ceasul Breitling.

— Înainte de începutul după-amiezii. Ca să putem prinde zborul de Viena, de la ora 17.

— Daţi-mi o oră, zise simplu Hans Wagner. Am anumite lucruri de rezolvat. Cred că nu mă voi întoarce curând.

— Aveţi naţionalitate elveţiană?

— Nu, lichtensteineză. Sunt un copil al ţării.

— Vreţi să trec să vă iau din Rutistrasse? propuse Malko.

— Nu. Cum termin, revin aici.

*

Niciodată Malko nu fusese atât de fericit că aterizează pe Schwechat. Hans Wagner avusese nevoie de o oră şi jumătate ca să tragă linie în viaţa sa. Plecând cu o valiză mare, albastră, din pânză, şi o *foarte* mare servietă din piele arămie.

Abia ajunseră în holul de la sosire, că îl văzu pe Mark Hopkins. Făcu prezentările şi americanul anunţă:

— Totul este în ordine. Mergem la ambasadă.

Hans Wagner păru foarte impresionat de gardul mobil care dispărea în pământ, portalul blindat şi „marines" înarmaţi până în dinţi.

— Vreţi să ne întâlnim imediat cu informaticianul nostru? propuse Mark Hopkins. Ştiu că întârzie puţin.

Hans Wagner îl privi cu ochii lui albaştri nevinovaţi.

— Şi banii?

— Vor fi la dispoziţia dumneavoastră mâine dimineaţă.

— În acest caz, vom începe să lucrăm mâine dimineaţă.

— Perfect, acceptă şeful filialei. O să vă instalez pentru noapte într-o cameră de oaspeţi, aici, la ambasadă. Este mai prudent. De acum, trebuie să veghem la siguranţa dumneavoastră.

Malko visa la un pat ca un câine la os.

— Să mă ducă cineva la Sacher, ceru el. Pregătiţi-mi toate documentele pentru mâine. Voi pleca la Moscova.

Alexandra îl aşteptase la Sacher. Slavă Domnului, în timpul serii, Azar nu risca să vină să-i facă surprize.

Capitolul XXIV

Tom Polgar privea teancul de documente de pe birou aduse de Malko de la Viena şi Vaduz şi zise cu tristeţe:

— Aţi făcut o treabă formidabilă, de acum avem probe materiale care îl implică pe Oleg Kazenin într-un trafic de mare anvergură cu iranienii, dar nu îl putem lega direct de S-300. Nici măcar nu ştim unde se află nenorocitele de rachete. Au fost deja livrate, sunt ascunse undeva în Rusia sau Belarus? Ori în altă parte?

— Este adevărat! recunoscu Malko.

Descurajat.

După toate aceste asasinate, după o luptă feroce, după toate riscurile pe care şi le asumase, nu reuşise să străpungă zidul ermetic care apăra traficul cu S-300. Chiar dacă adusese documente acuzatoare pentru oligarh. Tom Polgar se aşeză lângă el pe canapeaua din biroul său şi continuă:

— Dacă îi voi face o vizită lui Alexandr Bortnikov cu aceste documente, îmi va mulţumi de participarea la campania anticorupţie a lui Vladimir Puţin şi, foarte probabil, Oleg Kazenin va fi acuzat de procurorul general al Rusiei. Dar nu va fi decât un caz de corupţie în plus, în care guvernul rus nu va avea niciun rol.

Malko încuviinţă şi adăugă:

— Totuşi, sunt tot mai convins că Oleg Kazenin a

fost autorizat sau chiar încurajat să livreze rachete S-300 iranienilor de către Kremlin, care câştigă astfel pe toate planurile. Nu atrage furia Casei Albe şi le face pe plac iranienilor…

Un înger trecu, cu ochii acoperiţi, scoţând ţipete disperate.

Malko se întorsese cu o seară în urmă de la Zurich, aducând cu el CD-ROM-urile cu informaţiile piratate de la banca LDB, care înfigeau ultimele cuie în coşciugul lui Oleg Kazenin.

— Să aşteptăm o zi dau două, concluzionă Malko, voi relua toate documentele pe care le-am adus şi le voi examina cu mai multă atenţie. Acolo nu prea am avut timp.

— Luaţi copiile, îl sfătui Tom Polgar, eu păstrez originalele. Şi nu renunţaţi la „baby-sitters”. Dacă Oleg Kazenin află că v-aţi întors la Moscova, este în stare să arunce în aer Ritz Carlton…

*

Vladimir Ivanov, preşedintele concernului Alma-Antai, parcurse rapid nota de la „Grăniceri” transmisă de Alexandr Bortnikov, şeful FSB, prin care anunţa întoarcerea agentului CIA Malko Linge la Moscova. I s-ar fi putut refuza intrarea pe teritoriul rusesc, dar nu ar fi fost un gest abil faţă de americani.

Şi, oricum, Malko Linge nu mai avea mijloacele să provoace probleme.

Oleg Kazenin era sub protecţia atentă a FSB, iar „refitting”-ul rachetelor S-300 se derula armonios. Curând, vor pleca spre Iran, iar el va încasa o sumă

cu care să-şi construiască vila visurilor sale şi ceva în plus.

*

Malko nu luase cina, nu telefonase nimănui. Instalat în apartamentul său de la Ritz Carlton, recitea toate documentele aduse de la Vaduz şi de la Viena.

Începuse cu cele predate de *Frau* Sonia Loos, preşedinta băncii Martini. Era deja miezul nopţii şi încă nu găsise nimic. Cum nu avea somn, se apucă de ultimul dosar, cel care îi permisese lui Oleg Kazenin să obţină un împrumut de cincizeci de milioane de dolari de la banca Martini, „sprijinit" de bunurile lui din Rusia. Împrumut rambursat graţie primei tranşe din banii iranieni.

Deasupra dosarului se afla organigrama diferitelor societăţi ale oligarhului strânse în holdingul „Kristall". Cu ultimul lor bilanţ, rezultatele, datoriile.

Începu să examineze unul. Degeaba: coloane de cifre probabil false. Erau vreo zece societăţi împrăştiate cam peste tot în Rusia.

Deodată, un detaliu îi atrase privirea, când citi despre societatea OZERO. Documentul conţinea numele directorului, un anume Viktor Maiakov.

Cuprins de o inspiraţie subită, Malko începu să examineze şi celelalte societăţi, iar deodată pulsul îi crescu vertiginos. Societatea Kurganmashzavod, producătoare de transportoare blindate şi de tractoare, îl avea ca director pe un anume Maksim Naşistik. Ori era vorba de un omonim, ori era cel pe care Malko îl căutase în adâncul Rusiei fără să-l

găsească, cel mai bun prieten al lui Leonid Kaminski! Cel al cărui frate, Gleb, sărise pe fereastră sub privirile lui Malko, cu siguranţă asasinat.

Se uită la adresa societăţii şi pulsul îi crescu de această dată până-n tavan. Erau două filiale, una la Kagan, în Urali, iar alta la Moscova, pe strada Babinskaia, nr. 2-33.

Malko luă grăbit o hartă a Moscovei. Strada Babinskaia dădea în Leningradski *prospekt,* în dreptul staţiei de metrou Sokol.

Nu răbdă să mai aştepte până dimineaţa. Nu ar fi putut închide ochii toată noaptea.

Tom Polgar răspunse cu greu, cu o voce adormită, ceea ce nu era ceva neobişnuit la această oră. Se impacientă pe loc.

— Este vreo problemă? întrebă el imediat.

— Nu, făcu Malko, poate un miracol. Aveţi curajul să vă ridicaţi din pat?

— De ce?

— Vă voi spune faţă în faţă.

După câteva secunde, şeful filialei CIA anunţă simplu:

— Voi fi acolo într-o jumătate de oră.

Ştiind că Malko nu îl trezea din pat la această oră pentru a reconstrui lumea.

*

Interminabilul Leningradski *prospekt* era practic pustiu. Cu o hartă pe genunchi, Malko făcea pe pilotul.

— Iată staţia Sokol, anunţă el. Încetiniţi.

Tom Polgar se conformă.

Malko scruta, pe partea dreaptă, panourile luminoase care anunţau numele străzilor. Unul din ele apăru. Era destul de aproape pentru a citi: Babinskaia *uliţa.*

— Faceţi la dreapta, ceru el.

Se angajară pe o lungă stradă rectilinie şi întunecată, mărginită de ziduri oarbe. O zonă industrială. Sinistră. Trei sute de metri mai departe, farurile luminară o poartă albastră.

— Opriţi! zise Malko.

Când ieşi din maşină, Tom Polgar îi întinse lanterna lui Malko, care traversă şi îndreptă fasciculul de lumină spre peretele de lângă poarta albastră. Dând la iveală o placă din alamă pe care scria cu litere negre: Kurganmashzavod.

Se întoarse în maşină.

— Este acolo, zise el. Vom face un tur.

Zidul se prelungea pe aproape un kilometru.

Pe deasupra se vedeau uneori acoperişurile a numeroase hangare. La capăt, de-a lungul unei străzi fără nume, descoperiră o poartă enormă, cu doi batanţi pe sub care trecea o cale ferată.

— Construiesc blindate uşoare, zise Malko, agitat. Nimeni nu trebuie să se mire că vede vehicule militare ieşind pe aici. Iar graţie acestei căi ferate, încărcarea se poate face în interiorul uzinei.

— Probabil că aţi pus mâna pe jack-pot, dacă S-300 sunt acolo, concluzionă Tom Polgar care, din superstiţie, îşi reţinea bucuria.

Se întoarseră în Leningradski *prospekt* pe o stradă paralelă cu Babinskaia. Uzina trebuia să aibă aproape un kilometru pătrat!

Porniră spre centru.

— Ce facem? întrebă Tom Polgar, înainte de a-l lăsa pe Malko la Ritz Carlton.

Acesta nu ezită.

— Mâine dimineaţă vom merge să-i facem o vizită lui Maksim Naşistik.

— Chiar credeţi că S-300 se află acolo?

— Nu putem fi siguri 100, dar sunt totuşi multe coincidenţe.

Mâine, dotaţi-vă cu o cameră foto şi cereţi adjunctului să nu plece din biroul dumneavoastră. Vizita noastră se poate termina prost. Poate că vom avea nevoie de cavalerie.

*

Maşina de protecţie cu numere CD, în care se aflau patru „marines", rămăsese pe Leningradski *prospekt.* Tom Polgar opri Chevroletul blindat în faţa porţii Kurganmashzavod. El şi Malko coborâră, iar acesta din urmă apăsă pe soneria de deasupra plăcii din alamă.

Trebuiră să aştepte până ce un bărbat în bluză albă să întredeschidă uşa, tratându-i pe vizitatori cu neîncredere. Malko îi oferi cel mai graţios zâmbet şi zise în rusă:

— Avem întâlnire cu Maksim Naşistik.

— Cine sunteţi?

— Venim din partea lui Oleg Kazenin, preşedintele acestei societăţi.

Vizibil depăşit, tehnicianul îi lăsă să intre într-o curte mare, unde zăceau câteva blindate dezmembrate, şi ei îl urmară până la clădirea cea mai apropiată.

Zgomotul era infernal în interior; o hală de peste trei sute de metri lungime, unde zeci de blindate uşoare erau în curs de asamblare. Bărbatul îi introduse într-un birou din sticlă şi le spuse:

— O să-l anunţ pe *gospodin* Naşistik.

Se îndepărtă în hală. Abia ieşi, că Malko îi zise lui Tom Polgar.

— Veniţi! Nu vom mai găsi o asemenea ocazie!

Ieşiră din birou. La stânga halei principale se deschidea un al doilea hangar, în L, slab luminat, şi intrară acolo. Nu merseră mult. Pe două sute de metri, erau aliniate camioane, unele acoperite, altele fără prelată.

— *My God!* făcu Tom Polgar cu o voce slabă.

Malko nu văzuse S-300 decât în fotografii, dar nu avu nicio secundă de ezitare. În faţa lui se aliniau camioane-purtătoare cu câte patru rachete, cu un radar pliat pe acoperiş, alte camioane acoperite cu prelată care trebuiau să fie posturile de comandă, iar altele, acoperite, transportând probabil rachete suplimentare.

Tom Polgar scosese camera foto digitală şi se învârtea ca o viespe în jurul armelor, fotografiind înnebunit planuri largi, planuri generale... încă erau acolo când o voce furioasă zise în spatele lor:

— Ce faceţi aici?

Se întoarseră. Un bărbat în costum prost croit, cu părul alb ondulat, un nas impozant, îi privea, vizibil furios.

— Admirăm producţia dumneavoastră! făcu Malko. Sunt S-300, nu-i aşa?

— Cine sunteţi? strigă bărbatul. Cum aţi intrat aici?

— Pe poartă, răspunse Malko. Sunteţi Maksim Naşistik.

— Da.

— Prietenul lui Leonid Kaminski?

De această dată, nu răspunse şi zise:

— Ieşiţi imediat sau vă arunc afară. De ce v-aţi folosit de numele lui Oleg Kazenin pentru a intra? Nu vă cunosc şi nu aştept pe nimeni.

Tom Polgar scosese telefonul mobil. Cu o voce perfect clară, zise:

— Vreau să vorbesc cu Alexandr Bortnikov. Este urgent. Sunt Tom Polgar, şeful filialei Central Intelligence Agency de la Moscova.

Stupefiat, Maksim Naşistik încremenise, fără să reacţioneze, înmărmurit de legătura cu şeful FSB. Tom Polgar anunţă, cu o voce clară:

— *Gospodin* Bortnikov, tocmai am găsit faimoasele S-300 destinate Iranului, care, aparent, nu există. Sunt sigur că nu sunteţi la curent cu această afacere clandestină, dar am mai multe în faţa mea. Puteţi veni cât mai repede la sediul societăţii Kurganmashzavod, Babinskaia *uliţa* nr. 1. Chiar lângă staţia de metrou Sokol…

— Soseşte, îl informă pe Malko, după ce închisese.

Formă un alt număr.

— Domnule ambasador, anunţă el, sunt Tom Polgar. Am pus mâna, în cele din urmă, pe faimoasele S-300. Cred că ar fi de folos să veniţi şi dumneavoastră…

În timp ce-i dădea adresa, Malko se întoarse spre Maksim Naşistik şi întrebă:

— Sunteţi fratele lui Gleb Naşistik?

— Da, răspunse rusul, de ce?

— Eram acolo când fratele dumneavoastră a fost asasinat.

Maksim Naşistik tresări.

— S-a sinucis.

— A fost „sinucis”, îl corectă Malko. De doi bărbaţi pe care i-am văzut intrând în clădirea de la etajul căreia a sărit fratele dumneavoastră.

După privirea tulburată a lui Maksim Naşistik, înţelese că atinsese o coardă sensibilă.

— Fratele dumneavoastră a fost asasinat pentru că eu eram pe punctul de a-l găsi, explică Malko. Pentru această afacere cu S-300. În realitate, pe Leonid Kaminski şi pe dumneavoastră vă căutam…

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi? întrebă inginerul, cu o voce nesigură.

— Sigur, răspunse Malko. Dar, ca întotdeauna în acest gen de cazuri, nu există probe.

Maksim Naşistik se lăsă pe un scaun, ameţit. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Malko se apropie de el şi întrebă:

— Ştiţi unde l-aş putea găsi pe Leonid Kaminski? Aş vrea să-l întreb despre rolul pe care l-a jucat în asasinarea fratelui dumneavoastră.

Maksim Naşistik rămase tăcut câteva secunde, ca şi cum nu ar fi înţeles. Apoi, scoase din buzunar un carneţel şi citi cu o voce slabă:

— Kalacini *pereulok* nr. 5. Etajul 5, codul 3412. Apartamentul 17.

Închise carneţelul şi îl puse la loc în buzunar, fără niciun cuvânt în plus. Ca un somnambul.

*

Erau uniforme peste tot, bărbaţi în ţinută gri, de la miliţieni la civili. Şeful FSB debarcase cu o mică armată, urmat la douăzeci de minute de ambasadorul Statelor Unite, în maşina oficială, cu drapelul fluturând.

Prăbuşit pe un scaun, Maksim Naşistik era mut ca un peşte. Alexandr Bortnikov, care se îndepărtase pentru a telefona, reveni în micul birou şi schiţă un zâmbet spre Tom Polgar, cu o privire dură ca granitul.

— Vă mulţumesc, făcu el cu o voce încordată, că ne-aţi permis să descoperim acest trafic clandestin cu material de război. Puteţi fi sigur că cei răspunzători vor fi aspru pedepsiţi.

— Nu mă îndoiesc, afirmă Tom Polgar. Ştim că Rusia îşi onorează angajamentele internaţionale.

Ambasadorul Statelor Unite se apropie şi se adresă la rândul său şefului FSB:

— Contăm pe guvernul dumneavoastră ca acest material să fie „neutralizat”. Ceea ce ar evita prezentarea acestei situaţii opiniei publice.

— Bineînţeles, făcu Alexandr Bortnikov.

— Putem face un inventar exact al rachetelor S-300 care se află în această uzină?

— *Pajalusta.*

Şeful FSB putea cu greu să refuze. Cu faţa încruntată, îi însoţi pe cei doi americani şi pe Malko de-a lungul halei laterale unde se aliniau rachetele S-300. Malko numără optzeci şi opt de rachete. Câteva trebuie să fi fost deja pe drum...

Plecă primul. Maksim Naşistik fu scos cu cătuşe, în calitate de responsabil al uzinei.

Lui Malko nu-i venea încă să creadă. Când

ajunseră în stradă, se întoarse spre Tom Polgar.

— Nu ne mai pot trage pe sfoară?

Ambasadorul răspunse în locul lui.

— Chiar astăzi voi cere o audienţă la ministrul Afacerilor Externe şi voi depune un protest oficial, dar nu public, susţinut de mărturia mea personală.

Tom Polgar completă:

— Nu vor să ne înfrunte în mod deschis. Se vor debarasa de Kazenin şi alţii. Şi, în acelaşi timp, le vor spune iranienilor că nu mai pot onora contractul.

— Cu documentele pe care le-am adus de la Viena şi Vaduz, completă Malko, au cu ce să-l trimită pe Oleg Kazenin în Siberia pentru o perioadă îndelungată.

În timp ce ieşeau din uzină, rămase în urmă pentru a apela de pe telefon.

— Goşa?

— *Da.* Ce vrei? întrebă georgianul.

— Să-ţi dau adresa celui care i-a ordonat lui Vadim Stoletovo să o lichideze pe Lena. Se numeşte Leonid Kaminski şi locuieşte la…

După ce-i comunică adresa, se grăbi să ajungă la Chevroletul blindat. Dacă nu ar fi fost toţi aceşti morţi, ar fi avut chef să cânte.

Oleg Kazenin avea să ajungă rău.

Capitolul XXV

Oleg Kazenin era în sala de sport, când Dimitri îi aduse telefonul mobil.

— Vladimir Ivanov, *gospodin,* şopti el.

Oligarhul luă telefonul. Cu o dispoziţie excelentă. Care se transformă în panică pe măsură ce Vladimir

Ivanov îi relata ceea ce se petrecuse.

— Sunt obligat să mă desolidarizez de tine *oficial,* îl avertiză el. Dar, linişteşte-te, nu vei merge la Lefortovo! O să aranjez să fii reţinut la domiciliu. Numai că trebuie să stai liniştit, pentru un timp. *Amerikanskı* sunt dezlănţuiţi…

— Reţinut la domiciliu! urlă Oleg Kazenin. Glumeşti!

— Nu, răspunse Vladimir Ivanov cu o oarecare răceală. Dacă vrei ca totul să se aranjeze în viitor, nu trebuie să faci valuri.

— Viitor! Ce viitor! urlă Oleg Kazenin. Sunt ruinat, dacă nu laşi materialele să plece…

— Asta nu o pot face, afirmă Vladimir Ivanov. Am primit deja un telefon de la Kremlin. Veştile circulă repede. Nimeni nu vrea, în acest moment, un conflict deschis cu Statele Unite… Stai liniştit şi totul se va derula bine.

Sper că nu au prea multe documente despre tine.

— Ba da, au!

Capul i se învârtea şi, în acelaşi timp, nu îndrăznea să se răzvrătească deschis. Exemplul lui Hodorkovski care putrezea în Siberia îi amintea ce putea păţi dacă nu respecta ordinele de la Kremlin.

Realiză că prietenul său Vladimir Ivanov închisese şi, de furie, aruncă telefonul de pământ. Voia să se dea cu capul de pereţi. Ca un nebun, alergă pe culoar, dând peste Nataşa, în halat.

— Ce ai? întrebă ea văzându-i figura.

Oleg Kazenin o privi fix, apoi fără să o prevină, îi expedie un pumn în plină figură. Trebuia să se descarce pe cineva. Nataşa căzu pe spate, halatul i se desfăcu lăsând să se vadă picioarele lungi, şi

urlă. Când se ridică, avea lângă ochiul drept o vânătaie...

*

Goşa Sukhumi stătea aşezat pe o treaptă de pe scări, între etajul cinci şi şase de la nr. 5 Kalacini *pereulok,* de aproape cinci ore, dar nu se plictisea.

După telefonul lui Malko, realizase că nu îl cunoştea personal pe Leonid Kaminski. Deci îi era imposibil să-l aştepte afară. Graţie codului dat de Malko, intrase în clădire şi aştepta. De unde se afla, supraveghea liftul şi uşa apartamentului 17.

Tresări, becul liftului tocmai se aprinsese, şi el se ridică. Văzu uşa cabinei deschizându-se, apărând un bărbat cu faţa marcată, îmbrăcat ca un muncitor, cu o canadiană şi o căciulă de blană.

Noul venit îi întoarse spatele şi băgă cheia în uşa apartamentului 17.

Se întoarse auzind paşi pe scări, fapt rar, şi îl zări pe Goşa Sukhumi. Cum acesta din urmă nu părea ameninţător, încercă în continuare să descuie uşa.

— *Gospodin* Kaminski?

De această dată, se întoarse brusc. Bărbatul de pe scări avea acelaşi aer relaxat, dar îndrepta spre el un pistolet mare cu un amortizor la capătul ţevii. Avu tendinţa să spună „nu”, apoi se răzgândi.

— Da, zise el, eu sunt.

— *Dobro,* făcu Goşa Sukhumi. Ştii cine sunt?

— Nu.

— Mă numesc Goşa Sukhumi. Eram logodit cu Lena Voronţova. Urma să ne căsătorim. Eu l-am lichidat pe Vadim Stoletovo. Atunci nu ştiam unde să

te găsesc, dar şi el merita.

Leonid Kaminski nu răspunse.

Liftul se repuse în mişcare, chemat de la parter. Goşa Sukhumi îşi zise că nu mai avea mult timp.

Primul glonţ din pistolul Makarov îl atinse pe Leonid Kaminski în piept. Se clătină şi căzu gemând. Goşa se apropie şi, cu pistoletul întins, trase al doilea glonţ în ureche.

Apoi, porni pe scări. Mulţumind în gând lui Malko.

*

Ambasadorul Statelor Unite îi chemase pe Tom Polgar şi pe Malko în biroul său după ce se întorsese la ambasadă.

— Am un angajament scris al ministrului Apărării potrivit căruia nicio S-300 deţinută de Kurganmashzavod nu va fi exportată, anunţă el. Le vor dezmembra. Ne solicită să nu facem public acest caz.

Am acceptat.

Diplomatul părea destul de mulţumit de el. Nu în fiecare zi putea expedia la Washington veşti atât de bune.

Malko avea impresia că alergase 5.000 de metri cu un sac de o sută de kilograme în spate. Epuizat. Tensiunea nervoasă fusese prea mare.

— Vă invit pe amândoi la reşedinţa mea pentru a sărbători, adăugă ambasadorul.

— Mulţumesc, declină Malko, sunt epuizat. Nu avea chef de mondenităţi. Tom Polgar îl înţelese şi zise simplu:

— „Baby-sitters” vă aşteaptă jos. Nu vă vor scăpa

din ochi până nu luaţi avionul înapoi. Nu se ştie niciodată.

Malko nu aşteptă să ajungă la Ritz Carlton pentru a o suna pe Raisa. La întâmplare.

Tânăra rusoaică explodă de bucurie.

— Te-ai întors la Moscova?

— Nu pentru mult timp. Eşti liberă în seara asta?

— Am o veste mare, zise ea. Mă voi mărita!

— Cu cine?

— Cu iubitul din Nijni Novgorod. Are toate filmele cu Sophia Loren... Ce mai, voi locui acolo. Plec mâine.

— Cu atât mai rău, regretă Malko.

— Aşteaptă! O să-i spun că-mi fac bagajele, dar nu vom putea merge la mine. Nu se ştie niciodată. Vino să mă iei pe la ora nouă.

Abia închise, că telefonul sună iar.

Goşa Sukhumi.

— Poţi trece cinci minute pe la mine, la Casa de pe Chei? Este important.

Nimic nu mai era important de acum, dar Malko nu avea nimic de făcut până la ora nouă.

Goşa Sukhumi îi deschise personal şi îl conduse în sufragerie.

— Bei ceva?

Începu să umple două pahare cu coniac armean.

— *Na sdarovie!*

— De ce voiai să mă vezi? întrebă Malko după ce golise paharul dintr-o sorbitură, cum era obiceiul rusesc.

— Ca să-ţi mulţumesc. Graţie ţie, Leonid Kaminski nu va mai face nicio prostie. I-am tras două...

Brusc, îl îmbrăţişă pe Malko ca un pachiderm

neîndemânatic şi îl sărută de trei ori, ruseşte. Apoi, făcu un pas înapoi şi zise pe un ton sugrumat:

— Ştii, chiar o iubeam pe târfa de Lena.

*

Oleg Kazenin se încuiase în camera lui şi bea de dimineaţă. Nici chiar Dimitri nu reuşea să se apropie de el. Întins pe pat, ducea mecanic la gură gâtul sticlei de vodcă Ţarskaia şi înghiţea o gură sănătoasă, după care o lua de la capăt, după cinci minute. Trebuia neapărat să-şi golească mintea, altfel înnebunea.

Ura pe toată lumea.

Şi pe el.

Unde greşise?

Ideea de a nu mai putea părăsi Rusia îl deprima, mai mult decât orice.

Se ridică şi se clătină până la bucătărie, pentru a lua altă sticlă de Ţarskaia din frigider.

*

Raisa Raşevski era somptuoasă, într-o rochie neagră foarte simplă, fără sutien, cu ciorapi cu bandă, părul lung, şaten, lăsat pe umeri. Abia intrată în camera lui Malko, se dezbrăcă de haina de zibelină şi veni în faţa lui.

Cinaseră la Café Puşkin. Caviar negru şi şampanie din Franţa. O sticlă de Taittinger Brut pentru ei doi.

Malko începu să-i mângâie sfârcurile sânilor prin rochie. Raisa închise ochii şi şopti:

— Încetează! îmi faci pielea de găină.

Malko îşi puse mâna pe braţul ei: era adevărat... Continuă să o mângâie tot mai mult; Raisa se topea, se freca uşor de el. Apoi, cu o mişcare graţioasă din umeri, se dezbrăcă de rochie, păstrând doar slipul din dantelă roşie şi ciorapii negri. Picioarele ei se frecau de el, într-un adevărat dans oriental.

Deodată, îşi lipi gura de urechea lui.

— Aş vrea să-mi faci o mică plăcere!

— Ce doreşti?

Îi zise şi, drept răspuns, el îi dădu slipul roşu jos, iar Raisa se duse să se întindă pe pat, pe spate, cu picioarele larg depărtate. Înainte ca Malko să vină lângă ea, luă sticla şi îşi turnă şampanie pe burtă râzând.

Chiar înainte ca Malko să-şi lipească gura de sexul ei parfumat şi epilat.

Pentru un timp, gemu, se zvârcoli, depărtându-şi spasmodic picioarele, când senzaţia era prea puternică, înfigându-şi degetele în părul lui Malko, pentru a-l lipi şi mai mult de abdomenul ei.

În cele din urmă se destinse brusc, ţipând.

Malko se ridică, cu o erecţie impresionantă. Raisa se răsuci pe burtă, cu fundul magnific cambrat la maximum.

Se lăsă peste ea, pipăi şi o penetră dintr-o singură mişcare în anus.

Atingerea acestui fund plin şi ferm care îi strângea delicios sexul îi declanşă un orgasm în timp record şi rămase nemişcat, înfipt adânc în Raisa.

— Când mă voi plictisi la Nijni Novgorod, zise ea, mă voi gândi la tine. Cei de acolo cred că limba este doar pentru a mânca îngheţată.

Malko aştepta de o jumătate de oră în Chevrolet-ul blindat al lui Tom Polgar, parcat de-a lungul trotuarului sudic de pe bulevardul Prokovski. În faţă, de cealaltă parte a scuarului central, se ridica ambasada Iranului. O clădire albă, cu demisolul destul de murdar. Pe scaunul din faţă, un *case-offtcer* de la CIA urmărea prin binoclu poarta ambasadei.

— Iată-l! anunţă deodată *case-officer-ul.*

Un bărbat tocmai ieşea din ambasada Iranului şi se îndepărta pe jos.

— Merge să ia prânzul, anunţă americanul. Este un mic restaurant caucazian la aproximativ o sută de metri. Îl urmărim?

— Îl urmărim.

Iranianul nu se grăbea şi nu se uita în urmă. Era vorba totuşi de Djanguir Riahi, reprezentantul Ettal'aat la Moscova. Îl lăsară să se aşeze la masă, iar Malko, după cinci minute, lăsându-i pe cei doi americani afară, intră în restaurant.

Djanguir Riahi se aşezase singur la o masă din fund. Malko se îndreptă spre el. Când îl zări, iranianul lăsă furculiţa jos. Malko se strădui să zâmbească, pentru a-l linişti. Ajuns la masa lui, îl întrebă în rusă, ştiind că vorbeşte această limbă:

— Pot să mă aşez câteva clipe, *haroye Doktor*[61] Riahi?

— Cine sunteţi?

— Numele meu contează prea puţin, zise Malko, luând loc în faţa iranianului. Nu voi întârzia prea

61 Domnule doctor.

mult. Voiam doar să vă anunţ o veste proastă. Nu veţi primi niciodată rachetele S-300 comandate lui Oleg Kazenin, adevăratul vânzător al acestor S-300.

Scoţând un plic din buzunar, îl puse pe masă şi adaugă:

— Iată extrasele de cont din Lichtenstein şi Viena care dovedesc că exact lui i-aţi trimis mulţi bani. Nu vă va înapoia niciodată aceşti bani pentru că i-a folosit ca să-şi plătească datoriile, iar S-300 au fost reţinute de guvernul rus.

Djanguir Riahi rămase impasibil şi zise simplu:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule. Eu sunt consilier cultural la ambasada noastră şi nu mă ocup de acest gen de probleme.

— În acest caz, transmiteţi cui trebuie aceste documente. Poftă bună.

Se îndepărtă spre ieşire, lăsând plicul cu extrasele bancare ale lui Oleg Kazenin pe masă.

*

Malko aşteptase prânzul pentru a fi sigur că Oleg Kazenin se trezise. Formă numărul reţinut din ziua în care oligarhul încercase să-l atragă într-o capcană mortală.

La al patrulea apel, o voce greoaie zise *da.*

— Oleg?

— *Da?* Cine e?

— Fantoma lui Anatoli Arkadin, zise Malko. Voiam să vă spun că iranienii sunt la curent. Ştiu că nu vor mai primi rachetele S-300 şi că nu puteţi să le daţi banii înapoi. Deci, vor veni să vă omoare.

Acum, peste o lună, peste un an. Nu le veţi scăpa.

Poate că deja sunt pe drum.

Închise înainte ca oligarhul să aibă timp să scoată vreun cuvânt.

*

Oleg Kazenin termină a doua sticlă de Ţarskaia din acea zi. De douăzeci şi patru de ore, nu se spălase, nu se bărbierise, nu se dezbrăcase. Întins pe patul lui. Nimeni nu îndrăznea să-l deranjeze. Nu-l interesa nici măcar dacă Nataşa mai era acolo. De la apelul telefonic al agentului CIA, îşi pusese pistolul Makarov pe pat, cu un glonţ pe ţeavă. Sperând că va doborî vreun iranian dacă apăreau. Dar fără să-şi facă iluzii despre ce va urma.

Brusc, fu cuprins de o furie oarbă. Faţă de el, de Nataşa, de americani, de iranieni, de toţi.

Luă sticla de vodcă şi o lovi cu toată forţa de o oglindă. Ambele se sparseră.

Pentru un moment, oligarhul contemplă stupid cioburile de geam răspândite peste tot. Apoi, se aplecă şi îl luă pe cel mai mare. Gâtul şi partea superioară a sticlei de vodcă. Ţinându-l de gât, întinse braţul stâng şi lovi puternic cu ciobul ascuţit, ajungând aproape până la os. Simţi mai întâi o arsură violentă, apoi nimic, doar o senzaţie de căldură. Se întinse la loc pe pat, lăsă ciobul de sticlă şi privi sângele care i se scurgea din braţ pe mocheta din lână albă, care îl costase enorm, întrebându-se în cât timp se va goli de viaţă.

Sfârşit

Gérard de Villiers
Traducere din limba franceză de Marian Tiu
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2010
ISBN: 978-973-728-442-6

Vânătoare feroce!

„Davai, Dimitri, îl cheamă Oleg Kazenin.

Dimitri ridică ciocanul şi îl coborî cu toată forţa peste piciorul stâng al lui Anatoli Arkadin, zdrobindu-i ultimele trei degete.

Urletul tânărului nu încetase când ciocanul lovi a doua oară, de data aceasta peste piciorul drept.

Oleg Kazenin se apropie, cu telefonul în mână.

— Îl suni pe netrebnicul de Malko Linge, care a vrut să mă înfunde. Sau Dimitri îţi rupe toate oasele. Îi spui că-l aştepţi.

Anatoli Arkadin era dispus la orice pentru a-şi salva viaţa şi a scăpa de tortură.”